

പ്രസംഗതരംഗിണി

(കന്നാംകാലം)

പ്രസംഗതരംഗിണി

(കന്നാംലാഹം)

സാഹിത്യപദ്ധതികൾ,
പി. കെ. നാരായണപിള്ള
വി. എ., വി. എൽ.

പ്രസാധകൾ,
എൻ. ശോപിനാട്ടൻനായർ.

P. K. Memorial Press, Trivandrum.

മുന്നായോതിരുളു്: കാസ്പി 1000

വില റ. 1. ണ. ത.

1124

പകർപ്പവക്രിയം പ്രസാദകൾ.

ഉള്ളടക്കം

1. കെറസ്റ്റ്
(കെറസ്റ്റ് മാസിക)
 2. സാഹിത്യകലയുടെ ചില മൂലത്തപ്പങ്ങൾ
(രാസികരജ്ഞിനി)
 3. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽക്കൊൾണം
(ഭാഷാപൊഷിനി)
 4. പരേതനായ സി. വി. രാമൻപിള്ള
(ആര്യമേഖലാജ്യം)
 5. സ്കീകളെപ്പറ്റി ചില ഭാവനകൾ
(ഭാഷാശാംശം)
 6. കൊതുക്കം മുട്ടയും
(ചലയാളരാജ്യം)
 7. തിങ്കളന്തപ്പരം
(ഭാഷാപൊഷിനി)
 8. ചാണക്യനുതം
(കവിതാപ്രതിയന്തികൾ)
 9. കാഴിഭാസൻ
(രസികരജ്ഞിനി)
-

പ്രസംഗതരംഗാഭിനീ

രക്ഷാ സ്ഥാ ഭം

മേൽ പ്രകാശിക്കുന്ന നാമദേഹത്തിൽ ഒരു നവീനമാസികഗ്രന്ഥം മുടങ്ങുവാൻ തീച്ച്വർഹാക്കിക്കഴിഞ്ഞു; ലഘുവായ ഒരു ഫലവന്നംകൊണ്ട് ഗ്രജ, ഇന്ന് സമാരംഭിച്ചിൽ ഡിഷ്ട്രിബ്യൂഷൻ ദന്തനാഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; ഏറ്റനാളുന്ന പത്രാധിപത്യം, ഉടമസ്ഥിതി മന്ത്രകുത്തിൽ വിന്റെയുമായ ഭാരത്തിന്റെ നിവർമ്മണത്തിലെ ഒന്ന് താങ്കുംകൊടുക്കാതെ തന്മാരിലുണ്ടോ പത്രാധിപത്യമന്നും വിടിക്കുടിയാൽ ഒന്ന് എഴുതാതെ കഴിക്കാണ്ടില്ലെല്ലാ. ചീല ജഡ്ജിമാർക്ക് വാദപ്രതിവാദിബന്ധിമോ തകക്കണ്ണാടിപ്പോലും സുഖപ്പിണി സെംവൃതത്തിനു സെംകരിക്കും ലഭിക്കാവേണ്ടുന്ന അനുഭവസ്ഥമാണ് പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു വകീലമാർക്ക് സുഖം ദിശാർഥിക്കുവാൻ തന്നെ ഉണ്ട്. ഏറ്റനാളുണ്ടാക്കുന്നക്കാരിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതുകൂടി. വൈശ്വതരായപത്രാധിപതിന്റെ പ്രവൃത്തിവത്തിനും പ്രവൃത്തിവത്തിനും നീതിരിതികളോ, കൂർഗ്ഗളിലുണ്ടാക്കണം നീതിക്കരിവില്ല. ശാംസമനായ ശിത്രവിന്റെ ജാതകം ശാംസാൻ മുടങ്ങുന്നതുപോലെ ഒരു വൈശ്വതരായ ഏരുന്നു അഭിമുഖിക്കിട്ടി

விக்கன். ஒய ஸங்கதி கியூக்கூட்டு. அறு அறுவிர் தவிக்கவான் அது ஸங்மாயிரிக்கன் பத்திரிகை பேர் கெட்டாலும் ஏதாவது விதம் விரும்பும் விதம் அறுக்கன். அறுக் கால் சுறு வெறுக்கொட்டு கூடிர ரங்கம் பாடுக்கவை தழுவ்வுபலம் ஸுயிக்கூடும்.

വ്യാപാരം എന്നതുടി അത്മം പ്രസിദ്ധമാണെന്ന വ്യാവ്യാം കാബു പറയുന്നു. ഈതാനുംകാണ്ട് ഗംഗീരനായ ക്ഷീര സപാമിയുടെ അഭിപ്രായം നിരസിക്കേതെന്നെന്നും തൊൻ ഭാവിക്കുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യപിണ്ഡാണ്ഡാണ്ഡമായ പ്രസ്തുതമാണെന്നു അഭിപ്രായങ്ങൾചും വയക്കരോ ദൃസ്ത വർക്കളുടെ ക്ഷായാഭ്യർഥങ്ങളെ ആഘരവിഹാ അർഹിക്കുന്നു.

പാലാഴിമമനത്തിൽ ലഭിച്ച ആധ്യാത്മിക്കളിൽ കൗൺ കൈരസ്സും എന്ന പ്രതരാണികമാർ പറയുന്ന തിരെ അനുസരിച്ചു മേൽ പരഞ്ഞതുപോലെ ക്ഷീര സപാമി ശബ്ദവുംപരം നിശ്ചിയിച്ചതായിരിക്കുമെന്നും തൊന്നും പ്രിജ്ഞാനാധിവത്തം അജ്ഞമസ്തുന്നും അജ്ഞമാഡ്യാധിവം അജ്ഞതമമനകമയിൽ കൈരസ്സുംഭാംപത്തി ഇങ്ങംനെ പറയുന്നു:—

“കൈരസ്സുംഭാംപ്രമാദേന്നാം
പത്രമാഡോമഫോഡിയഃ
തസ്മീന്ന് ചരിഷിസ് പുംഖാംപകു
വക്ഷിംഗകരംഭാംമണ്ണത്”

ക്ഷീരസാഗരമമനത്തിൽ വിജ്ഞവിൽ ലക്ഷ്മിയെങ്കിലും കൈരസ്സുംവും കിട്ടി; റിവനലഭിച്ചതു കാളകുടമരു. “സമാദിനഭേദങ്ങൾിൽലക്ഷ്മിം യശോവിഷം ഭാഗ്യം ഫലതിസ്യത്ര നവ്വില്ലാനു പെത്തും” എന്ന പറയുന്ന കവി ഭാഗ്യവാനും വിജ്ഞവിനെ അംഗമോഡിക്കും ആഗ്രഹിന്നെന്നും ശിവനെ അംഗങ്കാരിക്കുംബാണ്ഡും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു. പക്ഷേ കാളകുടവ്യാപ്തികൊണ്ട് ലോകി

നാനും ഭവിഷ്യവാൻ പോകുന്നതുകളെ സപരക്ഷിയെ
കുടി വിസ്തീര്ജ്ഞം അതു പാനം ചെയ്യവാൻ തുനിന്ത
ഡിവൻറു പ്രവൃത്തിയെണ്ണു ഇവിടെ മെച്ചമായി വിവാദി
ക്കേണ്ടതു്? അതിരിക്കും. വിസ്തീര്ജ്ഞ ഭഗവാൻ തന്നെ.
കന്ദ്രാമണിക്കുളെ കിട്ടുന്നോരു പ്രായണാ, ശ്രദ്ധിച്ചായ
കൈ മണിക്കുടി അശ്വദ്രുതനിനു കിട്ടാഡണംകുന്ന തൊന്തനാ.
പാലാഴിമമനത്തിൽ ശ്രീദേവിയോടുകൂടി കൈസ്തും
കിട്ടി. ജാംബവവതിയോടുകൂടി ജാംബവവാൻ സ്വർമ്മതകം
കുടി കൊടുത്തു. അതുതന്നെ സത്രംാമാസമിതി വീണ്ടും
സത്രാജിത്തിനും പക്ഷങ്ങനിനു കിട്ടി. നരകാസുരവയ
ശ്രദ്ധം പതിനാറായിരും ശ്രീക്കുളെ തന്നും അന്തിപ്പം
ത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോന്നപ്പുണ്ടാണു വളരെ റത്നങ്ങൾ കിട്ടി
യിരിക്കാൻ ഇടയിട്ടു്. എത്തുകൊണ്ടുനാൽ നരകനും
രാജധാനിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭണ്യാരം മഴവനും ആന,
കത്തിര മതലാക്കരും ശ്രീമുഖനു കൊണ്ടുപോയി എന്ന
ചെഫരാണികുന്ന സമ്മതിക്കുന്നു. അവിടെനിന്നു അഭിതി
യുടെ കണ്ണാലങ്ങൾ വന്നാണ്ടി എടുത്തതായും കാണുന്നു.
അഹംമിണി, ദിതുവിലും മുതൽപ്പേരുടെ കുടി റത്നങ്ങൾ
കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ, അതിനു കാരണാവുമുണ്ടു്. ആ ശ്രീക
ഴിടു വിംബാമം ആയുനികമാർ അപ്പമരണം എന്ന ഫറ
യുന്ന വിതിയിൽ കരെ അധികം തിട്ടക്കത്തിൽ ആവിഞ്ഞ
നായുക്കാണ്ടു റത്നങ്ങളുടെ കാഞ്ഞം ആലോച്ചിക്കുവാൻ
സൗകര്യം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കുമെന്നുണ്ടു്. “ഭഗവാൻ
നമ്മുണ്ടു്” എന്ന കവിവാക്കുത്തിൽ തന്നെ ശ്രീഭഗവാനെ
നമ്മുണ്ടുകൊള്ളിപ്പുന്നു.

കെട്ടണ്ണും ഒരു രത്നഭാബന്നൻ പാത്രത്വവേല്ലുാ. വല്ല
വക്കം തക്കുണ്ടാക്കുന്നും “നന്ദകിംഗാക്കരണ്ണും ഓമാണിംഗാം”
എന്നും അമർസിംഹൻ മുതാണം. രത്നങ്ങൾ എൻ പത്ര
തരം എന്നാണു സാധ്യാരണ ഗണന. പാദ്യോത്രമാണെങ്കിൽ
ശ്രദ്ധയിൽ രത്നങ്ങളായി ഗണിച്ചുവരുന്നതു ചിവരു നവരത്ന
ങ്ങളിൽ ഉംഗപ്പുട്ടക്കളില്ലെന്നു ഒന്നാഥൻ എന്നും കേൾപ്പം.
രണ്ടാമന്ത്ര നവരത്നങ്ങളിൽ ക്രുട്ടതലായി രത്നങ്ങളാണെന്നു
സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ തന്നെ കാണുന്നവെങ്ങനെയും
തുമാകുന്നു.

“വജ്രാനുനീലമരകത
ക്രുട്ടതനപത്രമാഗാഡയിരാവ്യാഃ
ബൈഡ്യന്ത്രപുളകവിഷമക
രാജമണിസ്”ഹാടികഗ്രഹിക്ഷണതാഃ”

എന്ന ബൈഡ്യന്ത്രപത്രമാഗാഡയിരാവ്യാഃ രത്ന
ഗണന ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മരകതത്തിനു മരതകമഞ്ചം
കുങ്കിൻ നന്തരത്തിനു കുങ്കിനകമഞ്ചം വിഷമകത്തിനു വിമല
കുമഞ്ചം ചിഖൻ ക്രുപ്പദിക്ഷം ചെയ്തു ചേരുവായുണ്ട്. രാജാ
നക്കയ്ക്കുതിക്കായ ‘സഹ്യദയലില’യുടെ വ്യാവ്യാക
തതിൽ “വജ്രാനുകതാപത്രമാഗമരകതേനുനീല ബൈഡ്യന്ത്ര
പുഷ്ടാപരാഗക്കേന്തന പുളകങ്കയിരാക്ഷാംജീഷ്ഠസ്ത്രി
കല്പാളി”ങ്ങൾ എന്നു രത്നങ്ങൾ പതിമുന്നുണ്ട് തന്മുഖി
നായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭീമ്പുരത്നമന്നു പറയുന്നതു
മിമവൽപ്പത്തിനും ഉത്തരാഭാഗത്തും രാജുത്തുണ്ടാ
കാരണം ദാമാതിനി മുസ്തിവന്നും കല്പാണാനും ശമ്പു
തമ്പിന്താമണിയിലെ അഭിപ്രായം അവിടെ ഉല്ലഭിച്ച

കാശിന്ന. അധിരംതാത്തഗദയപുരാണവിൽ വന്നിച്ചി
ടുക്കം. (എഴുചത്തട്ടാലെല്ലായം.) ഇതെല്ലാം സാക്ഷാത്
രാജദളാക്കന്ന. ശാസ്ത്രാദിപ്പാലിയും പരിപ്പാരലപ്പരവും
രാജദളം മഹിമദയപ്പുാഭം വല്ലാതെബാധിച്ചിരിക്കുന്ന.
അവാകും സാരാജാദളം കുറ്റിമരാജദളം നിമ്മിച്ച യമാത്മ
രാജദളം കിനറിപ്പം എല്ലപ്പോലെ വിഗതപ്പായങ്ങളാ
ക്കാൻ വിഭവജ്ഞ രാജരം മതിന്നിരിക്കുന്ന. ജനസാമാന്യ
സഭയും പ്രഭസഭയും തമിൽ പാർലിമെന്റിൽ ഒരു
കാലത്തു നിരപ്പിലാക്കു വന്നപ്പോരം കുറ്റിമലപ്പാട്ടിലെ
കിർണ്ണമിച്ച യമാത്മ ശ്രദ്ധക്കൂട്ടിൽ ആധിക്യംവരുമാനം
ചെയ്യുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ രാജീതന്ത്രവിശപ്പമിരുന്നാ
കെടുക്കുന്നു എന്നുതന്നെ വധിയാണു പ്രകൃതമംസരിക്കാം.
കെടുന്നുണ്ടോ എന്നുവർദ്ധിത്തിൽപ്പെട്ട രാജാശാ? ഇന്നും
മിച്ച ഭാഗവതശ്രദ്ധാകംകൊണ്ടു ഇവിടെ പത്മരാഗമനു
നേരം പറയേണ്ണിയിരിക്കുന്ന. കെടുന്നുണ്ടോ ചുവപ്പാണെന്നു
നിവച്ചു,

“ജയന്തിജഗതാംമാത്രഃ
സ്തോകങ്ങൾവിഘവഃ
ഇകംാദ്യോഷസംക്രാന്ത
കെടുഉഗ്രീവിധിംബിഥാഃ”

എന്ന ദ്രോകമഖാക്കിയ കവിയുടെ വന്നനു കരേ
കടപ്പമായിപ്പോയി.

“ആവത്സാക്കിതമാത്തക്കുന്നുംമണി
പ്പായാണെന്ന കാരണം.
സർവ്വദാം തവന്ത്രവൈമക്ഷരവിധി
സ്തോന്തപദിംഭാത്രമേ.”

എന്ന നാരായണീയദ്ദ്രോക്കം മാതതൻമാസ്തിഷ്ഠയുടെ
വകയാൾ കൈഗസ്തുഡേമനോഡ കൊട്ടം വ്യവഹാരത്തി
നിടകൊട്ടക്കന്നതാബന്നകിലും കുറങ്കുടി സമീചിനമായി
തോന്നേണ. ഇവിടെ “അക്കിതാംഞ്ചുത്ത” എന്ന പദഭേദം
ചെയ്യുതെന്ന് “മാതതകൈഗസ്തുഡ—” എന്ന ഭസ്തുക്ക്രത്തിനു
ശ്വണ്ടി വാലിച്ചു മാതതൻറെ കൈഗസ്തുഡം എന്നത്മം പറ
ഞ്ഞവർ മാതതൻ എന്നാൽ മഹാവിഷ്ണു (മഹാക്ഷു
ഞ്ചുത്തൻ=സപ്തിത്തശ്ച) എന്നാണെ ഭട്ടിരിയുടെ വിവക്ഷ
എന്ന വിചാരിച്ചു വഴിക്കാഴിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം. മഹാ
വിഷ്ണു “മാതതൻ” അതണ്ണക്കിൽ തിഖവിതാംഞ്ചുറ സം
സ്ഥാനംതന്നെ “മാതതൻറെ”വകയല്ലെ എന്നായിരിക്കും
ഡിന്നെന്നെ അന്നത്മം.

വിഷ്ണുഭാഗവത്തിന്റെ വക്ഷസ്ഥലാദക്ഷാരമഃണാജ്ഞാ
കൈഗസ്തുഡം.

“പ്രഭാനഭിഷ്ട ശ്രീവത്സം
ബക്ഷിവിഭേദഭേദപ്പുണം
കൈഗസ്തുഡാവുമച്ചാംസാരം
ബിഭ്രാണം ഘൂർജ്ജതാരസാം”

എന്ന കാളിഭാസൻ വരയുന്ന സ്ഥിതിക്കും ഇവിടെ
സംശയമായി അവകാശമില്ല. പാലാഴിമമനവരീക്ഷ
കിൽ സാധിച്ച വിജയാത്മകന്മാരുടെ സില്പിച്ചു
“മെഡൽ”തന്നെകൈഗസ്തുഡം. എന്നാൽ വിഷ്ണുവിന്റെ
വിനയനയം തോക്കുക. പ്രകാശമാനമായ കൈഗസ്തുഡവും
പ്രകാശിക്കുന്നതുമായ ശ്രീവത്സമരക്കും ആരംഭത്താരത്തുമില്ലോ

തെ ദൈവാലൈ ശാദ്രോഹം മാറ്റതണിത്തിരിക്കുന്നു. സാക്ഷാത് ഭഗവാനു പ്രകാശമേറിയതും അതില്ലാത്തതും ആവശ്യം അതിൽക്കൊരു തമിൽ വല്ല ഭേദഗതിയുള്ളണ്ടോ? അച്ചുവായായ ഫ്രേഡ്വിയൂ ചനുചവായ ശ്രീഭേദവിയും ദൈവാലൈ പ്രിയരഹകൾ. അനാതന ആസനമാണെങ്കിൽ ഗജവൻ വാഹനം, ഇങ്ങനെ പക്ഷപാതാധിനനായ ഭേദവൻറെ വക്ഷം മലംപോലെ കൈഞ്ഞുഭേദത്തിനു ഉചിതമായ സ്ഥാനം അറില്ല.

കവികളുടെ മനോധർമ്മപിക്ക ത്രിമുദ്രത്തിനുകളുടെ നേരം മാപ്പറ്റും പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ തകവില്ല.

“കൈഞ്ഞുഭേദാഖിമരാഖഃ
ശിരസിശ്രീലോഭദൈപുംജാഖിനഃ
മനജമനാനജദയേ—
ജജഗമത്രിന്ദതിംഷ്ടാരു”

എന്നോ ഒരു നീങ്കുന്നു പറയുന്നതു നോക്കുക. കൈഞ്ഞും വിശ്വവിന്നുര ഉരസ്സിലും ചന്ദ്രനു ശിവനുര ശിരസ്സിലും കുറി സമുദ്രത്തിൽ ജനിച്ചതുകൊണ്ടല്ലെല്ലു ഇവയ്ക്കു ഇതു മാഹാത്മ്യം ഉണ്ടിച്ചതും. സമുദ്രങ്ങന്നുലും ഇതു സ്ഥാനംഡാനമോ ഉദ്ധാരണാദ്ദേശം ഉണ്ടാക്കണമെന്നുണ്ടോ? അതല്ലകാൽ—ദ്രോക്കത്തിലെ സൂചവാ ക്രമവൻ നമ്പിയാർ തട്ടിവിട്ടുക്കുഴപ്പാലൈ “പൂക്കുന്നേയത്തിയുംബാബി” എന്നാക്കു. ലക്ഷ്മിയുടെ സദ്ധമാദരാഘമാനം കൈഞ്ഞുഭേദത്തിനുണ്ടല്ലോ. പ്രിയതമാമഹയുംബയനായ ഒരു വന്നുര സ്വാല്പം ആളു ചാത്രം അധികാരിക്കാരപ്പെട്ടു ശാന്നിദിപ്പിച്ചുന്ന എന്നുള്ളതിനു കണക്കില്ല. അതനു

സംരിച്ച വിഷ്ണവും തന്റെ ഉസ്ഥലവിഹാരിപ്പിനു കൈഞ്ഞുതേത നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. ദിവസം മെൽപ്പടി തന്നെ, സമുദ്രവല്ലഭ്യാസ ഗംഗയെ ജിക്കാജ്ഞടത്തിനിടയിൽ മുടിവച്ചു കൊണ്ടു കാമുകനായിരിക്കുന്ന സപാമിക്ക സമുദ്ര സമുദ്രതന്നായ ചന്ദ്രനെ തിരിസു ബഹുഭാനിക്കാതെ തന്റെ മില്ലപ്പോ. ദിവസമാർന്ന് ആഞ്ചേരി ദിവസ് എന്ന മരിച്ചു ചേപയ ശ്രൂവമന്ത്രി നാരായണാഘസ്ഥാനിക്കരം പറയുമായി അനുബന്ധം. അതെത്തുടങ്ങുന്നതും ഭാര്യാവിഖ്യാതമായ പാരവ ശ്രൂം ഏവാന്തപ്പോം വിധത്തിൽ പരിഞ്ഞമിക്കുന്നാണ് കൈഞ്ഞുതേതിനും ചന്ദ്രനും സപയമേയുള്ള യോഗ്യതകൾ തിരോഹി തമാകയും മരദളിവഞ്ചാട സ്ഥീവരംവഭതാടപാരാ അവർ പ്രകാശിക്കുന്നതായി വരികയും ചെയ്തു പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നു.

വിഷ്ണവിന്റെ വക്ഷംപ്രഭേദത്തു കൈഞ്ഞുതേതിനു ശാഖപത്രസമിതി സിലിച്ചതുകൊണ്ടു ശ്രീഭേവിയുടെ ശ്രൂം ഗാരിസാരസ്രക്കരം അതിയിൽ സ്ഥാപിച്ചിക്കയും തന്നിമിത്തം ചില വൈഷ്ണവരുടും ബാധിക്കയും ചെയ്യുന്നതായി വേദരാജു കവി പറയുന്നു. ഇതുനുണ്ടുവരിച്ച രജു വാംശദ്രോക്തവിൽ കാളിഭാസനം ധന്തിപ്പിക്കുന്നതായി ദേതാനുന്നു. പത്രഗന്മമായ കൈഞ്ഞുതേതിനും പ്രതി ചീംഡിക്കുന്ന ബുദ്ധിസിലിക്കളിൽ പിത്തമുത്തികളിൽ ആക്കം മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുന്ന ജഗദ്വിശ്വരൻ കടക്കുക്കും.

ഇങ്ങനെയുള്ള കവിപ്രശ്നയാഗചരാവകരംകൊണ്ടു മണ്ഡമാറിഴിത്തല്ല കൈഞ്ഞുതേതിന്റെ ഭാഗമേയും, നാമ യേയും. കൈഞ്ഞുഞ്ഞതി വിസ്തരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള പ്രതി ധാരാർ എത്രയാ കിടക്കുന്നു।

““ഖ്രീകരിക്കുമ്പോക്കരം കരതലേ-
 നാലംവൈതേഭാസ് കരാ-
 സ്ത്രീപ്രച്ഛന്നമുവപാണിപാദകമലേ
 ജാതസ്ത്രിശ്രോണിമാ-
 തനിത്രം പുനരാക്കലെയുസ്യുതഃ
 കണ്ണേതപ്രയാക്കേണ്ണസ്ത്രി-
 വ്യാജേന്തിമുക്കാ മാദ്രിജനേ
 തക്കിസമുജ്ജുംഭ്രണം.
 ആലോക്യാവിലാ വേദശാസ്ത്രജലയേ
 സ്ത്രീപഠം യദേ കാന്തതഃ
 തുതപാസങ്കലിതം സപക്ഷിയനിലയേ-
 ക്ഷീരാഖ്യാധിമലേശ്വര്യുതം
 സർവ്വാത്മപ്രതിഭാസകം പ്രജകലാ-
 ലകാരി തൽകൈണ്ണസ്ത്രി-
 വ്യാജാപ്രിസ് മുതിരക്കയേവദവാ-
 കണ്ണേതുതം സാസ്ത്രം”

എൻ ആനദ്ദേശാക്കിനിയിൽ ത്രീ മധുസൗഖ്യനസ്തി
 സപതി പറയുംപോലെ, സംരംഭങ്ങൾ നേരിട്ടാലും പുനരാക്കവനംചെയ്തു കൈണ്ണന്ത്രേപ്യവത്തക്കമാർ സമാധാനപ്രിയമാരായിരിക്കുമും വേദശാസ്ത്രത്തപ്രകാരം സങ്കലനം
 ചെയ്തു വിസ് മുതിരക്ക നേരിട്ടാതെ പ്രകാരിപ്പിക്കുമും
 ക്രഹംതുട്ട്.

“സത്യം സന്തിക്കിയന്തിസന്തിനസവേ
രതാനിരതാക്രോ
സംജ്ഞാതസ്ത്വവസ്തുതഃ സ്ത്രീകമാ-
പാത്രം പരാ കൈഗസ്ത്രഃ
ദ്യാജ്ഞാതസ്ത്വരക്ഷേളിലോലകമല്ല-
ഓസാപ്രാസദോഃ ക്ഷേളി
ലീലാലിംഗനഭാജനം ഭഗവത്തോ-
വക്ഷഃസ്മദേ ശാർഖ്രിണോഃ”

എന്ന ശാഖസ്ത്വക്രമത്താലും ശംഖകവി
പറയുംപോലെ, ഒത്തുറുമ്പുപ്പണ്ണത്തിൽ എത്തുരോ
ചത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയും സവിശേഷപ്രധാനസാർമ്മജായ
സ്ഥാനത്തിന് ഈ പത്രവും പാത്രമായും വരുട്ടു.

“സംഖ്രിയാംഘായിമധ്യാത്മ സപദിസഹജയാ
യഃ ശ്രീയാസന്നിധി തേത
നീലേനാംബാജേണ്ണാ രസമലഗരനതലേ
മാതതാരാച്ചക്ഷസദ്യ
ഞ്ഞാഃ സർവ്വാഃ പ്രകാശാവിഭയദ്വിഭയ-
ചൂതമണിസാന്തരജാം-
സ്വാദ്യത്തുസ്വാക്ഷരാജനാല്പുമനിരിവമനിഃ
കൈഗസ്ത്രഃ ഓസാസ്ത്വദേത്രു”

എന്ന വിജ്ഞപ്പാഭികേഖാന്ത വള്ളംനതിൽ ജഗത്തം
ഈ ശ്രീയകരാചാത്രർ പറയുംപോലെ ശ്രീയോച്ചക്രടി-
സന്നിധാനംചെയ്യും അതുകൊള്ള പ്രകാശാനക്കാക്കിയും
നഞ്ഞക്കെ ഏതുപ്രയ്യുത്തുമായി ഈ പത്രം പ്രഭവിക്കുട്ട.

பெண்மகவிக்டிடெ வாகுமாளிக்ரங்கலை ஶோலா
யிக்குமோடின்சென விலஸுவூர் “ஸ்வாஹலூதி” கட்சியில்
திலுநுப்திக்பாப்ளார்” என சொலிக்கிறத்தன்றை
கன். அதைப்பற்றி மாண்பும் உபநூலாசம் கேவலம் தெள்ளு
யிடும், ஏதுகாலும் உபாஸமாலாத்மீ அளவுறங்குடி பர
யேள்கியிரிக்கண்.

ରତ୍ନାଗୁଣ୍ୟମାଯ କେତୁଳ୍ଲିତତିଳୀରେ ନାମଦେଇବତ
ହୁଏ ପାରୁଗମା ଦିନରୁଥୁଣୁ. ଶାରୋଧାକୁଟି ଅନୁଭୂତ
ମାଯପଦବିଶ ପରିପାଲିକେଣିଭାବୁଠି ସପ୍ତିକରିଷ୍ଟା
ଯି ବିଚାରିକଣା. ଲୁତିଙ୍କ ରେଚିତ୍ରମାନୀ ଗୋଠ କାଣେ
ନୀଲ୍ପ. କେତୁଳ୍ଲିଜିଜନେଶେ କୁଣିରୂପାଶରମାଣେକିଳି ହୁଏ
ପାରୁତିଳୀର ଆହ୍ଵୀନ୍ ପାରିବାରି ଏଣକମସମଳେର
ପ୍ରକିର୍ତ୍ତକାଣ୍ଡ କାଣେନାମ. ପାରି ପୁଣ୍ୟମଲମାଣେନା
ଶୁଭତିଳ ଶକ୍ତିବେଳେ. ପ୍ରସ୍ତୁତରତ୍ନାଂକେବଲା ମାରିତତିଳା
ଆଲକୁରା; ଆତୁଠି ଦେ ମାରିତରିଳ ହାତୁଠି. ପାରୁଗମ
ମାକଣ୍ଟ ଶାରୋକିବକ୍ଷଣମଲଙ୍କରିକି ଅନକମେକିଟକଣ
ପ୍ରତ୍ୟାମନାଳୁ ବିକାଳିଷ୍ଟିକଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠମାଯି ପରିଣାମ
କରିବାର ଫୋକଣ. “ମା” ସତତିବେଳାନ୍ତାଯି କେତୁଳ୍ଲି
ଭବନ ଗଣିଛୁରିକଣା. ହୁଏ ପାରୁତିଳୀର ପୁରୁଷାନ୍ତି
“ମାସ” ତିଲେବାନାବୀତମାଣାଲ୍ଲୋ. ଲୁତିଳୀର ଉପୁତ୍ତି
କାବରେ? ଯୁଦ୍ଧାପ୍ରତ୍ୟେବଣ୍ୟତିର ଫୋକାନ୍ତମତ୍ସନଂ
ପ୍ରାପନ ସମ୍ଭାବନାକାଲାଯତସମେତଂ ନକଣାରାଯ
ମହାସମରସମାପ୍ତି ବେଳୁହିଲାଣେନାହିଁରୁଠି ଯୁକ୍ତମାଯି.
ଲୁତିଳୀ ପ୍ରଶ୍ନାପଦ୍ଧାରୀ ସାତ୍ରଶ୍ରୀପଦ୍ଧାରୀ ବିପରିକଣାମ
ନୀଲ୍ପ. ଆହ୍ଵୀନ୍ କେତୁଳ୍ଲିର ହୁଏମାଯି ଶୋଭିକଣ୍ଟ!

മംഗളം പദ്മാനാഭക്കിലെ ഷത്രുമാകയുണ്ടെങ്കിൽ
ഹത്തമിരിക്കേണ്ട്.

അസൃതപ്രസൃതക്കണ്ണം ദേനെയ നാഡോ
ആശാസപദ്മസ്ഥിതി
അസൃതപ്രസൃതക്കണ്ണം വരചു
ആമുഖത്രം പത്രം
കിസ്തിലഭ്യസ്തി ചാത്രവസ്തുവിഷയ
പ്രാഥമ്പരബന്ധാവലി
വാസ്തവിക്കണ്ണവകാസ്തുപ്രസ്തുകമണി
പ്രിഞ്ചായഭസ്തുക്കണ്ണം

സാഹിത്യകലാജീട് ചില മുലതപ്രങ്ങൾ

“പുതംതിലെ ചോലപ്പറമ്പിലും ശ്രീഭോഗമാ”എന്ന ഹക്കിയക്കത്തിലെ ശാസ്ത്രികൾ ചോദിച്ചിട്ടും ഇപ്പോൾ എക്കുംഡും ഒരുത്താകാലപ്പത്തിനു മേഖലയിൽക്കണ്ണ. വർഷക്കാലത്തിൽ സസ്യങ്ങൾ അക്കരീക്കയും സമുല്ലിഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രധാജനമുള്ളവഴയക്കാരും അതിലൂതവയ ആട്ടതബാധി കാണപ്പെട്ടുന്നതുപോലെ, സംസ്കൃതം ഇന്ദ്രിയം ഇംഗ്ലീഷ് ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളംബന്ധയുംജായ അഭിനവരായ സദ്യമുന്നത്തിൽ സത്തുവിതകളിൽ ഭജ്ഞി വിതകളിൽ ഉണ്ടായി എക്കിലും ഒട്ടവിൽ പറഞ്ഞവ അസ്ഥരായി വല്ലിത്തുരുകാണ്ട്, കപിതനാധിതീന് ഒരു പണ്ഡിതൻ ഭജ്ഞിവിതാസംധാരത്തിനു പ്രധാഗിച്ചു ഒരു മഴുകയാക്കുന്ന മുന്നു തൊൻ പാനത്തും. ഇതിനു തുടർച്ചയായി വത്രമാനപ്പെട്ടുപംക്തികളിൽ തജ്ജിക്കേരിയ കവിയശഃപ്രാത്മികകളും നിമ്മത്തുംമൊയി അടിച്ചുറക്കുക മുതലായ അനേകക സാമ്പാദരം കൊണ്ടിട്ടാണ്, പല്ലനിമ്മാണാനുപമായ സംരംഭത്തിനു നാം ഇപ്പോൾ രാമച്ചംഖാണ്ടും. കാഞ്ഞമില്ലാത്ത ദിക്കുകളിൽ ഇന്ത്യക്കേരണ ആരംഭിക്കുവെന്ന ചോലവിസുകാർ പബ്ലിക്കാരം പ്രധാഗിക്കകയല്ലാതെ മന്ത്രാഭക്കോന്റുപരന്തുമാറവാൻ ശുചിക്കാറില്ല. രോഗങ്ങൾ മുല്ലന്നതയെ പ്രാപിക്കുവോരും ശാന്തങ്ങളായ ഉഷയങ്ങൾ വെവ്വേറുന്നാണും പ്രധാ

ഗിക്കമാറിപ്പു. ഉൽക്കടങ്ങളായ ദോഷങ്ങൾക്കു തന്ത്രായ നിവൃത്തി, പ്രഖ്യാതായ പ്രയോഗങ്ങൾ മൂലമാണെന്നും നമ്മൾക്ക് അനുഭവമാകുന്നു. ഇപ്പുകാരം കവിതാദാമം കലശലാധനയ്ക്കും സാമാന്യത്വത്തു കവിതന്ത്രായ ഒക്ക കരം വല്ലവയം പ്രയോഗിച്ചു സമാധാനപരിപാലനം ചെയ്തു എങ്കിൽ അതിനെക്കണ്ടിച്ചു നാം ആയുർവ്വപ്പെട്ടവാ നില്പു. എന്നാൽ, ശങ്കങ്ങളുള്ള രീതികൾ തന്നെയാണു കാവുള്ളണനിത്രപണ്ഠിക്കുന്ന സാമാന്യത്രപാശ എന്ന യരിച്ചു് അവരെ സാധ്യകാലികമായും സാധ്യീകരിക്കായും പ്രയോഗിക്കാൻ പുജപ്പെട്ടുവന്ന സവിശ്യേഖണം അനുകൂല നീങ്ങാകുന്നു. പ്രായണാ ഇപ്പോൾ കവിതയുടെ തുണ്ടാക്കിയോ അതിനും ദോഷങ്ങൾ വിളിച്ചുവരയുക, സാധിത്രസീമയ്ക്കുറം കിടക്കുന്നതായ സ്ഥലങ്ങളെ കഴി ചിട്ടകൊണ്ടു് അതിനേൽക്കു ആക്ഷേപങ്കൊട്ടകൾ കെട്ടി യണ്ണാക്കുക, പദ്ധതിയാശണം ചെയ്യുക, ഭൂമികളുക്കിക ഇഞ്ചിനീയറുകൾ ചിച്ച വിച്ച വിത്തുതയുള്ളായി കാണപ്പെട്ടു കുന്നു. ഒരു മുതിയുടെ ഡോഗ്രി നിന്ന് ചിക്കൻഡരു് അതിനും സുന്നതക്കുളക്കാണബല്ലുന്ന സാധിത്രകലാ നിത്രപക്കമാരിലുറ്റണ്ണുന്നാക്ക സമ്മതമായിട്ടുള്ളൂ ഒരു തത്പരമാകുന്നു. സാധിത്രം ഒരു കലാകാരനും അതിൽ ആസപാലുംാഗങ്ങളെല്ല ചുണ്ടിക്കാണ്ടിച്ചു തന്നെവൻ ഒന്ന് സമുദായത്തിനും സുഖാനംഭവത്തെ വലിപ്പിക്കുന്നു. ഇതു തത്പരം നമ്മുടെ കാവുപരിശോധകരും കന്നായി ഗ്രഹി ക്കുന്ന എങ്കിൽ സാധിത്രത്തിനും വളർച്ചയിലുണ്ടു് ഒരു വലിയ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടുകൂണി. ദോഷങ്ങൾ

അമാത്മായി കവിതകളിലെണ്ണക്കിൽ അവരെ പറി ചരിക്കേണ്ടതിനും ഒരാവയും ഇല്ലെന്നില്ല. ഈ വകയുടെ നാക്ക മാർപ്പണക്കുറികളായിരിക്കേണ്ട തത്പര്യം, പ്രധാന മായി എവ ചുന്ന് ആരാധനയിനാണ് ഇതിനു കീഴിൽ ഇരു പ്രസംഗതതിൽ പ്രയതിച്ചുകൊള്ളുന്നതു്.

സാമിത്രം ഒരു കലയാശാനം മുട്ടപറത്തു വെള്ളാ. മീന്തുകളിലെ മതപ്രകാരം കലകൾ 64 എന്ന കൂൺവി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭോജരാജാവിന്റെ ശാന്ത പ്രകാരം അവയുടെ പേര് കീഴു് വരുന്നവയാകുന്നു.

- (1) ഗീതം
- (2) വാദ്യം
- (3) റത്തം
- (4) നാട്രം
- (5) വിത്രക്കം
- (6) പുസ്തകക്കമ്മം
- (7) പരുമ്പുല്ലം
- (8) ലിപിജ്ഞാനം
- (9) വചനക്കർശനം
- (10) വൈലക്ഷ്മണ്ണം
- (11) മാല്യവിധി
- (12) ദന്യയുക്തി
- (13) ആസപാദ്യവിധാനം
- (14) അനന്തരാജനാജ്ഞാനം
- (15) സീര്യം
- (16) ഉച്ചകാരണങ്ങിയ
- (17) ആഴീവജ്ഞാനം
- (18) നഞ്ഞഗ്രാനിക്കി
- (19) മാധ്യാത്മനം
- (20) പാശണ്യസമയങ്ങാനം
- (21) ക്രീഡാക്കർശനം
- (22) സംവാദനം
- (23) ദഹിരസംസ്കാരക്കർശനം
- (24) ആത്മപ്രാണി
- (25) രക്ഷാവിധാനം
- (26) അപസാവ്യം
- (27) ക്രിയാമാർഗ്ഗ
- (28) ജീവഗ്രഹങ്ങൾ
- (29) നയജ്ഞാനം
- (30) വിത്രവിധി
- (31) ശ്രദ്ധരാഡി
- (32) ത്രിഖാവിധി
- (33) കുടിപ്രഗ്രഹങ്ങൾ
- (34) ആനപ്രാണി
- (35) സൗത്രാനങ്കമ
- (36) ലീവാവ്യാപാരമോഹണം
- (37) ത്രിമണാജ്ഞാനം
- (38) ഉച്ചസ്ഥാനവിധി
- (39) തത്തം
- (40)

തതം (41) സ്കീപ്പിംഗ്ഷണാദഗ്രഹണം (42) സ്റ്റ്രാഗ്ന
 പ്രകാശനം (43) പ്രത്യൂഗമാനം (44) ഓവവിഹാരം (45)
 ദന്തവിചാരം (46) ഇയർസ്കർഫനിലാദ്വാഹം (47) പരമാത്മ
 ക്ഷയലം (48) ഭ്രഷണം (49) സമനാത്മത (50)
 ഫ്രോസ്റ്റാഹനം (51) മുഢങ്കുഡിപ്രവർത്തനാ (52) ക്രൂലുപ
 സാദനം (53) സുപ്പാപരിത്രുഃഗം (54) പരമസപാപവിധി.
 (55) ഇഹ്യറഗ്രഹണം (56) സാഗ്രഹപാതനം (57) രമണവി
 ക്ഷണം (58) സപ്രയംഗപ്രമഞ്ചിയ (59) പ്രസ്ഥിതാന
 ഗമനം (60) പുനന്നിരിക്ഷണം (61) ലാഗ്‌നപരീക്ഷ
 (62) ലേവ (63) യുഡം (64) നീംബിസ്‌റസനം.
 സാമ്പിത്രൈഡപ്പണടികാകാരംന്റെ ഉത്തരത്തിൽ ഇതിന
 സപ്പിം വ്യത്രാസം ഉണ്ടാവും. അധാരുചിത്ര പക്ഷത്തിൽ
 (1) ശീതം (2) വാദ്രം (3) രൂതതം (4) ആലേവത്രം=ചീത
 മെഴുത്രം (5) വിശേഷകരേപ്പത്രം=ചൊട്ടിടക്ക (6) തണ്യുല
 കസുമസലിവികാരങ്ങൾ (7) പുഷ്പപാസ്തുരണം (8) ഭഗവ
 വസനാംഗരാഗങ്ങൾ (9) മൺിത്രിശികാകമ്മം (10) ദയന
 രചനം (11) ഉളകവാദ്രം (12) ഉളകാലാതം (13) ചിത
 യോഗങ്ങൾ (14) മാല്യറഗ്രഹമവികല്ലജാരം (15) ധേവര
 കൂപ്പിയയോജനം (16) നേപമുപ്പരക്കോഹം (17) കണ്ണ്
 പത്രങ്ങങ്ങൾ (18) ഭ്രഷണയോജനം (19) റാഡിക്കൽ
 (20) ഇന്റജാലം (21) മന്ത്രലാലവം (22) വിചിത്രങ്ങ
 കയുംജാലേഷ്യവികാരങ്കുഡിയകൾ (23) പാനകരസരാഗാസ
 വരയോജനം (24) സുചിസർഖലാനകമ്മം (25) സുത
 ക്രീഡാ (26) വിണാസമക്കവാദ്രങ്ങൾ (27) പ്രദേശ
 ഛികാ (28) പ്രതിമാല (29) ചുർവ്വാവക്കച്ചയാഗങ്ങൾ

- (30) പാസ്തുകവാചനം (31) നാടകാവ്യായികാദർശനം
 (32) കാവ്യാസമ്പ്രാപ്തരണം (33) പട്ടികാവേത്രവാസവി
 ഷ്ടപ്പണം (34) തക്ഷകമ്മശം (35) തക്ഷണം (36)
 വാസ്‌ത്രവിച്ചു (37) അപ്പരതാപരീക്ഷ (38) ധാത്രവാദം
 (39) മനിരാഗകരജ്ഞാനം (40) വൃക്ഷായുർവേദം (41)
 ഭോഷകക്രമംവാവകയുലവിധി (42) ഗ്രൂപ്പസാരികാപ്രലാ
 പനം (43) സംഖാഘാവികഖരണലം (44) ആക്ഷരാഭ്യാസി
 കാകമാം (45) ദ്രോഹിതചീകല്ലുകൾ (46) ഒഴഖാശാ
 വിജ്ഞാനം (47) പുഷ്ടംചരകടികാ (48) നിമിത്തജ്ഞാനം
 (49) യദ്രൂപാത്രക (50) ധാരണമാത്രക (51) സന്ധാദ്രം
 (52) മാനസി (53) കാവ്യത്രിയ (54) അഭിയാനകേഡം
 (55) ചക്രാജ്ഞാനാനം (56) ക്രിയാകല്ലം (57) ചർച്ചിതക
 ഡോഗം (58) വസ്ത്രാവാചനം (59) ഭൂതവിശേഷം (60)
 അതുകൂടശ്ശക്രീഡ (61) ബാലത്തീയാകം (62) അതുമാര
 അജ്ഞാനി (63) ഫിജ അവില്ലാജ്ഞാനം (64) വ്യാധാമവില്ലാ
 ജംഞ്ഞാനം ഇവയാകനു 64 കളകൾ. ഇവയിൽ ചിലതു
 മാനസോംപ്ലാസജമത്രകളും മറ്റൊരുവിലില്ലോ ജംഞ്ഞാനവിശ
 യമായിട്ടുംവയ്ക്കുമാരിക്കുന്നവോ “ പ്രത്രക്ഷമാനങ്ങ്ലോ.
 മനസ്സുംവശമത്രകളും ബുദ്ധിവികാസമേതകളുമായ വിശ
 യങ്ങളെ ഭരിന്നതിൽ “ചേരത്ത്” ഗണനാവൈസ്ഥിരിക്കുന്ന
 തിന്നുറ ശബ്ദിത്രും എത്ര തന്ത്രപരത അത്യാരമംകണി
 യാണുന്ന രംഗത്തിനി വ്യക്തമാക്കാനില്ല. പാശ്ചാത്യ
 മതത്തിലും കാവ്യരചനം ഒരു കലാഭ്യാസത്തനു
 ശാഖാക്കൂപ്പട്ടിരിക്കുന്നു. അവയുടെ മതല്പകാരംകലകൾക്കു
 രണ്ടു ഇവ്വുവിലാഗങ്ങളുണ്ട്. നേനാമത്രും ഏല്പകലകൾ

(Fine arts) റണ്ടാമത്തു് ഉപജീവനകലകൾ (Mechanical arts) ഇവ തന്മിലുള്ള പ്രത്യാസം, ആദ്യം വരണ്ടെ ഫൈറുകളകൾ മാശ്ചൂരങ്ങെ സുവഞ്ഞതയും, മറൊറു മന ശ്രദ്ധകൾ അവരുടെ കൂദയും പ്രഥമാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നവയും, ഒപ്പേതെത്ത അതുകൂടിച്ചിരിക്കുന്നു. റണ്ടാംതരം കലകൾക്കു, കുറതാവയ്ക്കു് ഉപജീവനകലകൾക്കു് ഉണ്ടാവുന്ന സ്ഥായി കൊല്ലുന്ന, ആശാനി മുതൽപ്പേരുകൾ വേലകൾ തന്നെ മതിയാക്കുന്നതാക്കാൻ. അവ മനഷ്യരുക്കുന്ന പോലെ നിരവേറുന്നതിനുള്ളവയാകയാൽ സവിശേഷം അവക്കുപ്പാറി പ്രതിപാദിക്കാനുന്നാണെന്നില്ല. ഫൈറുകളകൾ മുപ്പുമായിട്ടുള്ളവ ശില്പം, കൊത്തുപണി, ചിത്രങ്ങൾ, സംഗീതം, സാഹിത്യം ഇവയാക്കാൻ. ഇവയെ നമക്കു റണ്ട് പ്രകാരത്തിൽ നിന്നുച്ചിക്കാം. റന്നാമതായി എന്തു് ഇന്ത്യയാദ്ദോന്ന കൂടു വാഴുക്കു സന്തേച്ചാത്തെത്തു നബവനം റണ്ടാമതായി അവ അന്നു ചടാൻമെങ്കാലെ ഏതുമാത്രം ആധാരമായി സപ്രിക്കിക്കുന്നവനുമില്ലതാക്കാൻ. ശ്രൂ റണ്ട് പ്രകാരങ്ങൾ—ഇവയിൽ അദ്യത്തെ കോടിയായിരന്നിന്ന് കൊക്കുന്നതായാൽ ശില്പം, കൊത്തുപണി, ചിത്രങ്ങൾ എന്നും ശാസ്ത്രാഭ്യാസം സംഗീതം, സാഹിത്യം ഇവ ഏതു ശാസ്ത്രാഭ്യാസം സംഗീതം, സാഹിത്യം ഇവ ഏതുമാണുമാണെന്നു് നമുടാ സുവിത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുനു് പ്രത്യക്ഷമാനാണ്ടും. റണ്ടാം മതതെ കോടിയായിരന്നിന്ന് കൊക്കുന്നതായാൽ ശില്പം തുടക്കിസാധിത്രുവരെയുള്ള കലകളുടെ ഉത്തരോത്താമായ വൈശ്വര്യവും ഉയ്ക്കാൻശ്വരവും ദാഖിയുന്നതാക്കാൻ. ശില്പം ശാസ്ത്രത്തിനെന്ന് അപൂർത്തി കല്പി, മണ്ണ്, ചെവ്വാമങ്ങൾ,

തടി മുതലായി അതിസ്ഥലങ്ങളും പാതയ്ക്കുള്ളേക്കണ്ണം എങ്കണ്ണ. ഇവിടെ ഉപകരണങ്ങളും തടി മുതലായവയും, കലതായി പരിശോധന മേഖലയം മുതലായവയും നമ്മിലുണ്ട് വ്യത്രാസങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചുണ്ടി. അതിനാംപുരാമേ ഈ വക ശില്പങ്ങളിൽ ജീവൻറെ ചെവതന്റെ പ്രതിഫലിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവഹ്നം കലാപ്രവർത്തനം നേരിട്ടിനില്ല. ഏകിലും തന്റെ ഉപകരണങ്ങളുടെ ഉച്ചാരയാശംകാണ്ടി⁹ താന്നണ്ടാക്കന്ന കെട്ടിപ്പാളയും മനഃശ്ചാട മനസ്സിൽ ഓരോ വികാരങ്ങളും ജന്മപ്പിക്കുവാൻ ശില്പിക്കുകഴിവുണ്ടി. ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ഒരു ദേശയുടെയും കാഴ്ചപ്രയിലുണ്ടുമനോഭാവംതന്നെ കാണിക്കു. ആക്കയാൽ തിലും ഒരു കലാക്കാരാവകിലും ഊതു വളരെ താഴുന്ന അരംഭാദ്ധനാം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൊത്തുപണിയിൽ പദാർത്ഥങ്ങളും ഉപകരണങ്ങൾ തിലും തെള്ളപ്പാചല സമുല്പന്മല്ലുകും വേണ്ടപ്പോലെയുണ്ടെന്നു കൂടി നിഖലമാക്കു. വെള്ളക്കല്പം¹⁰, ലോഹങ്ങൾ മുതലായതുകാണ്ടി¹¹ കൊത്തുപണിക്കാരൻ സചേതനങ്ങളിൽനിന്നും ദയാ ആവേദനങ്ങളിൽനിന്നും പ്രതിമകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. സചേതനപ്രതിമകളിൽ ഭാവങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിവുണ്ടിതുകാണ്ടി¹² കൊത്തുപണിക്കാരൻ തിലും ആക്കാരം ഉയൻ സ്ഥിതിയിലാക്കുന്നു. ഏന്നാൽ ജംഗമാവ സ്ഥാക്കിയും (ഉഭാവരണമായി കത്തിരമേൽ സവാരി ചെയ്യുന്നതന്നെ) ഓരോനും പ്രഭർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനു കൊത്തുപണിക്കാരൻ ആശക്തനാണ്¹³. ആക്കയാൽ സ്ഥാവരണമിച്ചില്ലുണ്ടുമനോഭാവം കൊത്തുപണിയുടെ

ന്റുയമായ ക്ഷേത്രം. ചിത്രകാരനു കൊത്തുപണിക്കാരൻ നോളിംഗ്രൂട്ടി പാഡാത്മജാബേഡ് അപേക്ഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അധികാരിക്കുന്ന ഉച്ചകരണങ്ങൾ രേഖകളിൽ വർദ്ധിച്ചാണെന്നു മാറ്റം. ഒരു ദിവസം പ്രത്യേകിയിലും വസ്ത്രങ്ങളേയും ജീവികളേയും കാരോ മജാഭാവങ്ങളിലും ഗമനചവനാ ദിനീകരിക്കാം എന്നും പ്രശ്നാപ്രാപ്തിക്കുന്നതിനു ചിത്രകാരന്മാരും സഹകരിക്കാം. പ്രത്യേകിയിലും സ്വശ്രീകരിക്കേം അവാദം കേവലം പക്കാത്മജയമുണ്ട്. അതിന് പ്രധാനമായും അവും തേട്ടപ്പുടിച്ചു സ്വന്നനാഭാവമനസ്സിൽ ചിത്രകാരൻ അംഗത്വം സ്വശ്രീകരിക്കുന്നതു മുമ്പുജീവഞ്ചലക്കുടുക്ക മനസ്സിലുംപിടിപ്പിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടുപോലെ പ്രധാനമായ കലകൾ സംഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിത്തുവമാണെല്ലാ. ഇവയ്ക്ക് പാഡാത്മജാബേഡ് അല്ലെങ്കിൽ നാനും ചുണ്ടാക്കിവരിക്കുന്നു. ഗായകൻ ഉച്ചനീചങ്ങളാം സ്വന്നനാഭാവക്കുന്ന രാഗങ്ങളേയും സ്വന്നനാഭാവക്കുന്ന ദിനീചരംതയേയും, മു സ്വന്നതയേയും, അതുകൊണ്ടുപോലെ താഴ്വാനങ്ങളേയും മാത്രം അപേക്ഷിക്കുന്നതില്ല. ഇന്തു സ്വന്നനാഭാവക്കുന്ന കാരത്മവുമാണായിരിക്കുന്ന മെന്നില്ല. കുമീഴുതായ സ്വന്നരാമത്തിനു മനസ്സാത്മാ വിനെ സ്വകാര്യക്കുന്നതിനും ഒരു പ്രഭേദക്കുത്തിയുണ്ട്. ആകയാൽ മജാഭാവങ്ങളേയും ഉച്ചപിപ്പിക്കുന്നതിനു ഗായകൻ ബഹു സമയമനാകുന്നു. പാക്ഷി, സംഗീതകലയ്ക്കും ഓപ്പുമായ ചില അതിരകളിലും സ്വന്നനാഭാവത്തിനു കുമീകരണം കൊണ്ട് ഗ്രാഫാരമസ്തത നമ്മിൽ ഉണ്ടിപ്പിക്കുവാൻ

കഴിയുമ്പോൾ ഒരു ശ്രദ്ധാത്മകനിന്റെ ശ്രദ്ധാപം തോന്തിക്കു
വാൻ അന്താരാഖ്യസമർപ്പണക്കന്ന്. സാമ്പത്തികലും, പഞ്ചാം
ജീവിതം, ശരീരം, പ്രാസം മുതലായ സംഗ്രഹിതരഹായകളെ
ഒഴിച്ചുനോക്കിയാൽ വാക്കുകളേന്ന എക്ഷബ്ദായ ഉച്ചകരണം
കൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. വസ്തുതയുടെ ഉച്ചകരണം
ഇതിനു അതുകൂടാണ്ടെന്നും ചുരുക്കേണ്ടുകുന്നു. സാമ്പത്തി
രഹിതിന്റെ ഒരു പ്രധാനാശാഖയായ നാടകാലിനുപക്ഷങ്ങൾ
അനുഭാവിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാപം പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ
മനസ്സിൽ ഉട്ടിക്കുന്ന ബോധങ്ങൾ പ്രധാനാശായി രണ്ട്
വിധത്തിലുണ്ടുകുന്നു. ബാഹ്യമായ പ്രത്യുതികൾ നമ്മുടെ
ശ്രദ്ധിയംപരാരാ മനസ്സിൽ പ്രതിഫലിച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രതിമാ
ശ്രദ്ധാപം ബോധം തെറ്റം. ഓമ്മ്, യുക്തി ഉണ്ടം
മിതലായ അതാരവവ്യാപാരങ്ങൾ കൈഞ്ഞി⁹. അനുന്നതമായ
മനോവ്യാപാരങ്ങൾക്കിൽ പോതി വഞ്ഞാബോധങ്ങൾ
മീവരെ തെറ്റം. ഇതിൽ ആളുതേരു¹⁰ അന്ത്യാഴപ്രക്ഷവം,
മററതു¹¹ ആത്മാപ്രക്ഷവമാകുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതകാ
ലത്തിൽ നന്ദിക്കണ്ണാകുന്ന ബോധങ്ങളിൽ അശ്വാസിനെ
മാത്രം അപേക്ഷിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നവ, അന്ത്യാഴപ്രക്ഷവങ്ങൾക്കും
മുത്തേം അധികമാകുന്നു. കലാപ്രവർത്തകന്മാർ ആകു
തിയിലുണ്ട് എല്ലാം തങ്ങളിടെ മനസ്സിനാവണ്ണിങ്ങനെ
സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവും¹² കാണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.
പ്രത്യുതിയിൽ ഒരു സ്ഥിതമായ ശ്രദ്ധാരിൽ വാസ്തവക്കുള്ള
പകർത്തുന്നതു കലയല്ല. ആക്കയാൽ ചരായാപടമെടുക്കു
ന്നതു¹³ ഒരു കലയല്ല. സരസപതിവേദവിയുടെ വൈളിച്ചുപൂ
ഞ്ചാരേഖപൂജയും നടക്കുന്ന കാവ്യപരിശോധകന്മാർ ഇത്

തന്ത്രം ഗ്രഹിക്കാതെ “പ്രതിയെ ഒക്കത്തണം” എന്നാൽ കാവുഖണ്ഡന വട്ടം ദിവസം കല്പകിക്കൊണ്ട് നടക്കന്നില്ലെന്നില്ല. അഴിവിസ്തീർണ്ണകായ അക്ഷാംശവില്ലാസദ്ധരം മന ഘ്രജക ആനന്ദിക്കാഡംബാധ്യായമുണ്ടാക്കു അന്നവേദങ്ങളിൽ പരിചയങ്ങളുമെത്തുന്നതുവരെ ദ്രാവപിച്ച കിടക്കുന്നു. ഇതിനെ സ്ഥലമായി രണ്ടായിട്ട് വിജേഷിക്കാം. ഇവയിൽ നേരാംവിഭാഗത്തിൽ നമ്മൾ അറിവില്ലാത്ത കാഞ്ചുങ്ങളെല്ലാ പഠനത്തുമുഖദാരിയില്ലോ. തുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മുപ്പുമായി ഉംപെട്ടുന്നു. ഇതിനുംബന്ധങ്ങൾ ജോൺഷം, റസ തന്ത്രം, മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നാം മുതലായ നിയമങ്ങൾക്കും മതിയാക്കം. മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുന്ന കാഞ്ചുങ്ങളെല്ലാം ആവായുടെ പ്രതിപാദനത്തിനെയും നാം വില വെയ്ക്കുന്നു. ഇവയുടെ മാനസങ്ങങ്ങളായി കാവുജ്ഞങ്ങൾ മനി നിൽക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് വിഭാഗങ്ങളിൽ തമിൽ അതിന്തി തക്കമുഖാകാൻ പാടിപ്പാത്ത വിധത്തിൽ പ്രവസ്ഥയി ചെപ്പുന്ന സമാതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എങ്കിലും ഇവയിൽ ഒരു തരം ജീവിതത്തിലെ അനേകക്കാഞ്ചുങ്ങളെല്ലാ ഉപജീവികൾ നാബന്നം, മറുപ്പു ജീവിതത്തിലെ അനേക ചിത്ര പങ്കളും പ്രഭർത്തിപ്പിച്ച അനേകാവന്നം സംശയങ്ങൾ പാരായാം. തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിൽ മാത്താണ്ണുവൻ മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരം വായിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ആ മഹാത്മാവു് എത്ര അകുഭിക്കുണ്ട് അമർച്ച വായത്തി ദൈനന്ദിന നമ്മൾ ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ ഉണ്ടപ്പെടുന്നായാഡായ വേദക്കരിച്ചും സന്നാധവും എത്ര തരക്കാരായിരുന്നും

അതു ഒംഗിയായി മാത്രാണ്യവർദ്ധിപ്പാതെ കൈ ചരിത്ര അനിന്നം നമേം ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയില്ല. ശാസ്യാഭിംബകളില്ലപ്പോൾ സാമ്പത്തികരാവും, തത്പര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലപ്പോൾ എന്ന വേദിക്കുന്നില്ല. എത്തുകൊണ്ട് നാൽ സാമ്പത്തികവും പരമാർത്ഥങ്ങളായ തത്പര്യങ്ങൾ തന്നെ ആധാരമായി സ്പീകരിക്കുന്നു. പക്ഷേ സാമ്പത്തിക കൂർജ്ജം അമുഖം കുറി പ്രായങ്ങൾ സകലസാധാരണങ്ങൾ ഇവ അംഗരാഗാതി തത്പര്യങ്ങളേൽ ആധാരമായി സ്പീകരിക്കുന്നവനും സാമ്പത്തികത്തെ പ്രത്യേകവിഷയമായ മസത്തന്ത്രാഭിംബകളിൽ നിന്നു ഭിന്നഭാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികവും അന്തിമിവിഖ്യാലങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാക്കുന്നതു പ്രതിപാദിതവിഷയങ്ങളേൽ കൂടാം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും അന്തിമ പ്രാധാന്യം ഇനിക്കു നാവുന്നതു ശാസ്യാഭിംബകമല്ലോ.

ഈപ്രകാരം സാമ്പത്തികവസ്തുവും റീതിയും ശാസ്യനിയമായിത്തീർന്നു. ഇതിനുപരം കലകളിടെ സർവ്വസാധാരണത്താഭ്യാസം റോംഡാങ്കുടി സാമ്പത്തികവസ്തുവിലുണ്ട്; അതായ്ക്കു റാഡിപ്പിക്കുന്നതിനും കൂടി. ഇങ്ങനെ സാമ്പത്തികവസ്തുവും മുമ്പാകുന്ന സ്കൂളങ്ങളായി വസ്തു, റീതി; റാസം ഇവയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയതെന്നു കാബുക്കളും ദേശവാസികളും മാനുസാമ്പത്തികവസ്തുവും യോഗ്യതായെന്നുത്തകൾ നിന്നും ചെയ്യപ്പെട്ടവാനുണ്ടു്.

കലകളിടെ കുടഞ്ഞിൽ സാമ്പത്തികവസ്തുവും സ്കൂളവും മാനുസാമ്പത്തികവസ്തുവും സാമാന്യമായി ഉപന്രൂപി

ചുതിന്റെയേഴ്സം ഇരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു വിന്നൊഹയ്യി കൂപ്പിൽ മധ്യതമാക്കിക്കു കാവുത്രുചത്തെപ്പറ്റി തോന്തിക്കി കൂപ്പിൽ അനുശയങ്ങൾക്കു പ്രകാശപ്പെടുകയുള്ളൂ നാം ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതുംയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെന്ന ചെയ്യുന്നതും എററവും പ്രാചീനകാലം തുടങ്ങി ചരിത്രീതിയെ അനുസരിച്ചും ബന്ധകിൽ പ്രതിചാലൃതിന്റെ വ്യക്തിയേയും തുണഡോ ഷനിത്രുചണ്ടത്തപ്പേരുടെ അഭിവൃദ്ധിയേയും വിശദീകരിക്കി ക്കുമ്പോ. അതുമേ വാദ്യാത്മകനാഞ്ചെട പ്രയതിക്കപ്പെട്ട തത്തന്ന ദോഷാം. പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ, പ്രമാ മായി അവയുടെ തുട്ടത്തിൽ ഗണ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചുകാ ണ്ണന്നതും പ്രസിദ്ധ യവനത്തപ്പാന്ത്രജ്ഞന്മായ ശ്രൂറോ അക്കന്ന. ഇട്ടേമത്തിന്റെ നിത്രുചണ്ടകേന്ദ്രം കാവുത്രീ നീറവിഷയത്തെ വക്സീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അട്ടേമം രസ തത്തതീരെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. കലകളിം സമാർദ്ദനി ചുകളിം അഭ്യൂതമാനുകിട്ടിരിക്കുന്നവുന്നും അസ്ഥി വാദ്യാപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, സാധിത്രുതിന്റെ ദോഹര സമാർദ്ദാചദ്ദേശം ചെയ്യുവാനത്തിനുള്ള ഒക്കും അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നവുന്നാണ്ടേമം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇതും ഇപ്പോഴും കാവുപ്പേരുടെ ഒരു മുഖ്യത്തപ്രമായി കരിക്കാപ്പു കുംഘായനും. പ്രോളറോവിന്റെ സാന്തുജായത്തിലുള്ള പ്രധാന പ്രമാദം കവിയ്യുദ്ധത്തെ പ്രത്യേകി സംപർശിക്കുന്നതും അനുശയങ്ങൾക്കു പുന്നിക്കു അനുവദിക്കുന്നതെപ്പെട്ടുന്നുള്ളൂ സിലുംനമാകുന്നു. സാധി ത്രുമദനാവികാരങ്ങളും വക്സീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മന

ഷ്ട्रക്ക് സദാ ശരണീകരണീയമായ വിവേകഗ്രഹത്തിൽ
 കാവ്യരാലംകാരം കലുക്കംതട്ടുന്നതാണെന്നും ശ്രദ്ധ
 ഓവങ്ങളുക്കാളിൽക്കൊട്ടാവങ്ങൾ മനസ്സിലെ ഭേദഗതതിൽ
 സ്വംഖ്യരിക്കുന്നവയാകയാൽ അവരെ പ്രയോഗിപ്പാൻ
 ക്രിയികൾ പ്രൗഢാഘരാധിത്തീയനംവെന്നും രണ്ടാമേഷ്ട
 ചങ്ങൾക്കുടി അഭ്രമംചെയ്യുന്നു. പിന്നീട് കാവ്യകല
 യുടെ നിത്യപകനായി കാണപ്പെട്ടുന്നതു “അർസ്റ്റാട്ടിക്ക്”
 എന്ന മഹായവനനാക്കന്നു. അഭ്രമംത്തിന്റെ അഴിപ്പാ
 യത്തിൽ സകല കലകളിൽ ശരംകരണത്തിന്റെ ദിശയാണ്
 പ്രതിമാനത്തിന്റെ വിധകങ്ങളും. കൂടികൾക്കു മാത്രാം
 വിജാക്കളും അനുകരിക്കുന്നതിനു സ്വന്തസിലമായി ഒരു
 ഉദ്ദാഹരിഷ്ടത്തുപോലെ മനഷ്യാത്മാവിനു കലാപ്രവൃത്തി
 വിൽ സ്വാഭാവികമായി ഒരു വാസനയുണ്ടാക്കുന്നു
 അഭ്രമംത്തിന്റെ മതം. അഭ്രമംത്തിന്റെ ഒഴുവാക്കുക
 കൂടി ഉദ്ദേശം മനസ്സും അമവാ രസം എന്ന കാണുന്നു.
 ഒരു കാവ്യത്തിന്റെ ആധാരത്തപ്രകാശം ഇതിനുത്തോളം,
 രിതി, (Diction) പാത്രങ്ങൾ (Character) രസം (Sentiment)
 ഇവയും നാടകത്തിൽ വിശദേശായി രംഗ
 വിധാനവും സംഗീതസംഗതിയുകൂടി ഗണിക്കുന്നുപ്പോടിലീ
 അണും. മുഖം, പ്രതിമുഖം, ശർഷം, വിമർശം, നിർവ്വാ
 മണം എന്നു പല്ലു സന്ധികൾ പ്രകരിപ്പാക്ക എന്ന
 പ്രാസംഗികവസ്തു സംസ്ഥാനം ഇത്രാണി ഭരതനിയമ
 അഭ്രാടം സമീചിക്കുന്ന ചില ഉപത്രപാഞ്ചരംകുടി നാട
 കോഭ്രംഖമായി ‘അമിസ്റ്റാട്ടിക്ക്, വിധിക്കുന്നബാളം’ ഇതിനു

പുറമേ ഭൂതോ എന്ന മഹാൻ യത്രിപ്പൂഡി ഭാഗ
അദിക്കു തരികായ സമാധാനം കല്പിക്കുന്നതിനുള്ളി
അംഗോധം ഒരു ജോഗണമണ്ട് ദന്നാമതാചി കവിതകരും അവാ
സ്ഥവമയങ്ങളാണെന്നുള്ള ഭൂപ്രദരാവിശ്വർ' അതുകൊടു
വെന്നു അംഗോധം ചുവരട നിശ്ചയിക്കുന്നു. അംഗോധം പറ
യുണ്ട് "കവിയുടെ പ്രത്യേക സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ പ്രസ്താവി
ക്കയ്ക്കു! സംഭവിക്കാതിനുന്നതിനേയും നാം കവിക്കുണ്ടാണ്
യിങ്ങനെതിനേയും ആകുന്ന കവിപ്രതിഫലിക്കുന്നതും.
സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ചംഡണംതു ചരിത്രകാരന്മാരു
കൂതുമാക്കുണ്ട്. അഞ്ചുകൊണ്ടു കവിതകളിൽ ചരിത്രകാരിക്കു
തിരുന്നക്കാരം വിശ്വാലഭാഷാമായ വാ സ്ഥവാധി ഉത്തരവും താര
മായ ഉദ്ദേശവും കാണാൻപുട്ടുണ്ട്. ഏറ്റുകൊണ്ടുനാൽ
കവിത സർവ്വജനസാമാന്യത്തേയും ചരിത്രം വിശ്വാസ
തേയും പ്രതിഫലിക്കുന്ന വികാരാംശത്തെ സംശയിന്ത്യം
അംസാമാന്യമായി വികസിപ്പിക്കുന്നവനും" അതുകൊടു
ത്തിനും അംഗോധം തരികായി സ്ഥാധാനം ചെയ്യുന്നു. സാ
ഹിത്രത്തെ ഒരു കലാരൈനു സ്ഥിരമായി എല്ലാവാൻ
ആക്കദി എന്ന മാംഡാത്തും "അബിസ്"റാട്ടിലിഡൈ" തന്നെ
യാകുന്നു. പ്രാവീനാദ്വോക്തത്തിൽ ഇനിയും കാവൃജിതുപ
കമായണാധിക്കന്നില്ലെന്നില്ല, ധക്കു അവവരുടെ ആഗ
ധാരാ ഇതു യവനപ്പും ഗവുനാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ
പ്രതിയപനിക്കു മുല്ലുമായി പ്രാദേശിക അംഗനിപ്പൂഡിക്കുന്നു.
ഉഭാമരണമായി രോഖാക്കാഡായ കപിന്റർലിയന്റും, സി
സരോവും മനിയാവും. എക്കുദേഹം പതിനെട്ടാം ശതാ.

ബുദ്ധിശ്രീ പുംബാവസാനംവരെ പദ്മാത്മരഭഗവാൻ തിരിക്കുന്നു “ശഖാസ്ത്രം” മുതൽപ്പേരുടെ സിംഹാന്തരങ്ങൾക്കാവു ഇ ഗണാനന്തരയിൽ അഭിനന്ദനയിൽ ആദരിക്കപ്പെട്ട് പോന്നി അണ്. അതുകൂടം ആധുപ്പാഴും ആധുകൂടം അവരുടെ സന്തുഷ്ടാ യത്ര ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവർക്കു മുഖാശ്രൂഢിലും അതമ്മാറ്റുന്നതുപോലെ നീരംസംഭരിച്ചമായനിൽ മജ്ജപരുളുക്കാണ്ട് “സാധിത്രകലാശക്ഷത: പുസ്ത്രികിച്ചതു പോലെ ചട്ടേതു. മഹാസിൽ ഇത് സ്ഥിതി എത്രയും ബലവാത്തരമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലെ കമ എറേക്കൊരു ഭിന്നമായിരുന്നു. അവിടെ ‘അവധിസംഖ്യ’ എന്ന പ്രസിദ്ധ ഗൗം മകാരാശ്രീ ആവിർഭാവശത്താട്ടകുടി ഇത് വിശ്വയ തനിൽ ഒരു പുതിയ ജീവൻ വിണ്ടായിക്കാണും. ഡോക്കാർട്ട്, മാബേംസ്, ലറക്ക് മുതലായ തത്പരിയിൽ കൂടാക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് പ്രചാരം സിലവാച്ചിരുന്നു. “അവധിസ്”ശ്രീ മതത്തിൽ വസ്തുത, വീതി, രസം എന്ന ദിനു പാണ്ടി മുന്നു സാധിത്രാശങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തിൽ വന്നുചും, ക്രമം (Symmetry) സകല്ലുക്കുതിയുടെ ഉണ്ടെ ഷണം (Appeal imagination) എന്ന മുന്നാക്കം പ്രതി ചുംബിയ പ്രാചിച്ചകാണുന്നു. (സകല്ലുക്കുതിയുടെ ഉണ്ടെ ഷണം എന്നതിനു ശരിയായി ഗ്രഹിക്കബാൻ (Lessing) എന്ന ജമ്മനീയനം (Cowin) എന്ന മഹാസുകാരനം ആ വിശ്വത്തെ പ്രതിചാഡിച്ചിരിക്കുന്നതും മനസ്സിലാക്കണമെന്നാക്കാൻ. ആ വകയോക്കു നമ്മുടെ സമയ മുമ്പ് സമതിക്കേയ്ക്കില്ല. Lessing—ശ്രീ മതത്തിൽ കവി ശാഖയുടെ പ്രതിമകൊണ്ട് മാത്രമല്ല; പി

നേരോ ദാരോ വകയുടെ പ്രവൃത്തിയേയോ മഹി തത്യേ
ഉപസ്ഥിച്ചാണോ കവി വള്ളിക്കുന്നതു്. കവി ഇട
വാക്കുകൾക്കു കേവലം വാക്കുകളുടെ വിലമാത്രമല്ല,
അവയിൽ നമ്മുടെ സങ്കല്പരക്തിവേം ഉള്ളിപ്പിപ്പിക്കുവാ
നിള ശക്തിയെന്നാരംഘംകുടി ഉംപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ തി
നെല്ലും അഭിച്ഛുക്കാളിയുണ്ട്. പരസ്യനസംഗമത്തിനായി കൊ
തിച്ചുകൊതിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടുംഗുഡ്സുകളജാതരാഡ യുവ
നീഡുവാക്കും അദ്ദോന്നും കാണാൻവോടു ഉണ്ടാകുന്ന
വികാരങ്ങൾ പലവിധത്തിലുംകുന്നു. ഈ നെ സുഭ്രാർ
ശ്രീനസംഗമത്തിൽ തുള്ളിഗാമാക്കത്താവിലുകാരം വള്ളി
ക്കുന്നു.

“ഓമന്നെന്ന വിള്ളുവിനിനീടിക്കിയാം
വേദനപുണ്ടഞ്ഞായക്കുവുമായു്
ഇന്നിലിത്തെന്നായ ഭിക്ഷുകൾ താനുമ-
ക്കൂട്ടുക്കർമ്മവം കാണാക്കയാണല
ഓമനാതവന വിലക്കവാൻ വരുംതെ
ഓർമ്മയും പുണിഞ്ഞമേവുകയാൽ
പാത്രത്തിൽനിന്നുണ്ടാരാം മെല്ലുമ-
പ്പുത്രതിലജ്ജിക്കുന്ന വീണുകുടി
ചാലെത്തൊലിച്ചുള്ളിച്ചു വാഴപ്പുണ്ടെന്നു
ചാടിക്കുള്ളെന്തുടർശി ചാപല്പരത്താൽ
അതൊലിത്തെന വിള്ളുവിനിനീടിക്കിയാം
ചിത്തം മയ്ക്കിനാലെന തോയം

പത്രതീഥിപ്പള്ളിയാരത്തെതാദിതനെ താൻ
 ചിത്തമഴിത്തെ ചനാസപദിച്ചുണ്ട്
 .കവഖുംപുണ്ട് കരിഗ്രൂമഴിഞ്ഞെങ്കുള്ള്
 സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് കന്നുകതാൻ
 മുമ്പിലവേണ്ടതു ചിന്പിൽവിള്ളുന്നവിനാരം
 ചിന്പിലേശവേണ്ടതു മുമ്പിൽത്തനെ
 മുഖംവഹനവരയാനുമറിഞ്ഞകീപ്
 കന്നുകളുണ്ടിലിജ്ഞാവൻഡാൻ
 ടിപ്പുരു ചാലപ്പോലിച്ചുകൂടിത്തുടക്ക്
 ടിപ്പന്ന സ്റ്റോറു ചൊന്നാൻചിനെ
 ടിപ്പുരുക്കാണ്ടുരം വന്നതുകാണ്ടുവേണ്ടം
 ചുപ്പലം പുണ്ണാനു വീത്തുനിന്തുക്കും”

ഇവിടെ അഞ്ചുംബനു സുഭ്രൂ ചോരു വിള്ളുവാൻ
 ചെന്നപ്പോൾ വിളവിയരു, മതിയാക്കുകിലും വിലക്ക
 വാൻ വധിയാതെ അഞ്ചുംബനു ജ്യോതിഷ്ഠാലു ഇരുന്നു;
 സുഭ്രൂ ചോരു ശാശാംബാ.സ്രൂരായി വിളവിപ്പോയി. പഴ
 തതിനു പക്കം അന്നാഗസംഭ്രാന്തയായ വധു തൊലി
 വിളവി; അന്നരാഗംകൊണ്ട് പത്രപ്രായന്നായ വരൻ
 അവരെ അഞ്ചുപദിച്ചു. അവരു വിളവിന്റെ കുമ
 കമാക്കു കഴക്കി എക്കിലും അക്കമെന്തെന്നും അഞ്ചാറി
 യരിച്ചില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള വർന്നനക്കാണ്ടും നമ്മുടെ
 സകലും ത്യക്തിനി ഉള്ളീപിതമായി അവരുടെ അന്നരാഗ
 തെതക്കുംബും തമ്മിൽ ഉന്നിഞ്ചിതമാക്കുന്നു. നേരേമരിച്ചു
 ഇരു വധുവരുമാരുടെ അന്നരാഗമുൻകുക്കാണ്ടും ചിത്ത
 മുത്തി മുന്നുമായ ജ്യോതി അവരിലുണ്ടായി എന്നു ഒറ

എതിരെന്നകിൽ കൂട്ടിൽ ദശാംഗം പ്രകാശം അതിന് സാകയില്ലായിരുന്നു.

Cwin Lessign-ൻറെ സിഖാന്തക്കപ്പേശ നേങ്കുടി അഭിവുദ്ധമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്ന “കൂട്ടിയില്ലാണു സത്യം തുതുത്തുതുതു അഥിന്റെ സ്വപാഞ്ചവികവും സാമാജ്ഞികവും അയ ആപത്തിൽ കാഭാനവില്ലെന്നും നാം ആഗ്രഹിക്കാ കൊണ്ടോ അസ്തിന്റെ അശാകരണത്തിനായി നാം ആർച്ച കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രതിമയ്ക്കായി കൊന്തിക്കാ ഒവ്വാരു അസ്തിന്റെ യമാസ്മിതമായ ആചം പകർന്നായാൽ ഒമ്പക്കെ അതിയാകന്നില്ല. നമ്മുടെ സകലുമുകളിലേ അതെങ്കും സ്വപ്രകാശിക്കുന്നവോ അതു ആപത്തിൽ ഒരു പ്രതിമയ്ക്കുന്നതും” ഇതാണെന്നു മഹമായി അപ്പഴുക്ക് പ്രതിക്രിയിക്കുന്നതും മനോഹരമായി ഓം എന്നതും കലായായി പറിഞ്ഞിക്കുണ്ടും ഒരു മാതൃകാവാ പവിത്ര പ്രാചീ കരുനു. അതുകൊണ്ടു പ്രതിക്രിയിക്കുന്ന നേരി കില്ലുത്തതു ഇന്നുവരും അതിലാപോവിക്കുന്നും അതിചന്നു, ദോഷങ്ങളേശു ഉപേക്ഷിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നതു കലാദാവളാ കുന്നു സാധാരണ യം മംമാക്കുന്നു. വിധിപ്പുത്തണസവന്ന യായ നായികയിൽനിന്നും വിരഹം ഫലമുഖായിട്ടു് എന്ന നായകനു വിലച്ചിക്കുന്നു.

“ഒജിജ്ഞസപദവകിലില്ലേവമന്മാംഗനാനാം
തേജസ്സാടാത്തലിനില്ലേപോലുക്ക് സംശയത്തും മാക്കി തു
സത്യസ്വരൂപത പറക്കില്ലതും മാരണം തന്നോരുണ്ണാ
രാജ ഗ്രന്തീമണിയുടെ മുന്നാലവസ്തുന്മാദം മരം”

ഇവിടെ നായിക, സ്ത്രീകൾക്കു ഒരു മാതൃകയെയി വന്നിക്കൊപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു. അതിസൂഡരിയായ ഒരു മാതൃകാ സ്ത്രീയുടെ സ്വർഘിക്ക സുഖംപദ്ധതിപാപവും തുള്ള വിലെ തിലോത്തമാ സ്വർഘി വായിച്ചുകൊള്ളുക. ലൈൻ കീൽ ചില മാതൃകകളെ ഉദാഹരിപ്പാണ് ഭാന്തുയന്നേൻറെ സെസ്റ്റ്രതിലും വർ ചിലർ ചിത്രങ്ങന്നോടും യുലു തതിൽ ശോറോട്ടുന്നതിനെ നബിയാർ വന്നിക്കുന്നതു ആഴ്ച ചേക്കുന്നു.

“തോറു തിരിച്ചുള്ളടക്കാ പത്രക്ക
പ്പാരാക്കരിച്ചോലെ പടജനമല്ലാം
മാരരലും ബാണഗണങ്ങളുടുടങ്ങെ—
യേരേമുറിത്തു മറിഞ്ഞമവീണും,
എറുതിരിപ്പാനെന്തിന്റ്ലുത്തവ—
രേറംത്രമിയിൽ വീണാമുഖങ്ങളും
പേടികലവന്നാൽ നായന്മാര—
ജ്ഞാകിച്ചുന്ന മരങ്ങടക്കുട്ടിൽ.
കുടിക്കരിയിലവകാണ്ടുരീറം
രൂടിയൊളിച്ച ശകിച്ചുംടനെ
നായന്മാ യടനോട്ടേരീര—
തതായുധമല്ലാം വഴിയിൽപ്പോയി
ആയതുവിനെയുള്ളാക്കീടാം
കായം കിട്ടക്കിലരു എന്നുല്ലാം
മലയുടെ മുമയിൽ ചെന്നക്കന്നാർ.
വിലരണ്ണരം പ്രാണിക്കയത്താൽ
വലിയൊരു പുലിവന്നടിയുംകുട്ടി—

തതലായുംകൊണ്ടു തിരിച്ചാനപ്പോൾ.
 കലയും മാനം വയമെന്നുമാണ്
 വലയുംകെട്ടി കാട്ടാളമാർ
 മലയിലൊഴിച്ചിന്ന പാക്കന്നോരം
 വലയിൽചെന്ന വബന്നതാനൊരുവൻ
 വലയിൽചെട്ടു കണ്ണാരുവേടൻ
 കലയെന്നോത്താങ്ങ ബാണമയാളും
 തലയിൽകൊണ്ടു താച്ചുതുക്കണ്ണാ—
 വലയൻവന്നിധ ഞോക്കന്നോരം
 കമ്പയലുവനിധ വഹിയൊഴ തടിയൻ
 മലയാളത്തിലെ മാനംശനൊരുവൻ
 വലയീനാളു വലിച്ചുപത്രക്കു
 തലയിനന്നു പറിച്ചാൻ വേടൻ
 വേട്ടിത്തൊണ്ണൻ മരുവാരുമാനം—
 ഓന്നടിപ്പുംവഴിക്കിയാരാക്കി.
 കാട്ടാക്കരത്താങ്ങ വാരിക്കഴിയിൽ
 ഹാടിയൊളിച്ചു കിടന്നാനപ്പോൾ
 വജ്ഞിക്കേടുകയിരോഗം ചെന്നതി
 നൗളിൽപ്പുകിരു പലജനമപ്പോൾ
 മണിയു പലപല കഴിയുണ്ണാക്കി—
 പ്പുണ്ണമാർ ചിലൾ അവിക്കെയൊളിച്ചു.
 കണ്ണമടച്ചു പുതച്ചകിടന്നാരു
 വണ്ണമുറക്കുവുമണ്ണതുടങ്ങി.

കൊന്പുക്കിൽക്കാർ ചെണ്ടക്കാരോടു-
 മന്യുങ്ങളേപ്പുട്ടോടി നടന്നാർ
 കൊമ്പമാജട കൊന്പു മരത്തിൽ
 കൊന്പുതടഞ്ഞടന്പയത്രളിനം,
 മട്ടളമരക്കിലുറപ്പിച്ചിടിന
 വിദ്ധാന്മാടക ഡാരം ദണ്ഡം
 മട്ടളമരങ്ങാര കാട്ടിബഹരിഞ്ചി-
 ട്രിക്കീനമ ധാവതിചേരു.
 കൈഭാഗത്തെ തോലുവിളുന്നി-
 ട്രിജവൻ ചെണ്ടയ്ക്കുമേപ്പുക്കാൻ
 ചെയ്യവഴിതന്നിലുഞ്ഞാട്ടു തിരിച്ചുണ്ട്
 ചെയ്യതായുജ്ഞാരു ചെണ്ടക്കാരൻ”

അതുകൂടിക്കാണ്റതു പാശ്വാത്മകാജട തുടക്കിലുജ്ഞ
 മണനിത്രു ചണ്ഠിന്തി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുപരിയതിച്ച്
 കൊള്ളിനം. പ്രാചീനമാജട നിധമന്ത്രപമായ സങ്കേത
 ഔഷധ പ്രയോഗിച്ചുജ്ഞ പരിഞ്ഞാധനാവിധി തുപ്പോൾ
 ഏകദേശമുമ്പിതപ്പായമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെന്നുജ്ഞി
 തോതുകൾ പെട്ടു കുവിതാത്രണം ഗണിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന
 വരു, തോതിഞ്ഞം വിലയറിയാമെന്നിങ്ങനാലും, ഒരു
 കാവ്യം അഭിജ്ഞവീകരിക്കുന്ന ജനസമ്പാദത്തിൽ അംഗങ്കം
 പേക്കം മേലുടിമാനദണ്ഡം വണ്ണിതമായ വില
 അധികുന്നതിനു ശക്തിയോ നിന്റുംഘട്ടോ തുല്യ. അതുകൂ
 യാൽ തും സര്പഭായമനസ്വരിച്ചു പത്രപംക്തികളിൽ
 മാലമാലയായി എഴുതിശ്രൂഷിച്ചു ആക്ഷേപകല്ലാപ്പദിക്ക്

പ്രയോജനമോ അതവാലുമോ നന്ന ചൂണ്ടേന്നു. ഈ തത്പരത ആദ്യമായി ശബ്ദതയിൽ കൊണ്ടുവന്നതു വേദ്യ്‌സ്‌വർത്ത് (Wordsworth) എന്ന കവിയാകനും. പുർഖവിതകളെ ഒരുക്കകളാക്കി ചെയ്യുന്ന വിചാരണ, സ്ഥാനമായ കവിതാരീതികളെ തടയുമെന്നും, നവീകരിയ അഭിരൂപിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകവി, സ്പക്കവിൽ സ്പാദനത്തിനു ഒരു സ്കോർഷേ വേണ്ട ഒഴിവേയും നിർമ്മി കേണ്ടതാണെന്നും, ഇതിനുത്തവെന്നും, റീതി, ചൈറ്റും മിതലായി കാവുചർട്ടായാഡു തൊഴിലാളികൾ നോക്കുന്ന വൃഥാടം മാത്രം തെളിവാക്കി ഒരു തുതിയുടെ ശയാഗ്രതകയപ്പെട്ടിട്ടിരി പിധി ആസ്തൂവിക്കുന്നതു സാമ്പദം എന്നും കാവുത്തിരിന്നും പ്രാണനായി ശനിക്കുപ്പുടെ അയ്യു ജനസ്സാമാന്ധ്യത്തിന്നും സകല്ലുകളിൽ ഉള്ളൊപ്പി പ്രിഞ്ച് സൗംഖ്യക്കുവാനുള്ള ശക്തിമാനുമാണെന്നും അദ്ദേഹം അംഗിലും പ്രായപ്പെട്ടുനും. ഇവരെ സ്ഥിരീകരിച്ചു ചായാപ്പാൻ അദ്ദേഹം ചില തുതികൾ സ്പര്യം നിർമ്മിക്കുവാൻ ചെയ്തു. വേദ്യ്‌സ്‌വർത്തിന്നും മതത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങളും കോൾറിഡ്ജ് (Colridge) എന്ന മഹാനും എതിക്കുകയും അതിൽ വളരെ ഭാഗങ്ങളും ഒരോപ്പും കൈക്കുയും ചെയ്യുന്നു. കോൾറിഡ്ജിന്നും തുതികളിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന തത്പരതാജ്ഞങ്ങളും ഏല്ലാം ഇവിടെ സമാചാരിക്കുക അസാഖ്യമാകുന്നു. അവരെ വിവരിച്ചുവരിയേണ്ടവർ അദ്ദേഹത്തിന്നും തുതികളും സൈന്റേസ്ബർഡ് (Saintesbury) എഴുതിയിട്ടുള്ള സാധിത്രപരിശോധനാഫറിത്രും മുന്നാംവാല്യത്തിൽ കോൾറിഡ്ജിന്നുപൂരി പായുന്ന ഭാഗത്തേങ്ങാവായിട്ടും

നോക്കിക്കാളിട്ടെട്ട്. സക്കൂർക്കതിക്കാണ്ട് ഒരു വകയും സാക്ഷാദനക്കവും യമാസമിൽ തുപഴേദവുമായാണ് കാവു ജീവൻ എന്നും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നവെന്നു മാറ്റും ഇവിടെ പാതയുകാളിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തുട്ടും ശുഭകാരങ്ങൾ ഇടയിൽ സാമ്പിത്രപരിശോധന പരമാവധിയെ പ്രാപി ക്കുന്നതും എക്കുംഡും മാത്ര (Mathew Arnold) എന്ന മഹാത്മാവിഞ്ഞറ തുതികളിലാണ്. ആൻഡ്രോഡിനെ (Wors ford) എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള തിനെ ഇവിടെ സാക്ഷച്ചിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാമതായി ഓരോ തുതിയിലും തന്ത്കർത്താവിഞ്ഞറ സ്പാംവും ശായാം ജീവിച്ചിരുന്നു കാലതന്ത്ര ജനങ്ങളുടെ മാനസികച വന്യമണ്ഡം തെളിയുന്നതാകന്നു. കവിസപ്രഭാവം പ്രത്യക്ഷ മാക്കുമെന്നതിനും അന്നരാഗവതിയായ സുഭദ്ര അർജ്ജുനന്നു മായി ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണം തന്നെ കാണുക.

“കവാടം കൊണ്ടാട്ടുഭരച്ചിട്ടുന്നവരും വിഹാരിച്ചാരും
വേദത്യപരയുംവോളിയാമണ്ണും പക്ഷേ
വെറുതെ വില ചോളും ചെയ്യുതെന്നതേവരു
ഭഗവൻ! പ്രസിദ്ധമുംഭഗവൻ! പ്രസിദ്ധമേ
സുത്തമണ്ണും മര ഭവത്സംഗമമിഴപ്പാരു
ബൈശ്വരകൈണ്ടചീല കൈത്തരുകമുണ്ടാകയാൽ
വെയർിജ്ജപ്പുമേരുംവോണാടു ചോദിക്കുന്നു.
ദേഹങ്ങൾം സരിത്തുകരിം ദൈഹകങ്ങൾം സരസ്സുകരിം
ആമങ്ങൾം നാണ്യാജനാജപങ്ങൾം നശരങ്ങൾം

രാജുങ്ങളുംന്നുങ്ങപെല്ലനിവയെല്ലാമൊക്കെ
ചുള്ളുനാം ഭവംസ് താനേ നടന്ന കണ്ടുവെല്ലാ.
ഡോജുങ്ങളിനുമിക്കിലിന്നവയെന്നും പിന്നെ-
താജുങ്ങളിനുമിക്കിലിന്നവയെന്നെല്ലാം
അങ്ങളിച്ചുള്ളിട്ടുംരിവാൻ തക്കവേണ്ടം.

ഈ ക്ഷേത്ര ത്രിക്കു സുക്കു പിന്നെയും പറയുന്നു.—

“ഞന്നുംയുമില്ലാർമസ്സുല്ലാപം നമ്മിൽ ഭവാൻ
യന്നുനാക്കാലത്രും ദേഹാലുമെന്നെതെ വരു.
ഈക്കുംഖായിരുപ്പോൾ പുത്രതാന്തം ചോദിക്കുന്ന-
രണ്ടുണ്ണാട് ഒരുമാത്രമരകളിച്ചുയുള്ളിട്ടേണും.
വാണിയവപ്രസ്ഥിക്കലെഴുന്നില്ലിയോ മര-
പാണിയവശാത്വായ കണ്ണിയേ ഉണ്ണോക്കണ്ടു?
എന്നുടെ പിതൃശ്രദ്ധപസാധിക്കാതുമരിഞ്ഞിതോ,
മനവൻ യുദ്ധിഷ്ഠിരൻ തന്നെയുടുണ്ണോ കണ്ടു?
സോദരന്മായമായി സെസ്പരമായ് വാഴുന്നോനോ
വാതനുനന്നായ ഭീമന സുവമല്ലു?
മിൽക്കുന്നപരാധി ദശകവാൻ തീർത്ഥത്തിനു
കിള്ളുച്ചിത്തിരിക്കുന്നതെന്നിതേ കേടുവെല്ലാ।
ഈക്കാലഘട്ടമത്രമിക്കിൽ സബ്രഹ്മണ്യാണവൻ
ഭിവിപ്പുാൻ പാതുമല്ല ഭാഗ്രവാനല്ലോ പാതമല്ല”

ഈവിടെ കവിയുടെഗൗഢാരവും ആത്മയെ ഗാംഡിംഗ്രൂപ്പും
സപ്രസ്തുതിയായ സുഭദ്രയിലും സംകുമിച്ചിരിക്കുന്നതുംപോലും
ലെ തേരാന്നുണ്ട്. താൻ ചില ചോദ്രങ്കൾ ചെയ്യുന്നതു
തന്നെ ബാല്യവുംല്ലൂമാണുന്നും ഇംവിയം യദവന്വ

തിയായ താൻ എക്കാന്തസംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു^o അന്തും യമാണണം മറവമുള്ള അറിയുകളിൽ വിവേകങ്ങളിലും അവ തീരു സമൂലഭാഗിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും തന്റെ അന്ന രാഗം പ്രകാരിപ്പിക്കുന്നതിനു രാജുന്നഗരാലി മുഹമ്മദ് അഭൈഞ്ജിയും അഭൈപ്പരി സംഭാഷണംചെയ്യു^o ആ ചിം ഒക്കെ തോന്ന വാനിടയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ അവരും അർജ്ജനക്കമ യിൽ അവതരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സുംഭവയുടെ താന്റെടവും ഗാരഡവും നോക്കുക നേരേരുന്നില്ല ചേരുള്ളവിയുടെ സുംഭവയും അർജ്ജനനം അന്നാഭാഗപ്രവേശത്തിൽ കേവലം വിരഞ്ഞപോയതുപോലെ തോന്നുണ്ട്. ഇതു^o അതിന്റെ കത്താവിന്റെ ഉന്നോംാവത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവെന്നു^o അധികം അബുലൂഫ്രടാക്കതു അന്നമാനിക്കാമെന്നു തോന്നുണ്ട്. കവനങ്ങളിൽ കവിയുടെ കാലഭ്രത മാന സികാവസ്ഥയും കാണ്ണാമെന്നാളുള്ളതിലേയും^o നമ്മിയായുടെ ഇളിച്ചുകൾ ഉത്തമോദാഫരണങ്ങളും കുഞ്ഞാക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി മാതൃകാപ്രഭാഷമാരെയും മാതൃകാസ്ത്രീകളേയുംകൊണ്ട് സാമ്പിത്ര്യം ജീവിതസ്ഥിതിയിലുള്ള രാത്രെന്നും ചെയ്തു ജീവിതത്തിന്റെതന്നെ പരിശോധനയായി പരിശീലനിക്കുന്നവും^o ആരുന്നേഡിയു^o ടുറയുണ്ട്. ഇതു സ്ഥിതി യിൽനിന്നു നോക്കുന്നോരും സാമ്പിത്ര്യത്തിന്റെ ധർമ്മം ജീവിതവ്യാപ്താനമെന്നും പറയാവുന്നതാണു^o. ശീലാവ നിരക്കപ്പോലെ പതിപ്പുതു, ശ്രീരാമനേപ്പോലെ എക്കുള തുന്നി സ്ഥാനം, മരിയുള്ളൂറനേപ്പോലെ സത്രവാൻ, ഭാന്തും നന്ദനപ്പോലെ കരും ലാൻ, ശക്കിരൈപ്പോലെ ചത്തിന്റെ, വില്ലജ്ജിച്ചപനേപ്പോലെ വൃത്തിക്കെട്ടവൻ ഇവ നമ്മുടെ

ഭാഷയിൽ സാധാരണ ഉപമകളായി തീനിന്നിരിക്കും. കവിത അസ്വാദന്നക്കേളു ചെങ്ങമാറുന്ന സത്രപ്പായംകൊണ്ട് അവരെപ്പറ്റി ഒരുക്കം പുന്നവും അതിപരിമിതവു മായ ശരിവുണ്ടാക്കുയും, അവയ്ക്കു നാമുമായും സംശയം തന്നെ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാസ്ത്രങ്ങൾ മന ഷ്ടൈബലി എന്ന ദാശക്കുത്തമായുമെല്ലാം സംപർശിക്കുന്നതു കവിതയുടെ ശക്തി മനഷ്ട്രണ അനുകൂലാട സംപർശിക്കുന്നു. രസതന്ത്രഗാന്ധൂജത്തിൽ അരലീം എന്നിലും പ്രാഥമ്യത്തിൽ സംശയാഗമിലമെന്ന ചരിത്രത്തുകളിൽനിന്നും കല്പിനേന്നും മരംതെയുംപറ്റി രാമപുരത്തുവാനും പറയുന്നു.

“പദ്മാലാക്കത്തുകളിൽ ചാക്കതരഹമന്ത്രങ്ങളിൽ
പദ്മികാ ചർച്ചിത്തുകളിലും പ്രാസാദങ്ങളിൽ
ഗോപുരം നാലുംവള്ളംപാമനാസ്ത്രവട്ടമേരും
സ്ത്രൂരംപോലെവിളഞ്ഞം പോന്നപ്രാകാരവും
ബിപിക്കുന്നവിവ്രതമയംചൊല്ലപ്പുട്ടതെല്ലാം
പാപിലുക്കുകൾക്കേ കല്പം മരവുമാനു.

* * *

അതുകൂലുറിക്കുത്തമരാവതിയെക്കാട്ടിലാണി—
വിത്രമായ വന്മിരഃജ രാജധാനിയും
ശത്രീവാധനാൻനാചുരി ചെറിട്ടുചിന്നണണാണു
ചത്രിയെന്നപോലെ പരിലസിച്ചീട്ടിടനു.

ഇപ്പുകാരംതന്നെ കാട്ടിൽനിൽക്കുന്ന കോന്നപ്പു
വിനെന അശപതിതിങ്കാഴമയാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടിപ്പുകാരം വർന്നിക്കുന്നു.

“വള്ളവിജിതമേമവള്ളയാകി വിലസുന്ന
 കള്ളികാരമഞ്ചരികപശ്ചകളീവിചിനേ
 പൂള്ണ്ണഭദ്രവനമാഗ്രൂ സംഗതവനിതഞ്ചുട
 കള്ളിജുഗകലിത കള്ളിക എന്നാതോനാം.”

ഇതുപോലെ ശാക്തത്തിൽ അനുസ്യൂത ശാക്താദേഹി! ഈ ശാക്ത വൈദികമാവിനാ സ്വന്തം വരിച്ചിരിക്കുന്ന ചെണ്ണം കീ വനജ്ജീവൻസ്ഥി എന്ന വിളിക്കുന്നതുമായ ദിപ്പിയെ നീ മാനപോയോ” എന്ന ചോദിക്കുന്നേം ശക്തത്തിൽ “എന്നാൽ തൊന്ത് എഴുന്നയും മാനപോ
 യേക്കാം” എന്ന ചരയുന്ന. മുന്നാമതായി ജീവിതമന്ത്ര വിക്ഷേഖനങ്ങൾക്കു എന്ന ക്ഷേദ്ധത്തിനും ഉത്തരംപറ
 യാൻ കവിത അനുസ്തുപ്പിക്കുന്നയാൽ അതു പരമാത്മാവിഷ്ടിഷ്ട
 മായും സ്വാമാർദ്ദികമായും ഇവിക്ഷേഖനത്താകുന്ന. കലകളും
 ക്ഷയും സമാർദ്ദിഷ്ടിഷ്ടിക്കുന്നയും പരമ്പരാത്മയം “റസ്റ്റിനും”
 എന്ന പ്രസിദ്ധഗൃഹാമകാരനാഥാ മി. വില്പരംമാറിസ്സും
 എന്ന അത്രാലും സ്വാമാർദ്ദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന. സപ്തകിഞ്ചി
 പരയുന്ന “ന്രാശമായ കാഞ്ഞജപരിഷ്ടലം മഹാശബ്ദമാക്ഷം
 ശഭായിട്ടുള്ള സുവശ്രൂ ഭിഖവംമു ആയിരിക്കും ധമാത്രം
 മായ കവിതയുടെ വിഷയം. കവിതയുടെ ഭോഗ്യത
 വിഷയത്തിന്റെ നന്ദിയെയും വികാരത്തിന്റെ നിംഫലത
 യെയും ശാന്നസരിച്ചിരിക്കുന്ന. പിന്നുന്നയും റസ്റ്റിന്റെ
 അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു കലയുടെ മഹത്പ്രാം അതു
 നമ്മിൽ ഉപിപ്പിക്കുന്ന മഹത്ത്വക്കളായ ആശയങ്ങളുടെ

സംഖ്യയെ അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകും മഹത്തര
അളായ ചിന്തകൾ അനുനം സ്വന്വിഭ്രമിൽ പ്രകാശി
പ്രിക്കുന്നവന്നാക്കാം അതിന്റെയുംനാാവ കലാപ്രവർത്തകൻ. ഇങ്ങനെയും റസ്റ്റില്ലറ മതത്തെ നിരസിക്കുന്നവരെബി
ബ്ലൈഡ്. ജീവജീവ അഭിപ്രായം കലകൾ അവയുടെ
ഉദ്ദേശത്തോപ്പാതെ സമാർപ്പാദികാത്തുണ്ടെങ്കിൽ ഉപദേശി
ക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതും അഭാവക്കുമെന്നാകുന്നു. ഇങ്ങനുറിൽ
പ്രധാനിയായ മി. ‘ഡീപിൻബേറൻ’ എന്ന കവി ഇം
തന്ത്രത്തെ വളരെ കുറഞ്ഞ കൊണ്ടുപോകുന്നു. സമാർപ്പി
ംഗത്തെ കലകൾ കേവലം ധിക്കുചുക്കാക്കിട്ടു ചുന്ന
വാദം വളരെ വബിച്ചുകീട്ടിയാൽ ചോടിഞ്ഞുപോ
കതാണ ചെയ്യുമെങ്കിലും കലകളുടെ സ്വന്തത്രുതതെ
സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ അതു ഭ്രംമായിരിക്കും. കലകൾ
സ്വന്തത്രുതുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും അവ സമാർത്തിൽ
നിന്ന വലിച്ചുകൊടുന്നതല്ലെന്ന അഭിപ്രായം. ‘Anrosa
Leigh’ എന്ന തൃതിയിൽ അതിന്റെ രഹസ്യിന്ത്യായ
മിസ്റ്റുസ് മുഖം ഒരു പ്രതിഷ്ഠാപിക്കുന്നു. സമയനിയമം
കൊണ്ടും വിശയത്വവാദം കൊണ്ടും ഇത് അഭിപ്രായ
അഴികെടുവിക്കാസനവും വിവരണവും ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു
കൊള്ളുന്നു.

ഈപ്രകാരം പദ്ധതീരിക്കിയില്ലെങ്കിൽ നിത്യഘണ്ട
ചാരം ഇവിടെ നിൽക്കേണ്ടു. പരമാന്ത്രമാരായ നമ്മുടെ
പുർണ്ണികമായെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും ഇക്കാൽത്തിൽ
തരിശായി കിട്ടണമെന്നി എന്നാൽ വിചാരിച്ചുപോ

എന്ത്, യിന്നുകളിടെ അതിമഹത്യങ്ങളായ വേദങ്ങളിൽ
കൂട്ടവളരെ ഭാഗങ്ങളിലും കിസർസ്യൂഡ്യൂണങ്ങളായ കവിവാക്കു
ങ്ങൾക്കുണ്ടായാൽബനങ്ങളാക്കണ. വേദങ്ങളിൽ അലങ്കാരപ്പു
ശോഗങ്ങളിലും കാണാൻമാറണ്ടും” ഉംഖരണത്തിനും,

‘പ്രാസപംഗം സയുജം സവായാ
സമാനം മുക്ഷം പരിഷപജാര.

എന്ന പ്രസിദ്ധാരുതിവാക്കുന്തനെ മതിയാവും.
കാവ്യരസാസപാദനത്തിലും അത്രുമായെട അന്തരിഗ്രിയം
വികസിച്ചിയനെന്നും വേദങ്ങളിൽന്തനെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ.
മുണ്ടും”.

“എക്കി ദബ്ദി സമൃദ്ധി അനുതാനി സൗഖ്യാക്കതി
സപ്രദ്യേശാക്കക്കാമാദ്യം വേതി”

(ഈവിധായി അത്ഥം മനസ്സിലായതും ഭംഗിയായി പ്ര
ദയാഗ്രിക്കണ്ണപുട്ടും അയ ഒരു ദബ്ദി സപ്രദ്യേത്തിലും ലോ
കത്തിലും കാമദയാവായി ദിവിക്കണ.) “ആവേദവരസ:
രിസാവേ സദി” (ആവേദവരസാസം, മസം അവന്ന
കണ)മുന്നേള്ള ശ്രൂതിവാക്കുങ്ങൾ തന്നെ കാണിക.
അങ്ങനെ വേദങ്ങളിൽ കാണുന്ന അങ്കരങ്ങളെല്ല സാമാന്യ
മായി അല്ലെങ്കിലും പ്രധാനമായെല്ലാ കാണുന്നതും അഗ്രിപ്പ

രാണാന്തിലാക്കന്ന. 1936 തുടങ്ങി 346 വരെയുള്ള പത്രലും യാസ്യക്കാർഷിക്കാണും” കാവൃനാട്ടകാപ്പലക്ഷ്മാരങ്ങൾക്കു പ്രസ്തുത പൂജാസ്ഥാ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

“നാതപം ഭർലഭം ലോകേ വില്ലാത്തതുചഭർലഭ
കവിതപം ഭർലഭം തതു കൈത്തു സ്ഥിതുചഭർലഭാ
വൃഥചത്തിർഭർലഭാ തതു വിവക്ഷിതു ഭർലഭി”

എന്ന വിവക്കത്തെ സർമ്മകടമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. വിവക്കമന്നവച്ചുായ ആജ്ഞഗ്രാഹ്യപ്രകാനമാണ്ടും ഒരു വസ്തുവിന്റെ വർണ്ണനയിൽ സകലാരം അങ്ങളേയും കവി പറയുന്നില്ല. അതിന്റെ എഴുതതു പ്രധാനഭാഗം അങ്ങളേ പരബ്രഹ്മം ആ ഒസ്ത്രേ മുഴുവൻ മനസ്സിൽ സംചൂരിക്കുന്നു അങ്ങളെന്നും ശ്രദ്ധ പ്രധാനാംഗങ്ങളേ കണക്ക് പിടിച്ചു കവി വസ്തുവോധ്യമാക്കുന്നു. വിവകം എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രധാനാംഗങ്ങളേ കണക്കാവിടി കണ്ണാട്ടു ശാഖായിനു തൊന്തു വിഹാരിക്കുന്നു. അനന്തരം ആഗ്രഹയം, കാവൃത്രപാ, ഗദ്ധം, ഘല്ലം, സമ്മിതുരക്കുന്ന മുന്നു തന്ത്രിലുണ്ടുന്നും ഗദ്ധകാവൃങ്ങലും അഞ്ചു ദാരു ലണ്ഡനും (അത്യായതു, അവ്യായിക, കമ, വണ്ണകമ, പരികമ, കമാക്കിക) പദ്ധതം ചതുഷ്പാപ്തിയാണുന്നും മഹാകാവൃത്രഹനാപരിപാലിയിനുന്നതുനും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അടുത്ത അല്ലെങ്കിലും തുല്യകാരിത്വക്കിരുന്നു പണമംണം. അതിനുള്ളത്തിൽ കാവൃജീവനായഥസം നിശ്ചിതമാക്കുന്നു. ചെത്തപ്പും, രസം, ചമല്ലാരാ ഇവ പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ വ്യക്തിയാണുന്നും അതിന്റെ ആസ്തി

വികാരമായി അധികാരവും അതിൽനിന്ന് അലിമാനവും അതിനാൽ റത്തി(സുപാന്ത്രത്തി)യും ഉണ്ടാക്കുന്നവനു മറ്റെ ഒരു ഗോഹമതം. അഥരാഗത്തിൽനിന്ന് ശ്രൂംഗാരവും, ശ്രൂംഗാരത്തിൽനിന്ന് മഹാസ്വവും, തൈപ്പിള്ളിത്തിൽനിന്ന് ശ്രദ്ധവും, അതിൽനിന്ന് കഴണവും അവസ്ഥംഭരതതിൽനിന്ന് വീരവും അവിട്ടനു അഞ്ചുതവും, സങ്കാചത്തിൽനിന്ന് ബീഡേശവും, അതിൽനിന്നുണ്ടയാനകവും ഉണ്ടാക്കുന്നു. നവ മംസം നാടകത്തിൽ പാടിപ്പാത ശാന്താസമാക്കുന്നു. നാടകാലികളുടെ രചനയിൽ കവിയുടെ സപാതന്ത്രപ്രതീക്ഷയും അതു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

“കാവ്യസംസാരേ കവിരേവ പ്രജാപതിഃ
യമാബ്ദൈരോച്ചതലോകം തമേഖം പരിവർത്തനേ
ശ്രൂംഗാരീചേതംകവിഃ കാവ്യപ്രജാതം രസമയംജഗതം
സചേതംകവിഃ വീതരാഗാനീരംസംവ്യക്തമേവത്തം”

അശ്വിപ്പരാണാശ്രഷം സാമ്പിത്രകലാപ്രവർത്തകമാരായി അംഗൈകം ഷ്യഞ്ചികായിട്ടുണ്ട്. കാവ്യാലക്കാശസ്ത്ര കൂർജാവായ വാഹനം, കാവ്യാദർശകത്താവായ ഭണ്യി, കാവ്യപ്രകാരകത്താവായ മമടൻ, കാവ്യാലക്കാരകത്താവായ ഇന്ത്യൻ, സരസപതികൾന്നാഭരണകത്താവായ ഭാജരാജാവും, സാമ്പിത്രഭർപ്പുണകത്താവായ വിശ്വനാമൻ, ഓപ്പും കൂടുതലാശുകത്താവായ രേതമുനി, സഹംഗാധരകത്താവായ മുത്തിപ്പേര് മും കുട്ടത്തിൽ പ്രധാനികളാക്കുന്നു. മുതിനീറ എല്ലാം പത്രാലോചന മുഖിടു കേവലം അസാശ്വീരണമാക്കുന്നു. മുവയിൽ പ്രധാനാലിപ്രായങ്ങളെല്ല

സാധിത്യദർപ്പണാരംഭത്തിൽ വിശ്വനാമൻ പരിശേഷ
യിക്കുന്നു.

“തദ്ദോഷഭ്രംബ്ലാർത്ഥം—
സത്രണാവചംത്രതീ പുനഃ വാചി”

എന്നിള്ള ഒമ്മടമതത്തെ വിശ്വനാമൻ വണ്ണി
ക്കുന്നു. ഇവിടെ നോഭത്തെ അക്ഷേഷപൊ ‘അംബാഷം’
എന്നതിനെക്കരിച്ചാകുന്നു. കാലു് ട്രിഞ്ചത്രുക്കാണ്ഡാ,
ക്രീകാണാൻ വഹിയായ്ക്കുപണിം, ഒരവനു മനശ്ശൃതപ്രം
ഇല്ലെന്ന പറവാൻ പാടിപ്പു. അന്തുക്കാണ്ടു താഴവംകാണ്ടു
കാവ്യത്പരം നംഖിച്ചുപോകയില്ല. ഒരേഷ്ണദിന കാവ്യ
തതിന്റെ ഒംഗരിയെ കായ്ക്കുമെന്നു മാത്രമേ പറവാൻ
ശ്രദ്ധിക്കും. പിന്നിള്ള അരുംകൾപ്പദം സത്രണാശങ്ങായ രണ്ടും
തമ്മദം എന്നം, “മിവടത്തു്” അലകാരമില്ലാതെയും”
എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ ലക്ഷ്മീകരിച്ചാകുന്നു. ഇപ്പു
കാരം തന്നെ വിശ്വനാമൻ

“അംബാഷംഗ്രണവതു് കാവ്യം
അലകാരെരലപംത്രതം
സംസ്കരിതം കവിഃ കർജ്ജൻ
കീത്തിം ആനിശ്വവിന്ദതി”

എന്ന സരസപതീകണ്ണാഡരും മതദേഹങ്ങും നിരസി
ക്കുന്ന “ധപനിയാണു കാവ്യത്തിന്റെ അത്മാവു്” എന്ന
ധപനികാരമതിന്ത്യും സ്വാധിത്യദർപ്പണം തജ്ജനം.

എക്കിലും മുമ്പിൽ പ്രതിപാദിതമായ ലഹര്ണ്ണിങ്ങൾന്റെ ഒരു അനുഭവം ദാനം കൊടുത്തുവരുന്ന വിജയിച്ചുവെള്ളുവരുന്ന അനുഭവം ആണ്. “രിതിരാത്രാ കാവ്യസൃഷ്ടി” എന്ന ദാനമന്മതവും വണ്ണിക്കുപ്പുടുന്നു. എക്കിലും പ്രസംഗാംഭത്തിൽ വസ്തു, രീതി, രസം, എന്ന മുന്നക്കുടമാണ്. കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനാംശങ്ങൾ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോതോതാൽ വാമനൻറെ അച്ചരാധം ഒരു വസ്തുവിനെ ഒരു കേടുപിടിയിക്കുന്നു മാത്രമേ നീക്കിയിട്ടുള്ളൂ എന്നാക്കി. തീക്കാവുന്നതാണ്. ഒപ്പുകൾക്കും വണ്ണിച്ചു വണ്ണിച്ചു വിശ്വപനാമൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന മതം.

“വാക്കും രാംഗമകം കാവ്യം”
 “ദോഷാസ്ത്രസ്ത്രാപകർഷകാഃ”
 “ഉത് കർഷകരേതവഃ പ്രോക്താഃ
 ഗ്രാവക്ഷരൈതയഃ”

എന്നാക്കുന്നു.

മലവാളശശയ്യും സപയമായിട്ട് ഒരു നിത്രുപണമായ്ക്കില്ല. പക്ഷേ അഭിനവന്റെ ആവശ്യവും അധികമില്ലായിരിക്കും. നമ്മുടെ ഘുംഗവികരം പഠാർിപ്പും നേരിടാതിരിക്കണമെന്ന പ്രാത്മികഭന്നതായി കുണ്ടാണ്. “ഭാരതി പദാവബിത്തോന്നും കാലേകാഡോ” എന്നുള്ളതുപുറം “സ്വാഖാനാമസ്പാമി നമ്മുടെങ്ങാരന്തി താണ്ടപോകാതെ നികത്തീടവേണ്ടോ” എന്നു നമ്പിയായം പ്രാത്മികജന്മം കാണുക. ആരാധനയ്ക്കും ശരിയായി ആവഹിക്കുന്ന

പദ്മാലാശ കവിയുടെ ഉചകർണ്ണങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ
ഈ പ്രാത്മകയുടെ യുക്തി വ്യക്തമാകും. വാക്കുകളും
ക്ഷാഖകളും ഒരു വിചാരത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ പണി
യെന്നുകണ്ടാൽ കുറി ഫോകം മുഴുവൻ പരിക്ഷിച്ചു അതി
നൊക്കസാദ്ധ്യത്വത്തെക്കാണോ, എന്നുക്കുവന്നെങ്കിലും സപ്താ
ഭിപ്രായത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. ഉഭാധാനമായി ഒരു നിന്തു
വിഞ്ഞറ സൗക്രാന്ത്യമായുള്ളത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഈ ഒരു
കിമ്മൻതന്നീ.

“ഓമനത്തികര കിടാവോ—നല്ല—
കോമളാർന്നാമരപ്പുഽവാ
പുഡിക്കിറഞ്ഞമധുവോ—പരി
പുണ്ണേഡവിഞ്ഞര നിലാവോ,
പുതതൻ പവിഴക്കൊടിയോ—ചെടി
തന്തക്കുമൊല്ലും മൊഴിയോ”.

ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു.

“കൊന്തേന്തേനാദവാദമാരാഹാപദമികയിൽ
നാഡവാലിൽ നീരെന്നവോലെ
ചേത്തീരുന്ന വിശ്രഷിച്ചുടന്തി—
ലോരലകാരമുണ്ടായുംവരുണ്ടാ.
പേരും പിന്തിക്കിലത്മം നിതപമജചി
തോന്നേനമെന്നിതുപോന്ന
നീത്തിടാവുംഗിഞ്ഞോകം ശിവാ ശിവാ
കവിതാരീതി ചെവശ്ശുരജത്.”

എന്ന നമ്പും പറയുന്നതു അധികവും റേഡ്‌സ്ക്രിപ്റ്റുകളാക്കണമീതിയാകനു. അതു കാലുരച്ചവയെ ഇപ്പോൾക്കുന്നതായി പറയാൻ പാടില്ല. കേരളക്കുടുംബിയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ, ഇപ്പോൾ ഓഷ്യാസിജ്സാവും സാമ്പിത്രമാർഗ്ഗങ്ങൾക്കും നമ്പും നമ്പും അധികാശവും സംസ്കൃതാനസാരിക്കും. മുഴും മായ ഓഷ്യാസിജ്സാത്തിൽ എത്തനമെന്ന വിചാരിക്കാനിടയുള്ള പ്രിതിയാക്കിരപ്പാസവണ്ണനം മുതലായ ഭാഗങ്ങൾ ഒരു മലയാളകവിക്കേണ്ടിക്കാം സംസ്കൃതകവികളെ അനുസരിച്ചിട്ടും ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലവയാണെന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം രംഭാണം. ഇരാളിനു രസി ശ്രീപിം എന്നവർച്ചു ഒരു കവിത ദഹിപ്പിച്ചു കൂട്ടുത്തക്കേൽപ്പ്. ഷ്പോറ്റ ഫോമാരേയും, വാട്ടുടയക്കാരം ഷൈക്ക് സ്കൂളിയരും, ഗവററ ഡാന്ററിയേയും, മാത്ര ആർന്നാഡിയും ടെന്നിസ് നേരും നീറസകവിതപത്തിനാക്കപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ കമാപ്പുന്നാരായവരിനും ആരഭാണിയന്നാരാക്കുന്നു. കാലുരച്ച ദാതേരയും കാലുനിത്രപക്കമാരയും പററി നമ്പിയാർപ്പാരുന്നു.

“പ്രവിവന്ന ജനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കൊക്കെയുംമൊലം
പ്രവിപ്പാനുള്ള വസ്തുക്കൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും നല്ല

“കവിതാചാത്രരി”യുള്ള കവിവാൺ പ്രയോഗങ്ങൾ
ആവിക്കുന്നസ്വംഖ്യാലെ ചെവിക്കപിനേന്നെയ്ക്കുള്ളത്.

കരിവുംകരിവുംനോക്കി പറവാനന്ത്വാങ്കുട്ടം
 മുരക്കളും മിചിച്ചുജാമരാഭഗവശിക്ഷന്.
 മറിവുമായവും മല്ലും മറച്ചുവച്ചുകൊണ്ടല്ലും
 അഹിയന്നാജനമെന്ന പുരമേഖാവവുംകാട്ടി
 തരംമലേവിനിനേരാം നിരമേരംസഭന്നനിൽ
 ഇരങ്ങിസൽക്കമചോല്ലിത്രടങ്ങുന്ന പുരജ്ഞനെ
 കരവാരത്തുണ്ടുകൊണ്ട് നിരഞ്ഞാളുള്ളാരസുഖകാ-
 ണ്ണംരത്തുചാടിക്കയാരോനേ പാരതത്തുത്തുനംബെയ്യും.
 കരണ്ണത്താജവിശ്രദ്ധത്തെ ശാഖാനേരത്താങ്ഗജനംകരം
 പറവേതെങ്കിലതുകൊണ്ട് തരിന്നും കണ്ണിതകില്ല.
 അഹിയാത്തമധാദുഡിൻ തെവിവാക്കപറയുന്നോടം
 എറിത്തുകാലോടിക്കുമെന്നറിത്തുകൊജ്ജിനെല്ലാങ്ങം
 (മീസ്റ്റ്. പി.)

നീയതിത്തുതനിയമരഹമിതാഹം ഇംഗ്ലീഷ് -
 കമയീകനന്നുഡരത്തും
 നവശസ്ത്രചിരാം നിർമ്മിതീമാദധ്യാത്മി
 ഭാരതീക്കവേർജ്ജയന്തി.

(മഹംസ.)

ഭാഷാസംഗമിത്രുതതിചന്നർ ഉർക്കാച്ചണം

നമ്മുടെ സാമ്പിത്രുതതെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ സപദാവത്തെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും ചെയ്യു വരുന്ന ഒത്തങ്ങൾ ദിനംപുതി കൂടിവരികയാണെങ്കിൽ സംഗതി നീരാപേക്ഷഭാക്കനും. കൂഴിന്തെ പത്രത്വകാല്പു തേതയും അതിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന പത്രത്വകാല്പുതേതയും നമിതിലേജ്ഞപ്പെട്ടു ആശോച്ചിപ്പു നോക്കിയാൽ ഇതു വിസംവാദിക്കല്പപ്പട്ടംമെന്ന തോന്നാനില്ലോ. നമ്മുടെ ഗുഹ സമുച്ചയമെത്ര ദീഹ ഇതിനിടയിൽ വല്ലിച്ചുറിക്കുന്നു. മാസിക പുസ്തകങ്ങൾ, വരത്തമാനക്കടലബന്ധകൾ ഇവയും വർല്ലിച്ചുകാണുന്നു. ദാടകമെന്നും നോവൽ എന്നും രണ്ടുസാമ്പിത്രപ്രകാരങ്ങൾ ഇതിനിടയിൽ ചുവട്ടപിടിപ്പു താഴി നോന്നുന്നു. ഇതിലെല്ലാമ്മു പരിയായി തുണ്ടപത്രവ സാധിയാണെന്ന ഭോഷപത്രവസാധിയാണെന്ന തീരുന്നതു എന്ന കണമാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളിട്ടും ഇംഗ്ലോഷ വിവേചനമെന്ന സംപ്രമാണിക്കുമായ ഭാഗവും സാമ്പിത്ര ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിതമായിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതു വല്ല നയ്ക്കു മേതുള്ളതമായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ മേഖിൽ ഇതു പോലെ ഫലപ്രദമായിരിക്കുമോ എന്നും ഇപ്പോൾ സാമ്പിത്രപോഷണത്തിനും ചെയ്യുവരുന്ന ശ്രൂമങ്ങൾ എല്ലാം കുറിക്കുന്നു കൊള്ളുന്നവെല്ലാ എന്നും കൂടുതലും സംശയനീയങ്ങളുണ്ട്. ആകയാൽ നമ്മുടെ സാമ്പിത്ര

പോഷണംതിനുള്ള സാമഗ്രികളുടെ ഒരു നിത്യപണം സാമ്പിത്രുത്തിനും ഉൽക്കൻശത്തിനുവകരിക്കുമെന്നു തൊന്തരം. സാമ്പിത്രുള്ളവികരണത്തിനു ബലുക്കുണ്ട് എന്നും സഹിതയുംജീവനു സന്തുദായങ്ങളും ഇതു പലട്ട തതിൽ പരിശോധിക്കപ്പെട്ടുന്നതു കൊണ്ടുമെന്നു തൊന്തരം വിചാരിക്കുന്നു.

സാമ്പിത്രുപോഷകമാർപ്പങ്ങളിൽ നാം പ്രധാന മാധ്യി രഖണംപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് തശ്ജുമെല്ലാം നാം നമ്മുടെ സാമ്പിത്രുശാലയുടെ ഉള്ളിൽ അട്ടത്തകാല തതിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള മധ്യാറുമ്പുങ്ങലുംകുണ്ഡലി രാജമഹർജ്ജത്തിൽക്കിട്ടിയാണു് വന്നിട്ടുള്ളതനു വാസ്തവം അപൂര്വാവേദ്യമാകയാൽ ഭാഷാന്തരിക്കരണവെതക്കരിച്ചു കുറന്നിരു പണം ചെങ്ഗുംജിതായുണ്ടുമുള്ളതു് സമ്മതി ക്കപ്പെട്ടുമെന്നു വിശ്വപ്രസിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം ഇതു ഭാഷകളെ കുറിഞ്ഞു ഇതു ചിടു തമിഴിലും നാം കൈ ചുട്ടുടരുട്ടുക്കിയിട്ടുണ്ടു്. മവയാളസാമ്പിത്രുത്തിനും അടിസ്ഥാനം കെട്ടിയ കണ്ണറുൾ, ഏഴുത്തുള്ളുൾ ദത്തവാ യവരുടെ കാലം തുടങ്ങി ഭാഷാന്തരം അതുകൂടിക്കുപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്പ്രായം അട്ടക്കമാട്ടാണു് വെറും തശ്ജുമെല്ലാം അതുകൂടിക്കുപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പുകാരം നമ്മുടെ സാമ്പിത്രുത്തിൽ അധികംബാധവും അന്തുംഡിക്കുളിൽനിന്നു മാറിയും മറിച്ചും ആതിംബിംബിത്തങ്ങളുണ്ടുമെന്നും അഭിമന്നക്കുമായ പരമാർത്ഥം നമ്മുടെ അട്ടക്കുളിടു തലമണ്ഡകളിൽ സാമ്പിത്രുവിളവു കുറവാണെന്നും തിനു

കു സുപന്നയാണ്. പക്ഷേ ഈ ആക്ഷേപത്തിൽ ഭാഗ ഭാക്കകളായി നബ്ദം മുൻവച്ചും ഭാഗിയമാരായ സഫോ രഹമാരം വിലാജണായിരിക്കും. എന്നാൽ കീവലം അങ്ങനെയല്ല. മനഷ്യവർത്തത്തിൽ സുക്ഷിച്ഛുണ്ടാക്ക നാതായാൽ വാരോ ജാതിക്കാഡൈട്ടും പരിപ്പൂരങ്ങളിൽ ഇടവിട്ട ഏററവും മുരക്കവുമാണെന്ന പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉച്ചൈഷണം ക്രമാഭ ഉൾ കുർഖണ്ടതിലുണ്ടാവിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥസന്തതികളെ കണ്ട് വിസ്താരത്തുനാരായ നമ്മുടെ പുത്രനാർ അവയുടെ വിഭവങ്ങൾ തങ്ങളിൽ പിഞ്ചാലക്കാരുടെ അനുഭവിക്കുന്ന രഹസ്യം വിചാരിച്ചായിരിക്കും. തശ്ജമദയ്യാവനെപ്പറ്റു. അതുപോലെതന്നെ ഗംഭീരമായ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന അധ്യനികമാരിൽ അന്നേകും പേരും ഈ പ്രേരണകൊണ്ടുനന്നായിരിക്കുന്നും ഭാഷാ നേരത്തിനു തുടങ്ങുന്നതും. എല്ലാ തർജ്ജമകളും അവയുടെ ദിലഘങ്ങളുടെ നിസ്സാരാങ്ങളായെന്നിരിക്കുന്നുള്ളതും അനാസ്പൃഥമായ ഒരു ഭാവനയുമാണ്. അതുകൊണ്ടു തർജ്ജമ എന്നുകേട്ടും ഉടൻതന്നെ ആക്ഷേപവിച്ഛുത്തം ഒരുന്നതും സ്വാധീനായിരിക്കുന്നു. അക്ഷേപ അനുകാംക്ഷാ ക്ഷിലെപന്നതുംപാലെ തശ്ജമദയിലും ഗണ്യങ്ങളായ അന്നേ കുകാംക്ഷാളിണ്ട്. ഈ കുകാംക്ഷാളി വകവയ്ക്കുന്നതെന്നു തശ്ജ മജ്ജപുറപ്പെട്ടുന്ന വിഭാഗാർ ആ കാലത്തിനുള്ളിൽ ചുമടച്ചമകയേം വിരക വെട്ടികയേം ചെയ്യുന്നതു കുറവുള്ളതിനുള്ളിൽ പ്രധാജനപ്പെട്ടുമെന്ന പരിഹാസികയേം നിരുത്തിയുള്ളൂ. നന്നാമതായി ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുവാൻ

അവിക്കന തുടികുണ്ട് മലയാളികൾക്ക് വസ്തു പ്രയോ
ജനവുമാണെങ്കണ്ണോ എന്നും അതലോചിച്ചുനേരുക്കണം.
തർജ്ജമകൾ പ്രയോജനപ്പെടാതെ പോകുന്നതു് പദ്ധവി
യത്ത് ലഭിച്ചിട്ടാണ്. മെൻബർട്ടും സ്റ്റീഫനും ദേഹം കാണു
റഞ്ഞിരുത്തുന്നുണ്ടോ തുടികൾ വളരെ ഗംഗീരങ്ങളുണ്ടോ ലും
തന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ കാശായങ്ങളുായ അവരു തർജ്ജമചെയ്യാൽ
അനുഘ്രാവിഷയത്പരം തന്നെ അവയുടെ പ്രയോജനത്തെ
കിരുക്കും. ഇതുപോലെതന്നെ മുഹഗ്രനോമത്തിന്റെ
അപ്രാധാന്യവും അപകർഷവും അതിന്റെ തർജ്ജമ
കുളു വർജ്ജിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനു മതിയായ കാരണങ്ങൾ
ഇണ്ട്. തർജ്ജമചെയ്യുന്ന ആളിന്റെ സാമ്പത്തിലും പ്രസി
ഉമായിരുന്നായതനെയും മുഹത്തി അല്ലെന്നുമാണെന്നു
കിന്തി അതിനെ തജ്ജമചെയ്യു ഫലിപ്പിക്കുന്നതു് അസാ
ല്ലപ്രായമാണു്. ഈ പ്രസ്താവത്തെ സമർപ്പിക്കുന്നതിനു
കേരളീയകവി സാർച്ചേഡമപദത്തിൽ അഭിശ്രിക്തനായ
വലിയകോയിത്തന്നുരാഞ്ഞു ദിജ്ഞാനത്തെത്തതനെ ഉല്ല
മിക്കാം. അവിച്ചനു അഭിജ്ഞന്മാരുടെനും തർജ്ജമയോ
ഭാഷാന്തരാം ചെയ്യുന്നിൽ പിന്നീട് ആമത്തുക്കത്തയും
ഇതയിടെ അന്ത്യാപദ്ധതശതകത്തെയും തർജ്ജമചെയ്യി
ട്ടിട്ടു സംഗതി പ്രസില്ലംബന്നല്ലോ. അവിടേന്തയ്ക്കു തജ്ജ
മചെയ്യാൻജീവി പാടവം ഓരോ തുടിക്കും തർജ്ജമചെയ്യു
നേരാറം തുടിവരികയാണെന്നുള്ള ഗംഗതിയും ആ മഹാ
ശമാവിഞ്ഞു തുടികുളു സൂക്ഷിച്ചു വായിക്കുന്നവക്കു് സുഗ
മമാണുന്ന തൊൻ വിചുരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരുന്നിട്ടും
അഭിജ്ഞന്മാരുടെനുംതുടിനു ലഭിച്ചിട്ടു ദ്രാല്പരംഭായ

പ്രവാതത്തിൽ ദൈംഗമെക്കിലും അംഗക്കരിനൊ അന്ത്യം
പ്രദേശത്തിനൊ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുനില്ലു.
ഈതിന്റെ മേരു അഭിജണങ്ങാനർക്കുന്നതുള്ളത്തിനും അമര
ക്കാപികരക്കും തമിലുള്ള ഓജഗജാനത്രമാബന്നനാളുള്ളതു
രൈ വ്യക്തമായ വാസ്തവമാണോ. അതുകൊണ്ടും തന്റെ പ്രഭുമ
ചെയ്യുപ്പുടുന്ന കൃതിയുടെ ദോഹ്രത്വയുപുറിയുള്ള നിത്യ
പണം സർവ്വധാനമാനത്തിലാണോ.

ഒജാമതായി സർജ്ജക്കാർക്ക് ഒണ്ടിഞ്ചകളിലും
ശബ്ദമായ അതോന്മാഡായിരിക്കണും. സംസ്കൃതാന്തി
ഖനമാർ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷറിയാൻ
വഹിയാതെവർ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും തജ്ജമചെയ്യിട്ടുള്ള
വിതൃത്രുന്നമ്പോൾ നമ്മുടെയിടയിൽ ധാരാളമണ്ണും.
ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ തന്റെ മക്കളുപുറി കേരിക്കരുന്നോ
മുളാക്കണ്ണും ഔദ്യനാ ക്രാടനായ ദോഹ മോഹിനിന്റെയും
മനസ്സിലാക്കിയ കൂടു ദൈംഗനാക്കാരൻഡോ. കൂടി മോയക്ക
കിച്ച മരിച്ചപോയി എത്രനാരാം ക്രാടനോടു പറഞ്ഞ
പ്പോൾ, മോരുജ്ജിനെയിരിക്കുന്നേനു ക്രാടനും, ദവളത്തി
രിക്കുമ്പോൾ മരറയാളി, വെള്ളപ്പുക്കളിനെ എന്ന പിന്ന
യും ക്രാടനും, കൊക്കിനെപ്പോലെ എന്ന മരറയാളി,
കൊക്കങ്ങളിനെ എന്ന പിണ്ടം ക്രാടനും ചോദ്രാത്ത
രക്ഷപഠം നടത്തിയശേഷം വിജമിച്ചും മരറയാരം കൊ
ക്കിങ്ങളിനെയിരിക്കുന്നു തന്റെ കൈ വളച്ചു ക്രാ
ടനെക്കൊണ്ടു തടവിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ “അ
ശ്രൂ! ഇതക്കുത്തുചെന്നാൽ കൂടിമരിച്ചതിൽ എന്നതു
അമാശാശ്രൂതും” എന്ന ക്രാടനും ഉണ്ടോലുണ്ണിച്ചു

പോയി. മോരിക്കേറ സപ്രത്യേകതപ്പും കൂട്ടനണിയായ അതാനം കേമമായില്ല? എക്കേൾ ഈ വിധത്തിലുള്ള തശ്ജമകരംക്ക മുഴുവൻ ഇവിടെ ഉഖരിക്കുന്നതിനു തന്റെക്കൂട്ടിടെ ലൈക്കിക്കുമാനമഹില എന്നെതടങ്ങുന്നു. എതാലുക്കുമാർക്ക് മുലക്കാഷകളിടെ അറിവില്ലായുമൊക്കാണ്ടിനാണും അവലും പോലെതന്നെയാണു് ദൈവവിൽ മുതലായവയുടെ തർജ്ജമയ്ക്കു തുമിച്ചിട്ടുള്ള ചിലക്കുന്നു. കികരംക്ക് മലയാളത്തിനും അറിവില്ലായുമൊക്കാണ്ടി കേരിട്ടിട്ടുള്ള അവലുവും. അതുകൊണ്ട് ഉദയാംശാജതോ കമ്പില്ലാത്തവർ ഭാഷാന്തരങ്ങൾക്കു് ബുദ്ധിമുട്ടുക്കുത്തനും ആദ്യക്കു പ്രാതമിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

പിന്നെയും രണ്ടാംകളിലും വേണ്ട അതാനമുണ്ടായിരുന്നാലും മലയാളികരംക്കവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു തശ്ജമയിൽ മലയാളസംപ്രദാഹങ്ങളെ അനുസരിച്ചു ചില ഭേദഗതികളിൽ ചില യോജനകളിൽ ചെയ്യുന്നതാണു്. ഈ വിഷയത്തിവാണു് ഓമ്മുടെ തർജ്ജമകാർ അധികമാണെന്നിലുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിനു് മലയാളവുമായിട്ടുണ്ടികം വെജാത്രമില്ലായുമൊക്കുമെന്നു് സംസ്കൃതത്തിനിന്നുള്ള തശ്ജമകളിൽ ഈ വെവ്വത്രപ്പും അധികംകാണാറില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് തശ്ജമകളിലിവാണു് ഈ ഭോഷം അത്രചുതന്തരപ്രാവികന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിനും അനുഭവാദികരംക്കും മലയാളികളിടെവയ്യമായുണ്ടു് അന്തരം ഗണനീയമാണു്. തഹമിച്ചു തലമടറിയും നീലമിച്ചു കഴും ഇംഗ്ലീഷ് യുവതികളിടെ വെല്ലവത്തരങ്ങളായ ആകർഷണങ്ങളായിരുന്നാലും കേരളീയ യുവതികൾ

ഒരു അവ വിലക്ഷണങ്ങളായി പറിഞ്ഞിക്കും. ഈ പോലെ നമ്മുടെ തങ്ങിനികളിടെ ഗജരാജഗതിപ്രവൃംഖരം ധന്മാരിൽ മുംഗാരത്തിനു പകരം മാസ്യത്തെ ഉണ്ടിപ്പി സ്ഥിക്കും. ഈവകയൊന്നും വകവെയ്യുംതെ ചിലർ ആക്ഷേ പകാമഴി ദിശക്കുന്നതു ജാളിവാളുംവകാണ്ടനു പറ യാൻ പാടിഡി. “കവി യശസ്സില്ലാതെ ചീഴനുമനാം, കൈമൻ നല്ലും മിഞ്ചുനോ” എന്ന തർജ്ജമമുച്ചയു കവി, “കവിയശസ്സില്ലാതെ മതനുമനാം കൈമൻ നല്ലും കൂളി ഓസക്ക പിയോ” എന്നേഃമനരാ മാററിയിരുന്നുകിൽ മുത്തമാത്രം തന്മാത്രപരതെ നിലിപ്പിക്കാതെ കഴിക്കാമാ യിരുന്നു. ഇപ്പകാരം റസത്തെ ഗ്രഹിച്ച തശ്ജമ ചെയ്യുന്ന തിനു തർജ്ജമക്കാരൻ തന്നെ സൗകര്യാർക്കണ്ണമെന്നു സിലിക്കുന്നു. അധമവാ കവിതാഭാഷ്യത്തരത്തിൽ തുനി യുന്ന ആരംഘനു കൈ കവിയായിരിക്കുന്നും. അന്തംപു തർജ്ജമ എന്ന ഭദ്രമാഹം ഒഴിയാബുംപോലെ ചില രിക്ക ആവേശിച്ചിരിക്കുന്നതു ചുതുയും ഒന്നനീയമായ കൈ കൂട്ട് മയാൻം. എഴുത്തെല്ലാം, നമ്പ്രായം ഈ വ്യാമോ മതതിൽ ഉംപെട്ടിരുന്നുകിൽ അവരുടെ റമ്മങ്ങളായ കിവിതകളിടെ അവസ്ഥയിൽ വലുതായ ശേഷം നാാം കാണാ മായിരുന്നു. എഴുത്തെല്ലാം, അന്തംപുത്തർജ്ജമനേന്നു ആയു നികുന്നാർക്കു നേര്ത്തിരിക്കുന്ന ഭേദങ്ങൾ നിന്നുമെത്തു മാത്രം മുക്തനാശിയുന്നുനു വിശയത്തെപ്പറ്റി ഭാഷാ പോഷിന്നിയിൽ തൊൻ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. നമ്പ്രായുടെ തർജ്ജമയ്ക്ക് മാത്രകയായി കൈ ഭാഗം ഒക്കാട്ടക്കാം.

- ம. அலாகட வீரயுலஸு
கவசாடகஸங்கதம்
ஸாபதூககலவிளைஞாம்
பறூமிவ ஞோமிவ.
- ஒ. லாவகதீத்திரிக்கட
மேசெஷ்றமஹி வெஷநூரளங்குமியா
நூலை பீதைநாரங்ஸு முனே

இனி வொல்ராமாயனம் காடகத்திலுமிட ழோக்கை
கிடெஸாரம் நயுராற் ஸுநோபஸுநோபாவ்ராமம் நூக்கிய
கமயித புதோகித்திரிக்கென்று தாഴை காணம்பியத்தி
வாணம்.

“குருகம் சூருகம் தமிழ் பிள்ளைகள்—
தேருகம் மதோதலவங்களை நழுக்கெடு
க்கெடும் தமிழ் கயக்கன்றுமினு—
மிக்கும் கள்ளும் உயேக்குக்கை ஸக்கும்
அந்திமாற் தகைநிதி கூகாந்தங்காந்து—
தமிழ்சாளையும் கள்ளும் மாநாயங்
புத்துலுகூளு தலயைக்கிட்டுக்கையும்
கூந்திநெக்கூளு தஞ்சையும் விஸ்மயம்.

இதித் திடுமாறும் தங்கமயத்துபும் சுமங்கொந்து
உள்ளென் காணக்க. வெள்ளுமிமய நூற்று ரிப்பாக்கிள்ளு
கவிதகலிலும் ஒருபோலெ ரெசுமாலங்காகும்.

“സ്ഥാതമയും ഗജം മത്തോ” ഇത്രാൾ ദ്യോകം തർജ്ജമ ചെയ്തു “ഗാനംചേരേം്നാൽ പട്ടം പരമട്ടതാലുണ്ട് നത്മം” എന്ന കുട്ടി ചേര്ത്തുമെത്ര മേൽ അനാദിവസിലും ബന്നും പ്രത്യേകം ഘറയാനില്ലപ്പോ.

ഓഷ്ഠാന്തരവൈത്തപ്പുറി ഇനിയും പലതും ഘറയാനണ്ടും. താൻ വായിച്ചു സസിക്കുന്നതിനെന്ന സാമാന്യനാക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണും വിഭ്രാംാർ തശ്ജമയ്ക്കായ്ക്കു കൈടേണ്ടതും. അല്ലെങ്കിൽ വേരെ ഉള്ളവക്ക് മനസ്സിലായാലും കൊള്ളാം ഇപ്പുക്കിലും കൊള്ളാം എന്ന് ഇതിനും ഒരു ആപാന്തരം കൊടുക്കുമെന്ന വിചാരിച്ചു ചെയ്യുന്ന തർജ്ജമകരം ആരു നാമധേയത്തെ അർഹിക്കുന്നതെയില്ല. നന്നായി തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ള കുതികക്കെല്ല പിന്നെയും തർജ്ജമചെയ്തും, കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ തർജ്ജമചെയ്തും ഇത്രാൾജോലികൾ, തശ്ജമചെയ്തവാൻ അല്ല സ്വിക്കുന്നവർക്കും, കുത്രഞ്ഞെല്ലാംമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്ന വക്കും, പുരങ്ങരം നിരയ്ക്കുവാൻ തേളിക്കുന്ന പത്രാധിപമാക്കും പ്രയോജനപ്പെട്ടെടുക്കാമെങ്കിലും ശ്രാവവേദരിയകാന്തും കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നതും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ആയും കീക്കാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവങ്ങൾ വിലങ്ങേറിയസമയത്തെ അപാഹരിക്കുന്നതിനും അവകാശികളും നാല്ലും.

ഓഷ്ഠാന്തരവൈത്തപ്പുറി അങ്കാലം ഇതിൽക്കൂട്ടത്തു അവയണമെന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുന്നില്ല. കവികളിൽ ആളും വിഷയങ്ങളെപ്പുറി ഇനി സപ്പലും ഘരയാം. ഇരു ഔദ്യോഗിക്കളിൽ നമ്മുടെ സാധിത്രത്തിനും അധികം

സന്താനങ്ങൾ ഇല്ലോ. മാർത്താബിഡുവമ്മ്, ഇന്ത്യലേവ ഇത്രൂപികളുടെ അംഗിനവമായ എവിൻഭാവം നമെന്ന ഇതു വിഷയത്തിൽ നിരാഗമാരാക്കുന്നില്ല. ദേഹാന്തത്തിൽ ഉള്ള ക്രതമാരായ കോരളീയങ്ങൾ അങ്ങളുടെ അംഗിനവക്ഷ്യങ്ങളും അറിവുകളും കുട്ടിച്ചേരുത്ത് മലഖാലൈപ്പുന്നു ക്രാഡും കുട്ടിച്ചേരുത്തും നമ്മുടെ പുൻവച്ചരിത്രും മിഥലായവചയപ്പറാ അനേപച്ചണങ്ങൾ നടത്തുന്നവർ സപ്രസവാലിത്തജ്ഞരും നബത്തെ മാത്രംാശയിൽ അക്കാദെ അന്ത്രഭാഷകളിലും കണ്ണത്രും ശ്രോഹ്യമായ അവസ്ഥയാണ്. പിന്നെയും സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് ഇത്രാം ഭാഷകളിലും മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ കമാവസ്തുക്കളെ സംക്ഷേപിച്ചു. പെരിയ ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളാണി ചെച്ചിച്ചാൽ അവ നമ്മുടെ വിഭ്യാത്മികരംക്ക് അതുന്നും ഉചകാരപ്രദമായിത്തീരും. ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷകളിലും അനേക നോവലുകളിൽ തിരുഞ്ഞെടു ഫലിതങ്ങളേയും റസിക്കതകളേയും ഗ്രഹിച്ചു അവവെയെ മലയാള കമകളിൽ പാറിച്ചു് ശ്രീമാരാഹിത്യമാരാഹിത്യം ചുമിയുന്നതിലും ശ്രമിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. സംസ്കൃത ശാസ്ത്രങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷ് മതാന്നരോധയന പബ്ലിക്കിച്ചും വ്യാപ്പാനിച്ചും പുസ്തകങ്ങൾ ചെക്കേണ്ടതു ഉത്തമമായ ഒരു ശുഭമണ്ഡലം? ലോകത്തിൽ നാനാവിധിങ്ങളായ “ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വയ്ക്കേണ്ടതിനും സാമാന്യങ്ങളാന്തരിക്കുന്നതുകന്ന ശ്രീമാരാഹിത്യമാരാഹിത്യം നിമ്മിക്കേണ്ടതിനും അമാത്മമായ കവിതപ്രമാണവർ, പത്രങ്ങളിൽ കടന്ന ഒരു ദ്രോകവും ഒരു മുനിദ്രോകവും എഴുതാതെ റസവരത്രകളായ കാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ-

ഈ പരയ രഹിക്കേണ്ടതും സൗഹ്യമനീയങ്ങളായ ഉച്ചമഞ്ച ശാഖാം. മാസിക പ്രസ്തുക്കങ്ങൾ വര്ത്തമാനപ്പെട്ടതും ഇവ കിൽക്കുവി സാധിത്രയതിനാനേക സംസ്കാരങ്ങൾ സംഭവി ശാഖാം. മാസികകളിലും മറ്റൊ ഫ്രസില്ലപ്പെട്ടതുന്ന നൈപുണ്യവന്ന പദ്ധതിയിൽ ചുത്തു് പാർപ്പസ്തുക്കങ്ങളായി അ ഡിക്കാറികൾ നിയുക്തിചെയ്യാൻ അതു് ഇത്രാംകളിൽ പ്രവ ത്തിക്കുന്നവർക്ക് ആരു ഫ്രോത്സാഹകമായിരിക്കും. സാധി ത്രയതിനേറ്റ സംസ്കാരത്തിന തന്മുലം ഉന്നോച്ചത്തിന തകന സാധിത്രയർവ്വാജ്ഞാലോ മുണ്ഡോഷനി അച്ചാജമന പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇതു് മലയാളത്തിൽ വിലക്കുന്നവിയത്തിലാണു് വളരുംവരുന്നതെന്നു് എന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. മുണ്ഡോഷ ചിവേചനത്തിനേറ്റ ഉദ്ദേശം ചുജ്ജായ പക്ഷം രണ്ടാണു്; ഒന്നു് കവിതകളിലും ആ സപാല്പാഗങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും, രണ്ടു് മുഴുളും തിക്കുളങ്ങാണു് ജാഗ്രാജിക്കുടുടക്ക അച്ചി വശളാക്കാതെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും. ഇതിൽ ആലോപ്പേശവത്ത നിറവേ രഘൂതിനാളി ഗ്രൂപ്പും ഏററവും തുച്ഛങ്ങളും അശബ്ദി അപാളിക്കുന്നവും വ്യസനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മല യാളത്തിലെ മുവ്രക്കവിക്കുളംു് ശണിച്ചുവരാറാളി എഴു അപ്പുള്ളേറ്റയും നമ്പ്രായടയും കവിതകളും ആസപാല്പത രക്ഷാക്കുന്നതിനു് വേണ്ട നിത്യപരാങ്ങളും മുണ്ഡീ വര നാജുകളും ഇനിയുമിണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനിലും കഷ്ടം ആ ഗ നമ്പാരുളു ഉത്തമരീതിയിലും വേണ്ടവ്യാപ്താനത്തോ ടുക്കുടിയും ആയം അപ്പടിപ്പിച്ചിട്ടുകൂടിയില്ല. പുംബകരാള

ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളായ കണ്ണറ്റരാമാധൻ മുതലായവയുടെ
പ്രചാരം അസ്ത്വമിതമായും അവയുടെ ശാഖ, മായ പ്രചാ-
രത്തിൽനിന്നുമുഖയെ ഉല്ലാസിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശുഭം
സ്വന്നന്നായുമിരിക്കുന്നു. ഈ രീതിക്കും ഒരു തത്ത്വപൂർവ്വ മുത
ലായവകുടെ രുതികളിൽ തജ്ജിവതനു അധു നികത്തിക
ഴിക്കുന്നതിൽ മുടിപ്പോകയില്ലെന്നാൽ തീർച്ചപറയുംදേഹം
ഈ ശാഖയിൽ 'ചാസർ' ബ്ലോസർ മുതലായവയുടെ
കവിതകളെന്നായുപോലെ കണ്ണറ്റപ്രതികളിൽ കൂടി
കുറം പരിപ്പിക്കുന്നതിനു കേരളീയവിദ്യാലയങ്ങളിൽ
നിശ്ചിക്കർഷ വേണ്ടതല്ലോ? രസാസപാദാമാർദ്ദഭർഖി
നികളായ വ്രാവ്വരാനകുത്തികളിൽ ഇണ്ട്രപ്രബന്ധനകുത്തികളും
ഞായിരിക്കേണ്ടിന്തനാവുമാവയ്ക്കുന്നാണ്. ഇണ്ടോഷ്യാ
വൈചന്നതിന്റെ ഒരേ ഉദ്ദേശമല്ലെങ്കിൽ മദ്ദുല്ലദ്ദേശം
ഇണ്ടൊന്തത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാക്കുന്നവുനു കാളിയുംജു
എന്ന മെഡാവി പറയുന്നു. ഈപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന കാവ്യ
ങ്ങളിൽമാത്രം ലയിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയുടെ ഗണ്യ
മായ ഒരു ഭാഗം മുൻപുള്ളി സാമ്പാദംങ്ങളെ സുക്ഷിച്ചു
വെയ്ക്കുന്നതിനും വിനിയോഗിക്കേണ്ട കാലം അസന്നമാ
യിരിക്കുന്നവും നിയും. വാസ്തവം നാക്കുന്നതാക്കാൻ
സാമ്പിത്രമാനഭാജ്യം ധരിച്ചുനടക്കുന്ന ഗംഭീരമന്നുമാർ
സാമ്പിത്രസാഗരത്തിന്റെ ഉജ്ജിഡേക്കു കടക്കാതെ തീർ
പ്രദേശത്തെ ജലത്തിൽ ഇരഞ്ഞിനിന്നുകൊണ്ടും അക്കുവി
കോലാധലവും ധിക്കാരസാമസ്യം മുഴക്കുന്നതെയുള്ളിൽ.
അക്കുവിപരിത്തകാരം അധികം സൃതിയാണും നമ്മക്കാ
വയ്ക്കും. സൃതിയെന്ന പറഞ്ഞതുടർന്നുകാണ്ടും അനാസ്പുംമായ

സൃതിയെന്നും ധരിക്കേണ്ടതും. വെറും അരുട്ടുക്കൂടാണ്ടും കാലക്കേഷപം ചെയ്യുന്നതു മനസ്സുലിക്കുള്ളടക്ക അവ്യാപ്തിചാരി ദമായ അടയാളമാണ്. ബുദ്ധിമത്രക്കുള്ളടക്ക കുതിക്കളിൽ പ്രധാനത്തോടു കൂടാതു കൂട്ടുക്കുള്ളടക്ക മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിനു ബുദ്ധിഭാർഗ്ഗഹർമ്മനില്ലാത്തവർ അഥവാ തെററും ഇതും തെററും ശ്രദ്ധയാളും തൊന്തരം കുവിയെന്നു വിളിക്കാതില്ല, എന്നില്ലാം പറയുന്നതു കേരളക്കണ്ണവാരം മനസ്സുപ്പറ്റമായ പരിധാശവും ദയനീയമായ അന്തരക്കവ്യംകാണ്ടും ഏതും പരിപൂരി താമായിട്ടുംകുന്നു. മുഖ്യമാരായ പരിശോധകന്മാരെ പ്രാരി നാഡി നാഡി നാഡി പറയുന്നതു കാണുക.

“കരവും കരവുംനോക്കി പറവാനത്തുണ്ടാക്കുട്ടം,

തുടക്കിലും മിഴിച്ചുങ്ങേ മരംകാരേവസിക്കുന്നു.

മരിപും മായവുമെല്ലാം മരിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടില്ലാം

അറിയുന്ന ജനങ്ങൾനു പുറമേ ഭാവവും കാട്ടി

തലമേലേറി നിന്നോരാം നിന്നുമേരം സദ തന്നിൽ

ശുണ്ടി സത്ക്കമമെച്ചാല്ലിത്തുടങ്ങും പുഞ്ചങ്ങൾ തന്നെന്നു

കരവററുന്നുംകണ്ടു നിന്നതെത്തുണ്ടിലപ്പുയെക്കാ-

ണ്ടിരണ്ടതു ചാട്ടിയോരോന്നു പറവത്തുംതന്നുംചെയ്യു

കിരണ്ടതാണ വിശേഷത്തെ അറിഞ്ഞതായജനംകരം-

പറവെന്തക്കിലതുകൊണ്ടു തരിന്നും കണ്ണിത്തമില്ല.

അറിയാത്ത മംഗളവൻ തെറിവാക്കു പറയുമ്പോരം

എറിഞ്ഞതുകാലാടിക്കമെന്നന്നിരുത്തുകൊരംവിന്നല്ലായ

അതുകൊണ്ട് ആരക്കേൾപ്പത്തിന്റെങ്ങളാവൻ വളരെ
സൂക്ഷ്മിച്ച വേണ്ടതാണെന്ന പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കണം.
വേർധിംസാവത്ത് എന്ന കവിയുടെ എക്സ്പ്രസണം
എന്ന തൃതിയിൽ എറാറുവും കിസ്താരമെന്ന രഹം അഭി
പ്രായമെല്ലുടെ ഭാഗം അനുസരം സാരവത്തെന്ന ഗണനീയ
ഭായ കൂടം ആരക്കേൾപ്പകമാർ ചാത്തിങ്ങനാൽ കൊള്ളാം.
ഈതുകൊണ്ട് സ്വാധമായ ആരക്കേൾപ്പം വർണ്ണജ്ഞമെന്ന
സിലബിക്കക്കുള്ളില്ലെന്നും പറത്തുകൊള്ളാം.

നമ്മുടെ സാമ്പിത്ര്യം അതിബീംഗ ഒരുശവസ്ഥിതി
യിൽനിന്നമുത്തിഗമിക്കുന്നതെ ആള്ളി. ലോകത്തിലുണ്ടും മഹ
ത്തരങ്ങളും സാമ്പിത്ര്യങ്ങളുടെ പംക്തിയിൽ നമ്മുടെ
സാമ്പിത്ര്യത്തിബീംഗ സ്ഥാനം ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് പോകുന്ന
തിനു മരശ്ശുക്കിട്ടാരത്തേയും അങ്ങുംപ്ര ക്ലേമതേതയും
കർഷ്ണതാസമിള്ളുതയേയും മരിഡം വല്പിപ്പിക്കുന്നതിനുതെ
കുന്ന തൃതിക്കുള്ളിയണ്ണാക്കി ഭാഷാസാമിത്രത്തെത്തു വല്പിപ്പി
ക്കുകയും സംസ്കൃതക്കുയും ചേരുണ്ടായിരു ഭാഷാഭിമാനിക്ക
ക്കായ എവരുടെയും തൃതുമാണന്നുട്ടി പറത്തുകൊണ്ട്
ഉച്ചന്നുസരെതു ഉച്ചസംഹരിക്കുന്നും.

പ്രേരണനായ

സി. വി. രാമൻവിളക്ക് അവർകൾ

സാരസവും ക്ഷേത്രാധികാരി റണ്ട് പ്രധാന സംഗങ്ങൾ ആവിശ്യ തീരുമാനം എൻ്റോ ഉച്ചസംഹാരപ്രസംഗം തുടങ്ങേണ്ട തൈക്കാരികനെയും തൊന്തരാർഹിക്കുന്നു. സി. വി. രാമൻവിളക്ക് അവർക്കുള്ളടക്ക ചരമാനന്തരം, അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എൻ്റോ ഏതെന്തിൽ നിരത്തിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ കരിച്ചു അല്ലെങ്കിലും, പരസ്മായിപ്പറയുന്നതുമന്ന നിബാരിക്കുന്ന എൻ്റോ ആത്രുമതതിന്റെ സാമ്പത്തിക ഒരു അവസരം ബൈക്കത്തുക്കാരം നടക്കുന്നബാങ്കിലും, എൻ്റോ പ്രാംഭപ്രസംഗതിൽ മുന്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു പോലെ നിയമസഭയിലെ കാൺവൃവഹാരത്രുമക്കാരം വരത്തിക്കൂട്ടിയ പരിക്കൂണവും, സാധാഹനത്തശാന്തികു മിച്ചനിരാധാരത്തിലേക്കെ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദിവസത്തിന്റെ താരത്തേരുന്നയുള്ള അസൗക്രമ്യവും എൻ്റോ തട്ടക്കാനണ്ടി. എൻ്റോ മാന്ത്രണ്ണല്ലെന്നായ മിസ്റ്റർ കുമാരപിളക്ക്, പ്രേരണനായ സി. വി. രാമൻവിളക്ക് അവർക്കുള്ളമായി അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്ന വിവരവും ഗാഡുമായ പരിവയത്തെ ആല്ലെങ്കാക്കി, ആ മഹാശയൻ്റെ നിരവധി തട്ടക്കാനും അതുപിതമായ വിധത്തിൽ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞെല്ലാ. ദിവാനത്തായ ആ മഹാത്മാവുമായി മുന്നപ്പെട്ടുനിന്നും എനിക്കെ. സുസ്ഥിരവെന്നും ലഭിച്ചിരുന്നു. ഉറരവെന്നു,

ഉപദേശാവും, സാമ്പത്രക്കാർന്ന് എന്ന ത്രിവിധിരിതിക്ക് ഭീതിശാഖക്കു എൻ്റെ മാർഗ്ഗം ബഹുമാനാർഹന്നേ. മക്കൾക്കു പാതയായിത്തീർന്നിട്ടണ്ട് അതുകൊണ്ടുതന്നെ യാണ്, ആ നാമയെയുറെതാടി സംഘടിതമായിട്ടുള്ള ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്ന് അതവയ്ക്കുതിരിക്കുന്നവി എല്ലാം അ സെഫക്കുന്നവും സഹിക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്ലാറ്റോഫോർമും കൂടി അഞ്ചു ഒരുപ്പത്രക്കുന്നയിൽനിന്നിരിക്കുന്ന അതു ഏതുമാരി ധിക്കേപ്പിരിയ്ക്കു സ്പൂരണയിൽ വെറിഷ്ടപ്രവാഹം ചെയ്തിപ്പാക്കുന്ന അത്രുക്കളെ നിയന്ത്രണംചെയ്യുകൊള്ളുകയും ഒരു അനുവിപ്പിച്ചുവരായ ആ ദ്രോഗയത്തിന്റെയും ഒരുപ്പതി മതമായ ആ ബുദ്ധിസ്വന്പന്തിന്റെയും സംയുക്തസന്താ ക്കുങ്കളായി കൈരളിക്കു സിലിഡിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാഡി ഗാഡി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂടു, “സി. വി.” എന്ന പാവനനാമത്തിന്റെ ശാശ്വതത്പരതിനു സഹാ യക്കങ്കളായി യാതൊരു സ്പൂരകക്കുള്ളം അതവയ്ക്കില്ലെന്ന പരിഭ്രാന്തായില്ല. അക്കുങ്കന്നയിൽനാണും ലോകോത്തമ മാരായ ഒരിമാവാനാവന്നപ്പോറി പ്രഹ്ലജനക്കാരംകും തോന്നന്നരായ അതിബഹുമാനങ്ങൾ പദ്ധവിയത്തിൽ അത്രക്കുപ്പാമെന്നാണ്ടിരുക്കുന്നുണ്ട്, ഈ മാതിരിപ്രസ്താ നങ്ങൾ അത്രുപിതാതന്നെന്നയാണ്. പ്രത്യുത, മനസ്സും മുംബായത്തിന്റെ അനവാപവപനീയമായ സപംാവശവദാ ഷ്ട്രത്തെ ഇവ നിതരാം ആദ്ദോത്തിപ്പിക്കുന്ന ചെയ്യുന്ന.

ലോകത്തെ ഓരിക്കുന്നതു തുക്കമില്ലാത്ത വസ്തുക്കളും സൗന്ദര്യവും വെൻ്റിയേം മൊംസ്സു എന്ന അനുകാരൻ ദരിക്കൽ.

പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രകാശം, വില്ലേജ്കൾ, മനഃപ്രകാശം ചരം സ്വർഗ്ഗരാഗം തുവയുടെ സർവ്വവ്യാപകമായ അധികാരങ്ങളിൽനിന്നും, ശാശ്വതമായ നിയന്ത്രണഗതിയേയും പറവി ചിന്തിക്കുന്ന ധാരാത്രാഴ്ചം ഇതു പരമാത്മമായ ദൈ നിരീക്ഷണമാണുണ്ട് സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ലോകഗതിയിൽ ഒഴു ചക്രവർത്തിടെ നിരന്തരപ്രവർത്തനം പ്രധാനമായി കാണാവുന്നതാണ്. ഈ രണ്ട് ചക്രവർത്തിക്ക് നിന്നും സമുദ്രവിച്ഛു വീത്രന്നതായ റക്തിപ്രവാഹമാണ് കാരണം ദശയിൽ നിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ലോകാനുമതി തത്തിനു സർവകാരാണമായി നിൽക്കുന്നതും. ബുദ്ധിസ്വാദി മുന്ദുക്കാണു അന്ത്യോക്തിയും, എത്രയവികാസത്താൽ അന്തിം ശ്രദ്ധിയും, ലോകത്തിനു ലഭിക്കുന്നു. ഈവ രണ്ടും ഈ വിടാശത ചലിച്ചുകാണിക്കുന്നു. തെക്കുപുറത്തിലേ ജീജി പ്രധാനത്തിൽ ലോകത്തിനു. ഈവ രണ്ടും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണുന്നപ്പു, ഇവയുടെ അഭാവത്തിൽ അസൂത്രക്ക്ഷും അപ്രാപ്യമായിത്തീരുന്നതുമാണ്. സമാഖ്യം, സ്ഥാത്രാജ്ഞം മിതലായ മമാസ്യാവനങ്ങളിടെ ദേഹികമായ സമുദ്ധരതിക്കു ബുദ്ധിശക്തിയും, ശാശ്വതമായ പരമപാവനതയ്ക്കും ജീവിതസ്വബന്ധരൂപങ്ങൾക്കും ഏകദ വികാസക്കവും നിഭാനങ്ങളുണ്ടു. കൂടാശ ബുദ്ധിശക്തി യാൽ ശാന്തഗ്രഹിതനായ എറം ധനം, സ്വാധീനം, പ്രതാ പം എന്നായുടങ്കാം ഉജ്ജപ്പലസ്വയൻസമുദ്ധിക്കം, വിശാലപ്രദ ധനം ലോകത്തിനെന്നു സമാധാനക്കാണ്ടും സുസ്ഥിരപര പ്രശ്നങ്ങളാലും ശത്രുവുകളിലും ശാന്തനായാണു ഭാസ്ത്രം അസുരമായിരിക്കുന്ന അത്യന്താപേക്ഷിതമാണും അശ്വനായിത്തീരുന്നു.

ഇരു ആശാനത്തെ സാധിക്കുന്നതിനായി നമ്മൾ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതുവെന്ന ജീവിച്ചിരുന്ന രാജ്[°] അസാധാരണ ഒരു പുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതാവദാനങ്ങളെപ്പറ്റി സംക്ഷിപ്തമായി പരാമർശിക്കുന്നതുവെന്ന്. ചീഫ്[°] സെക്രട്ടറിയായി അന്ന താഴെപ്പറിച്ചു അവർക്കളിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന പ്രതി ഭാപ്രകർഷം സ്വപ്രസിദ്ധമാണ്[°]. കണ്ണാറുബുഖിയായ ആ പുരുഷക്കുസ്ഥിരുടെ മനുഷ്യ[°]ക്രാക്കത്തിലിൽ നാളുള്ളതിലും ചാത്തവരായി ആയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടിലക്കടിലമായ ദണ്ഡമണ്ണലുത്തിൽ അഭ്യേഷത്തിന്റെ ബുല്ലിക്കു അപ്രാപ്യമായി യാതൊരു കേന്ദ്രവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നു യാതൊരു മഹാന്മാരവനിൽ നമ്മുടെ താരായ പരമഭക്തി ചെയ്യപ്പെട്ടിരുപ്പിക്കുന്നതിനായി നാം ഇവിടെ കുടിയിരിക്കുന്നതുവാം അഭ്യേഷത്തിനോളം വിപ്പാലവും, ആർദ്രവും, കാക്കാഞ്ചുസമുച്ചേരുവും, ഭ്രതദയാമസ്ത്രാവും, പരമേഖാരവും ആത്യ ഒരു എഴുപ്പം വേരു ആക്കം ഇല്ലായിരുന്നു. സമസ്യ ചുണ്ടാളിൽനിന്ന് നിറുത്തുന്നും ചെയ്യവാനായി അഭ്യേഷ തനിന്റെ എഴുപ്പത്തിൽ യാതൊരു സംഗതിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അനുസ്ഥാനികസങ്കാരമായ ആ വിശ്വാലരംഗം പരജനങ്ങൾക്കു യോദ്ധപ്പും നിരീക്ഷണംചെയ്യുവാനായി തുറന്നിട്ടിരുന്നു. കൂക്കം എന്നതിന്റെ ഒരു കണ്ണികവൈക്കിലും അതിനെ നിഷ്ഠ[°]പ്രമോക്ഷിയിരുന്നില്ല. പാവനത ആവശ്യലഭാസ്ഥിനാൽ പ്രഭ്ലോദമാനമായിരുന്ന ഒരു എഴുപ്പേരി, മനഃചുസ്തിനാമത്തിന്റെ ശീതളപ്രചാരിക കൊണ്ടു സർവസ്വാസങ്ങായകവുമായിരുന്നു. അന്ത്യമാരി ആക്കമിച്ചിരുന്നവരായി ആരം

തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും എന്നും കണ്ണം. അവരും താൻമായി യാതൊരു ഭേദവുമില്ല. അവക്ക് വലിക്കുന്ന കൗത്തളിപ്പും തന്റെ ഘട്ടയത്തിൽ ചൂരിതാത്മ്രാനുതം വർഷിക്കുന്നു. ചുരക്കത്തിൽ ബുഹാ സ്ഥാത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സകല ചൂരച്ചുങ്ങലും ആയും ആവരണം ചെയ്യുന്നതുകൂടി സ്നേഹസ്വഭവത്തു പാതയായ ആ മഹാനഭാവനാക്കായിരുന്നു.

ബുദ്ധിമുക്തിയാൽ അപ്രതീയന്നായ തന്നെ വിജയ അവർക്കൾ, ഘട്ടയവിതാലതയിൽ പരമോൺതുജ്ജീവനായ സി. വി. രാമൻ പിഞ്ചേ അവർക്കൾ—ഇവരിൽ ആരാഖ്ഷ ലോകത്തിന്റെ ആരാധനത്തിനു കുടുക്കൽ ദേഹം കൃത്യായിരിക്കുന്നതു്? ഇതു ആത്മഗംഡങ്ങളായ സംഗതിക്കുള്ള ഉപരിശ്രാന്തതക്കു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകമാണോ “സി. വി.” എന്നുള്ള പേരിന്റെ രക്തത്തിനു കടിമദ്ധുടാത്തവരായി ആരും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇല്ല. അണിനു കാരണമെന്തു്? അസാമാന്യ ഭായ ബുദ്ധിയുടിനേയും, രഹസ്യാവലേഖനത്തും സംഗ്രഹിച്ച പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അട്ടപ്രയത്നിന്റെ മഹാ ശ്രദ്ധാഭ്യർഥനാണു ഈ അപരാജേസ്യമങ്ങളും നമ്മിൽ നിന്ന യുണ്ടാകുന്നതു്? ആശുപഥം തോന്നുന്നില്ല. ബുദ്ധിമുക്തിക്കുള്ള ഇതരന്നാന്തരക്കാരിൽ ഇക്കാൽത്തിൽ ഫലപ്രാപ്തി കുറയുന്നു. ബുദ്ധിക്കു ഇന്നുഡ്യുറിയിൽ ഇക്കഴിവിന്തെ ദയകളിൽ പല ബുദ്ധിമാന്മാരം ജീവിച്ചിരുന്നു. സർ. ഓഷ്യും അയു കൊരുളുപ്പാശല തലചേരുവിനു കൈതുരുതു് അധികം ആക്കം

ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തപ്പറ്റി ലോകം ഒപ്പും എത്ര അപൂർവ്വമായാണെ ചിത്ര ചെയ്യുടെ ഒരു നേരമെന്നില്ല ബുദ്ധിശക്തിയിൽ അദ്ദേഹത്തോട് സമന്വയത്തായ മഹാത്മാഗാന്ധിയെപ്പറ്റിയോ? എത്ര പ്രക്ഷം മനസ്സും ഏതും അനുഭാവനാവിന്റെ മഹമാജാം ആ പരിപാവനാത്മാവു്? ഒരുക്കിസ്തുവിന്റെ മഹത്പത്രി നില കാരണം എത്രും? തീർച്ചയായും ബുദ്ധിശക്തിയല്ല. സകല മനസ്സും കേൾപ്പിലും പാപഭാരങ്ങളും സ്പഞ്ജത്തിൽ പംഖിക്കുന്നതിനും പരിപ്പില്ല ആ അന്തിവിശാലാദിദയം—അതിന്റെ വീഴ്ത്തിൽ അകപ്പെടാതിവിക്കവാൻ വല്ലവക്കം കൂഴിവുജ്ഞിതാണോ? തുടർന്നും അനുഭാടിക്കിയിൽ വസിച്ചി അന്ന സകല ജനങ്ങളിലും കൂടു മഹാത്മല്പരം വർഷിച്ചി ആ കൂദണ്ഡവാരിയി—എത്ര അപൊരം ഉണ്ടായിക്കൊള്ളുന്നതു, എന്നും കൊള്ളാം. സ്നേഹസഹിത്യാർഹമായ തന്റെ പ്രധാനത്തെ തട്ടക്കുന്നതിനു എത്ര ഫോരം നായ സാമ്രാജ്യം വരെട്ടു, അവരുന്ന കീക്കിന്നിരുത്താം. തന്റെ ഘോഷത്തിന്തോഞ്ചവാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത വിധ തന്ത്രിൽ നിന്റെതുവഴിയുന്ന ലോകപ്രണയപ്രവാഹത്തിന്റെ തിരുത്തിവിനാനുസരിച്ചു ചരിക്കകയേ ദിവ്യത്തിയുള്ളത്. മുക്കുന്ന, ദാപ്തരവും, ശക്തിമാറ്റം, മഹസന്ധിംവും അന്നയ ലോകസമാരാധനയ്ക്കിനുള്ള അർധത ഘോഷവി കാസത്തിനാണെന്നും നാം കാണുന്നു. സി. വി. എന്ന ചുണ്ണുപ്പരിഷക്കണ്ഠം പ്രധാനത്തോജാമയമായ ആത്മക്ഷേ ബന്ധത്തിനു മുമ്പിൽ നാം സാമ്പ്രാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുന്ന തിരുത്തു കാരണവും മുത്തുന്നു.

അദ്ദേഹമായി എനിക്കു എററവും അടിത്തു പറി
 ചയം ഉണ്ട്. എന്നാലും ഒന്നരവകാലംമുതൽ അദ്ദേഹ
 തൊട്ട് സമവസ്ഥിക്കവാൻ എന്നെന്ന് സ്നേഹിതൻ മി.
 കുമാര പിജിയപ്പോലും ഭാഗയെയും ലഭിച്ചിട്ടില്ല.
 അദ്ദേഹമായുണ്ടായ സാമച്ചര്യത്താൽ പരമാനന്ന പ്രക-
 മാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എന്നെന്ന് ആ അയുഷം ലഭ്യതയെ തോന്ന്
 ഇപ്പോഴും സൗംഖ്യമായി കാണുന്നുണ്ട്. എത്ര എത്ര സംഭ-
 വങ്ങങ്ങളാണ് എന്നെന്ന് സൗമ്യത്തിലെ നിരയുന്ന
 തെന്നു കണക്കില്ല. അവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം പരയുന്നതി
 നൈമധ്യവും ബൈകളും ഇല്ലപ്പോ എന്ന തോന്ന് വ്യസ-
 തിക്കന്ന. തോന്ന് തിരുവന്നെപ്പറ്റതു കുളിജിൽ ഒരു
 വില്പാരമ്പിയായിരുന്ന കാലത്താണ് ആളുമായി അദ്ദേ-
 ഹത്തെ കണ്ണതും. അക്കാലങ്ങളിലെ ഒരു സംഭവം മാറ്റം
 തോന്ന് ഇവിടെ ആസ്താവിക്കാം. ചാകയിൽക്കടവിൽ
 വഴിയും ഇരങ്ങി ഒരു രെക്കിൽസണിയുമായി തോന്ന് പട്ടണ
 തിലേക്കുവരികയായിരുന്നു. അപ്പോരും അദ്ദേഹത്തിന്നെന്ന്
 കതിരവണ്ണി എന്നു കടന്ന മുന്നോട്ട് ഓടിപ്പോയി. അപ്പു
 മുരം ചെന്നപ്പോരും വണ്ണിക്കാൻ പെട്ടുന്ന വണ്ണിതിരിച്ചു
 എന്നെന്ന് നേരെ വന്നു. വണ്ണി നിരത്തി. സ്നേഹവാ-
 തസ്വരങ്ങൾ പൊഴിയുന്ന സ്വപ്നത്തിൽ എന്നോട് വണ്ണി
 കിൽ കുരുവാൻ അതിനകത്തിരുന്ന ഗംഗിരപുഞ്ചൻ
 ആവയ്യപ്പെട്ട്. തോന്ന് നടന്നുകൊള്ളാം എന്നൊക്കെ-
 പ്പറത്തുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്നെന്ന് മിത്തത്തെ
 അനുകൂലിച്ചു. ഇങ്ങനെന്നുള്ള ഒരു കൂദാശയ്ത്തിനു ധാരാ

എ കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. താൻ അനന്തവിള്ളുന്ന തായ സുവാസിലിൽ ഇതരനാക്കങ്കുടി തന്നെപ്പോലെയുള്ള പങ്കിനുകൂടിയാൽ മാത്രമേ ആ ഫ്ലൈമെഴുത്തിക്കു സമാധാനം ഉണ്ടാവുകയുള്ളത്. എന്നാൽ വില്പാത്മിയായും ഉദ്ഭോഗസ്ഥനായും വളരെനാൽ ഈ ഘട്ടനയ്ക്കിൽ താമ സിച്ച. അതുകൊണ്ടു നായർസമുദായനടക്കായകമായിരുന്ന അംഗങ്ങൾക്കുമെന്തിനീരു സഹായ്യാപദ്ധതികൾ എത്രക്കണ്ടു മംഡളങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന എന്ന അറിയുന്നതിനെന്നിക്കു കല്പിക്കുവാനം കിട്ടിയിരുന്നു. സർക്കലാശാലവിക്കുദയാ മികരി, ഉദ്ഭോഗസ്ഥനാർ, വകീലനാർ, ഇവരിലെബാക്കു കൂടുതലായി വില്പാത്മികരിൽ ഇങ്ങനെ എത്രായിരം അള്ള കൂട്ടടക്കങ്ങളുമായാണ്⁵ ആ മഹാപുരുഷൻ അന്ന പരിവസിച്ചിരുന്നതെന്നാജിത്തു ചിന്തിക്കുവാൻപോലും വഹിയ. തെങ്ങുക്കുവെന്തെങ്കിലും ആവല്ലോ ഉണ്ടാക്കിൽ അവിഭാഗവും പറയും. അതു നിരവേററികിട്ടുമാത്രമേ തിരിച്ചുപോന്നിരുന്നുള്ളത്. രാജുകാഞ്ചും, സമുദായകാഞ്ചും ഇങ്ങനെ പലവിഷമസംഗതികളിൽ നേരിട്ടേണ്ടാം എല്ലാ ഉദ്ഭോഗസ്ഥനാണംസമുഖായനാമനായും അംഗങ്ങൾക്കിന്നും അടുത്തക്കാണിൽ പോവുക. പരീക്ഷയും ഉത്തരം എഴു തിക്കൊടുക്കുന്നതുപോലെ അംഗമം ആവക പ്രയാസ അഭേദ മുറികരിച്ച കാഞ്ചുശാല്ലും സമാഗതമാക്കാതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗം കരിച്ചുകൊടുത്തുകഴിയും. മഹയാളിസമുഖായ തതിനീരു ആണിക്കല്ലുതന്നെയായിരുന്നു നാമമാവടിനേരു പോയ ആ മഹാത്മാവും.

ഡണ്ടെച്ചുലവോ? എത്തുപോകയീൽ വരട്ട്. അതു കെന്ന ചെച്ചവാകി. അൻറെ വകയേള്ളുന്നും അന്ത്രണ്ടെ വകയേള്ളുന്നും ഒരു വ്യത്യാസം അഭ്യേഷത്തിനു മരണംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ അന്ത്രണ്ടെ പണമെന്നും തന്റെ പണമെന്നും ഒരു ഭേദവിച്ചാരവും ഇല്ലായിരുന്നു. മന്ത്രസമുദ്ദേശത്തിന്റെ സദ്ധ്യാദഹതപത്തിൽ സുദാഖാസമാപിതമായിരുന്നു ആ വ്രദ്ധയമുണ്ടായിരുന്നു സ്വന്തമാർഗ്ഗത്തിലേക്കിയിരുന്നു? കൊടുത്താൽ വാങ്ങി കണ്ണതിനും വാങ്ങിച്ചും കൊടുക്കണ്ടാൽ ഒങ്ങപോലെ അന്ത്രാലുന്നായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ട് വന്നുചേരുന്ന ഫലം എന്തു? “കുംഭകോണത്തംപാശം കുംഭകോണവിശ്വരൂപി” യാതൊന്നും സദ്ധാരിച്ചില്ല. അതായതു ശ്രേതികമായ യാതൊരു സദ്ധാരൂപം അഭ്യേഷത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. തനിക്കു ചുന്നതും ലഭിക്കണമെന്നുണ്ടു് ചിന്തയുടെ പോടിപ്പോം അഭ്യേഷത്തിൽ ജനിച്ചിരുന്നില്ല. മി. കമാരബിള്ളി പഠഞ്ഞത്തുപോലെ അതിനില്ലൂരും മുതൽ അന്ത്യന്നതും വരെയുള്ള ഒരു വിശാവചക്രത്തിന്റെ തുരന്നാലും, മാർദ്ദം ഏകംമായിരുന്നു ആ പുണ്ണപ്പും ഒഴിവും വേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നുകിൽ എത്തു ഉയന്ന് പദ്ധതിയും ലഭിക്കുന്നതിനു അധികാരിക്കും ആ തീരെയില്ലായിരുന്നു. അന്ത്യന്മാരെ ഉയന്ത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിനാണു് ആ മഹാജീവിതം നയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു്. അതിനായുള്ള അൻറെ ശുമത്തിൽ വിശ്വാതകാരികളും വല്ലവഞ്ചം വന്നുചെരുന്നവകിൽ അന്തു

ക്ഷमിക്കവാനും അഭ്യർത്ഥനയിൽക്കൊണ്ട്. അതു കൊണ്ട് അപ്പോഴേപ്പോൾ ഭീതികരങ്ങളായ ഒപ്പുടക്കങ്ങളും ആ പ്രദയന്തരത്തിൽനിന്ന് ചോട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

സവിലാക്കത്തേയും ആലിംഗനംചെയ്തിരുന്ന ആ വിസ്തൃത ഒരു ദയത്തിൻറെ ദിവ്യത്വമെപ്പറ്റാറി താൻ സുഖിപ്പിച്ചിട്ടുവെല്ലോ. ആ പരമോന്നതുപ്പുതുണ്മാനം അബ്ദേഹത്തെ ഒരു മഹാകവിയാക്കിത്തീർത്തതും. ജാതിമത ദേശമുന്നേ, വദ്ധാദ്ദേശമുന്നേ, ജീവിതസ്ഥിതിലേക്കെല്ലേ, കർഷകൻ, കൊഞ്ചിനി, കിഴവി, ചെട്ടി, ഉള്ളേശഗാധൻ, സന്തുാസി, വില്പാത്മി എന്നവേണ്ടാ സകല വിധത്തിലും ആളികളിലും അതുപരമായി അതുപരമായകരമായ സമാഖ്യവന്നേംചെയ്തിരുന്ന ആ മഹാശയൻറെ പ്രദയം കൂൺത്തിൽ ഇം വിശാലാന്തരാളിത്തിൽപ്പെട്ട ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും ചൊയ്യ സുസ്ഥിരമായി പതിച്ചിരുന്നു. ഇതു സ്വീകരിച്ച പരിചയത്തിലെ ഓരോ ഗ്രൂപ്പംവും യേയും, മി. കമാരപിള്ള എറബവും പ്രധാനമാക്കി കാണിച്ചു ആ മഹാശയൻറെ ഓരോ മന്ത്രക്കതി കൊണ്ടു ചേരുന്നതാട്ടിയിരുന്നു. ഇതു വലുതായ ഓരോ മന്ത്രക്കതി അധികം ആക്കം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ജീവിതം തന്നൊംചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായ ഓരോ ദശയിലും തന്നൊം സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് അങ്ങെക്ക് സ്ഥാപിച്ചാക്കു കൂടിക്കൊണ്ട വിശ്വാസം ഓവസ്ത്രീക്കുവെച്ച പ്രതിഫലനങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന സപ്താദ്യത്തെ അഭ്യുമുത്തു ഇങ്ങവരെ കുറഞ്ഞോധിക്കുന്നോരും, എത്ര തന്ത്രിലും കമാച്ചാരൻ

കുറിംഗ് ആ സംഘത്തിൽ പ്രവർക്കാണുന്നതനു കണ്ണ
കിവല്ലതും ഉണ്ടാം അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ഉയ്യുള്ളപ്രധാന്യങ്ങൾക്കു ഇത്തരം സ്വാഭാവികത
യും, മാധ്യമത്രയും, രൂപത്തിയും, കമ്മനിയതയും, എറിക്കാ
ണുന്നതും. ലോകം മഴുവനും കരതലാമലകംപോലെ ഒൻ
ഡിക്കവാൻ ആ മഹാകവിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഈ ഭാഗം ഉളാധരിക്കുന്നതിനു നമ്മൾക്കും
യാതൊക്കെ പ്രയാസവും ഇല്ല. ശക്കവാഡാൻ, കൂപ്പുറാൻ,
മുതലായവരെ നാം ആ കാവുക്കുളിൽ കാണുമ്പോൾ,
ഇവങ്ങമായി എത്രയോകാലം ഗ്രഹകാരൻ സവൃത്തിൽ
സമ്പവസിച്ചിരുന്നുന്ന തോന്തിപ്പുംപോകുന്നു. “യമ്മാജാ”
യിലെ ആ ധവതിക്കൊച്ചിയും ഇതു തന്മയത്പരതയുടെതാഴെ
ശുട്ടിയ ഒരു പാതയിൽ നമ്മൾ കാണുവാൻ കഴിയുന്ന
ഈല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രനിമ്മാനന്തതിനു വേരോടു
വലിയതുണ്ട് ഉണ്ട്. അന്നനാസികസ്പരജ്ഞരും മാത്രം
പുംപ്പുട്ടവിച്ചു ജീവിതവൃദ്ധാരം കഴിക്കുന്ന ആ കൂപ്പു
ഴീബരപ്പുറവിയുള്ള വന്നനു തുന്മത്തിലെ അകർഷണി
യന്ത്രങ്ങളായ മറ്റൊരു പ്രക്രിയയുള്ളതും ചിന്തയിൽ
വായനക്കാർ വിസംമരിച്ചുപോകുന്നു. അയാൾ “മുക്കുകി
അംജലൻ” ആണെന്നുള്ളൂക്കവിപ്പുണ്ടാവുന്നയെപ്പറ്റി വായ
ക്കാൻ കാത്തിപ്പുന്നു വരാവുന്നതാണ്. അംജലെന്ന വായി
ചുവങ്ങുമ്പോൾ, ഒരു വലിയ സംഭവം ഉണ്ടായി: കമ്മാ
പാതുള്ളിൽ പവഞ്ഞേയും ഓജയങ്ങൾ, വായനക്കാരു
ഒവയോടൊപ്പും കേഷാളിക്കുന്നു. പവതിക്കൊച്ചിയും
ഉയ്ക്കണ്ണുംരിതയായി തിവബക്കാളുള്ളുണ്ട്. അപ്പും

അംഗനാസികസമ്പന്നായ ഇത് വിലപാർ അവിടെ
കേരി സ്വന്ത അളിപ്പും അക്കാലമായി തട്ടി
വിചന്ന. രോഷാക്കലയായ പവതിക്കാച്ചി അപ്പോൾ
“താൻ യോദൊ ദിക്കാണ്ടിച്ചാരെ” എന്ന കൊടുക്കുന്ന
സൗഖ്യമരം കാണുമ്പോൾ ആണു, “അല്ല! ഇത്താർ
അംഗനാസികക്കാരന്നാണെന്നുള്ളതു മറന്ന പോയപ്പോ”
എന്ന നാം ഉൽക്കുലാച്ചിക്കുന്നതും. അപ്പോഴും അക്കാച്ചും
വിസംമരിക്കാതിരിക്കുന്ന കവിപ്രസംഗർ മാഹാത്മ്യത്തെ
പൂർണ്ണിയുള്ള ബഹുമാനപ്രസ്താവം ആ ക്ഷണങ്ങളിൽത്തന്ത്രവന്ന
നമ്മുടെ ശിഖയത്തിൽ നിന്നുന്നു. തന്റെ സ്വഭ്യക്കിൽ
ചെട്ട് ഓരോയറ്റേരുയും അദ്ദേഹം വിശദമായി കാണു
ണ്ടെന്നും. അവരവരുടെ വിചാരങ്ങളെ അവരവർക്ക് ചേരു
ണ്ടിതിയില്ലോ ഭാഷയില്ലോ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു അദ്ദേഹ
ആണു രക്തിയുണ്ടോ. വാസ്തുവത്തിൽ ഇവിടെ “ദിക്കാണ്ടി
ച്ചാരെ”എന്നവിളിക്കുന്നതു പവതിക്കാച്ചിയായിത്തീന്തിനിന്നി
രിക്കുന്ന ഗർജ്ജന്തിമാൻ സി. വി. രാമൻചെറു അവർക്കുള്ള
ഞം. അാണു ആ കമാപ്പാത്രവും തമ്മിലുള്ള വലുതായ
അംഗത്വവും പരമവില്ലരത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരക്കായ
പ്രവേശനത്തെ തടയുന്നതിനു രക്തങ്ങളുംകുന്നില്ലോ. ആ ഒരു
ദയം അതുവഴുവും വിശാലമാണോ. അതുവഴുവും സമാധാവ
നാ അതിൽ കിരണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏതു സമിതിയിലുള്ള മന
ഷ്യരാഥം അതിനും അതു വഴുവും സാമീപ്യസാലോക്കു
സാത്രപ്പുങ്ങലും കൈടന്നതിനു കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു
സംഘര്ഷപ്രവും മഹാമഹസുക്തയും ഭ്രതപ്രാസവത്രം
കിരണ്ടിരുന്ന അള്ളാണും നാമേവിട്ടപിരിഞ്ഞു പോയും
ഉണ്ടായും.

മലയാളഗ്രന്ഥത്തപ്പറിയായിങ്ങനെല്ലാ ഇന്ന നടന്നതായ റണ്ടാമതെത്ത പ്രസംഗം മലയാളഗ്രന്ഥത്തിൻറെ എത്തൽപ്പത്രമുഖ്യമാക്കുന്ന ചരിത്രം സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അതിനു സാമ്മായ അഭിവൃദ്ധി ലഭിച്ചു തുടങ്ങിയകാലത്തിനാട് സമീച്ചിച്ചും, അതിനിപ്പറവും, റണ്ട് അധികാരാർഹക്കത്തികൾ അതിൽ പ്രയുക്തങ്ങളായി കാണാവുന്നതാണ്⁹. ജാവയുടെ ഘരസ്വർപ്പം ഘരസംഘലംഘനം ബലവത്തായി ആളുകാലങ്ങളിൽ നടന്നകാണ്ടിങ്ങന്, ഒക്കരളിക്കു പ്രാചീനതയിൽനിന്നെന്ന മണ്ണാവലംബനം നൽകി സപ്രീകരിച്ചിരുന്നതു സംകീർത്തമാണ്¹⁰. അതിൻ്റെ ശക്തിയിൽനിന്നും നില്ക്കേണ്ടിട്ടുള്ളതിനും അതിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. മുത്തങ്ങൾ, വിശയങ്ങൾ, പ്രതിപാദനാരീതി മുതലായ ഘലാശിലും മലയാളം സംസ്കൃതത്തെ നല്കുത്തോലെ അനുകരിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ പ്രധാനമായി ഗ്രന്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടതോളും, ലോകഭാഷയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷിലും ഒക്കെള്ളിയിൽ അന്ത്യമായ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. ഈ റണ്ട് ഭാഷകളിലും കേരളസാമ്പത്തുന്നതിനു ഗതിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ പ്രധാനഭാഗങ്ങൾക്കുള്ളതു.

ആയില്ലരുംതിനന്നാരു തിരുമന്ത്രപ്പാലൈ കാവത്താണു ആയുക്കികരിതികിലുംതു ഗ്രന്ഥഗമങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചു തുടങ്ങിയതും. മീനക്കേതനചവറിതം മുതലായവ ഇതിനു വക്കുങ്ങളാണും¹¹. വല്ലക്കായിത്തന്നുരാൻ അവർക്കു തീരെന്നാമയേയാ ഈ അവസ്ഥത്തിൽ പ്രമുഖമായി നമ്മുടെ സ്മൃതിപമ്മതിയും ഉയരുന്നു. അവിടത്തെക്കു

സംസ്കൃതത്തിൽ എന്നപോലെതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലും അപരാമായ അംഗാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിനോട് കലശലഭായ പക്ഷിപാതമുണ്ടാക്കിയാണെന്നുന്ന വിസ്മയിക്കവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മോഹനഗംഡിരമായ ആ വിചുലസാമിത്രം അടച്ചുമാറ്റിവെന്ന് ഖദ്യത്തെ തീരെ അപേക്ഷിച്ചുകൂട്ടു. അങ്ങനെസമുച്ചന്തന്നെ ആളും സാധിത്രതിരമാലകളിൽ അടുമാറ്റത്തിൽ പ്രഖ്യായമായി അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അടുമാല ഭ്രാഹ്മം ചെയ്യാതെ അവഞ്ചുവെന്നായി രക്തിപ്പുർണ്ണം നിന്നുകൊടുത്തു. അതിരക്തിയോടെവന്നു പരക്കുന്ന നവീകരണപ്രവാഹമാത്തെ അടഞ്ഞുനിശ്ചയി, കേരളഗംഡരീതിയെ അവ്യാളിച്ച നിന്മായി പരിരക്ഷിക്കണമെന്നു അവിടെതേക്കെ വളരെ ആത്മമവും ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്നെ പ്രഖ്യാദപ്രാജ്ഞാം ആളുഭാഷയിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നു ആദ്യങ്കളെ സംസ്കൃതപരമായ ഗംഡരീതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്രാജ്ഞന്വ അനുഭാവിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിരക്തതനായിരുന്നു വലിയക്കായിത്തന്നുരാൻ അവർക്കരക്കം ഇതു അപുതിമത പ്രവാഹവെന്നും അടഞ്ഞുനിശ്ചയിനാണു സാധിച്ചില്ല. പ്രഹസന്റെ കാജരാജവമ്മ വേരായവിധത്തിൽ ശുഭമിച്ചു. രണ്ടും ഒരു കലത്തിനോക്കി. കലർപ്പിനാജീ തുണ്ണുമോ ദോഷമോ ഉദയപ്രഭത്തിക്കളോ ആ റീതിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

“സി. ഡി. റിതി” ഈവ രണ്ടുമല്ല. അതിനു വേരെ നീനോട് സംബന്ധമില്ല. അടുമാറ്റത്തിന്നെന്ന് വാവക്കുളിയും വാക്കുളില്ലോ സംസ്കൃതംതന്നെ. എന്നാൽ റിതി ഇംഗ്ലീഷിനോട് ഏററവും അടുത്തിരുന്നു. ആക്ഷ

മുഖമായ ആദ്യരീതി അല്ലതാണ്. ആത്മവീത്രം അസാ മാനുമായുള്ള അഭ്യർത്ഥനയിൽനിന്ന് രീതി സർസ്പതന്ത്രവും അനുകരണവിഷമവും ആയ കന്തനോധാശം”.

എൻറീ “ധർമ്മരാജാ” നിങ്ങപണത്തിൽ സി. വി. കീതിയേപ്പറി അസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട് അഭിപ്രായം ഇതാണ്. പാൽ കരന്നെടക്കവാൻ വളരെ വിഷമമുണ്ടായ ഒരു പാൽ പത്രവിനോട്ടാണ് തൊൻ ആ രീതിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതും. പാതവുമായി അടച്ചതു ചെല്ലുന്നോടു കൂടു കൊണ്ട് ശവിട്ടുകയും മറ്റൊ ചെയ്യും. എന്നാൽ ആ വിഷമങ്ങൾ സമീച്ച ഉട്ടിപ്പുകാൽ നിർവ്വഹണത്തിനു തുനിഞ്ഞതകിലും പീരുഷസ്ഥാനം മാധ്യമമേറിയ ഒരുപാൽ ധാരാളം ലഭിക്കുന്ന ആ ഗംഭീരമുഖ്യത്തിൽ തിങ്കി നിംബത്തിനും ആശയരഹണങ്ങൾ സ്വന്താർജ്ജിത രീതിയായ സപർണ്ണനും വെള്ളത്തിൽ കോക്കപ്പെട്ടു് ആ മഹാ ഗന്ധാർമണ്യമണ്ഡലത്തെ പരമലിപ്രമാക്കി പരിവസിക്കുന്നു. കേരളസാമ്പത്രം അഭ്യന്തരകൂലം ഗാഡത്തപ്പല്ലു അന്നപ്പാ ചുതിയെന്ന് പരിപൂർണ്ണമലമായാണ് ഈ മഹാകവി അവതരിച്ചിരുന്നതു്.

അഭ്യർത്ഥനയിൽ അവപത്ര വകല്ലു തികഞ്ഞ മുഴു ദ്രോശത്തിൽ പദ്ധതം മംഗളാഘാസകൾ ചെയ്തിരുന്നു. എൻറീ ഉപമാരം ചില സംസ്കൃത പദ്ധതുകളായി അനു. അവയിൽ ഒന്ന് തൊൻ ഇപ്പോൾ ഒന്നമിക്കുന്നു.

സന്തിഗ്രന്ഥമവിനിർമ്മിതിനുമജ്ഞാം ഭാഷാ—

അവന്യാളുണ്ടെനെ—

രണ്ണാരരസാദിഭർവിരധിതാഃ കിംതെ—

രിധായിരുണ്ടേഃ

സി. വി. റാമമഹാശയേന കലിതാമാപ്ര—
യികാമഞ്ചരീം

മാധുരെന്നുകയോരിം നിരിക്ഷ്യപുളിക്കഃക—
സ്പാളുനസ്രാഞ്ഛവി.

ഇതിൽ ഘറ്റനയിരിക്കുന്ന ഓരോ വാക്കും സത്യം
നബന്ധങ്ങൾ അഡിന്നുവരുന്നതായ ആവശ്യം ഈ
സ്ലോം. വെറാം ദ്രോക്കം മുഖ്യമന്നുവരുത്തിയിരുന്നു;

ചേരേനായസ്യാല്പം മുണ്ടാട്ടു വിവസ്ത സ്യ—
ആവലിനിർമ്മിതം

ബുദ്ധിസ്ത്രം ക്ഷീ കർണ്ണംകരാഗ്രസദ്ധിർജ്ജി
സപവദ്ധാഭദ്യ

ബോധം ഷജ്ജിതമാണ്മുപൂത്തികലിതം ഫട്ടം—
പ്രവിജ്ഞാഭുന്നാ

ഭാതിവ്യാതിമലോദയിന്നിരവധിവംഡ പ്ര—
ഡിപോകിയിഃ

“ഒഴ്ചിസപവർദ്ദോഭദ്യ” എന്നുള്ള പ്രദേശം
മുൻനര എഞ്ചന്തിന്നുറ അന്തർഭാഗത്തുനിന്നും ചെ
രട്ടും പാരപ്പെട്ടിട്ടിരുന്നതാണ്. “പ്രലങ്ങം പ്രവവിയത്തിൽ

മുഖ്യ അനുഭാവിച്ചു. എന്നാൽ നാരാധാപിള്ള യുദ്ധ ഇട പദ്ധതിയോലെ കൊം എനിക്കേ സഭനുംകൂർ മാക്കി തോന്നന്നില്ലു്” എന്നാണോ “അംഗേഡും എന്നോടു പറഞ്ഞതു. അംഗേഡും സ്വപ്നമായതെത്ത് അതു വളരെ ക്ഷേമിച്ചിരുന്നു. നായർ സമുദായത്തിനു വല്ല വല്ലായുമും വക്കന്നകിൽ അതു തനിക്കുതന്നു വന്നുചെന്ന് ദുരന്തരഹായിട്ടാണോ അംഗേഡും കൂത്തിയിരുന്നതു. അവസ്ഥയുംകൂലിൽ അംഗേഡുംത്തിനു അപ്രസന്നത ഡാരാളാ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന സംഗതി ശ്രദ്ധമാക്കി വഴയ്ക്കിണ്ടതായ അവയും ഇല്ല. തന്റെ സമുദായത്തിനു തട്ടിയിരിക്കുന്ന അധികാരിയുംനൃത്യം അ വുലവുദായതെത്ത് കംശമായി മഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പലപ്പോഴും വ്യസനാക്രാന്തനും മുക്കന്നുവിരിക്കുക ഘടനിവുണ്ടാക്കിയുണ്ടു. ആ മഹാസംഭാവ കൗപ്പരി സൗമരിക്കവേം എൻ്റെ വൃദ്ധയും തരളീകൃത മാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തുലാമാസത്തിൽ തോൻ ശരീരഹി കിത്സകായി കരുന്നാർ ഇവിടെ താമസിച്ചിരുന്നു. അന്നു എന്ന പകർ ഉറക്കത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ആ മഹാശയൻ പല കമകളിലും വിനേരാദജപളിലും ടാംതു സസ്പിച്ചിച്ചുവന്നു. ഇതു ചാരത്തുതോടുകൂടി സംശാജണം ചെയ്യുന്നതിനാർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. അംഗേഡുംത്തിന്റെ സംഭാഷണം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽപ്പറം ആനന്ദം ആർക്കം ദരിക്കലും ലഭിക്കുന്നതല്ല. ആ കമകളുംകൂർ കാർക്കദയാം.....തൈദാരം ഒട്ടവിൽ പിരിഞ്ഞതും ആ സദാംത്തിലാജാം. അംഗേഡും എന്നുവിളിച്ചു ചില കാഞ്ഞ ദാരം പറക്കയും അംഗേഡുംകൂർ ചില ഉച്ചദശങ്ങളിലും

അരികയുംചെയ്യു. എൻ്റെ കണ്ണപദ്ധതിൽ വർഷിച്ചതായ വച്ചേഡാരജുടെ സാന്തുഷ്ടത്തെക്കാണ്ടാണ് എന്ന് നിങ്ങൾ മസ്തിശ്വരൻ അംഗമാവുക എന്ന പ്രാബല്യത്തിലേയും എറ്റവും പുതിയ പരിപൂര്ണാദയംചെയ്യു അതിഭീമമായ ദ്രുവനക്ക് തുംബയിരുന്നു ഒരു പുണ്ണ്യപ്രാജ്ഞൻ. വളരെ അപൂർവ്വമായി വല്ലകാലത്തും പ്രത്രക്കപ്പെട്ടുനന്ന് ഒരു തൈജിപ്പുണ്ണം മായിക്കൊണ്ടുപോച്ചിച്ചു ഒരു മഹാത്മാവും. ഇപ്പോൾ കാരം ഒരു ഭാസ്യരോദയം ഉണ്ടാകുന്നതിനു ഏതു സമകാലി കഴിയേണ്ടിവരും! ആ പ്രഥമപ്രസ്താവനത്തിൽനിന്നും ഒന്നുവരുത്താൻ നിന്നുംഇലിക്കുന്ന യഥാർത്ഥത്തിനും ശ്ലാക്കാനും തേരാളിവും നയനങ്ങാധനമായും സുവർണ്ണത്തുമായും പരിപാലിക്കുന്നതാണ്.

ഈവിടെ വിരമിക്കുവാനെ എനിക്കു നിവൃത്തിയുള്ളതും, പരിഞ്ഞാതും തീരുന്നതായ ഒരു വിഷയം നിങ്ങൾ എനിക്കു തന്നില്ലില്ലാ എന്നതു കണ്ണിതേത്താട്ടുടക്കി എൻ്റെ പ്രസംഗം അക്കാലം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സുക്കാളപുരി ചില ഭാവനകൾ

സാമ്പത്രതിൽ ജനസൗധങ്ങളുടെ അനൈയലുതി അപണി സാമാന്യമായി കലൻ കാണണ്ടാണെല്ലാ. അതുകൊണ്ട് പ്രാചീനകാലംതുകൂടി സുക്കാളപുരി സാമ്പത്രകാരനാർ പുരപ്പട്ടവിച്ചിട്ടും അഭിപ്രായങ്ങൾ ചൊരുജ്ഞസ്വന്തരായി വ്യാവ്യാമിക്കുന്നതിൽ വഹിയ അപാകമില്ല. പാദ്യാത്മകരുടെ ഇടയിൽ പ്രാചീനകാല തുണായിരുന്ന ഒരു വൈദികന്നു അഭിപ്രായത്തിൽ “സുകര ചായമിട്ട ദോഷസന്ധുടക്കരം അരണ്ണനു” കാണുന്നു. കണ്ണറുട്ടി അത്യുനികമനാരായ ചില പാദ്യാത്മകരുടുകൊണ്ടു, എത്ര ദുഷ്മായി സുജ്ജിച്ചിരുന്നാലും പുരഷന്നു നിരന്തരമായ ഉച്ചരോധത്തിനാൽ അടിവേദന കോട്ടകളായി സുക്കാള സകല്പിക്കുന്നു. പുരഷസ്വഭവം സമുല്പിക്കുവേണ്ടി നിമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടും സൗഖ്യാഗ്രഹി കളായി സുക്കാള മറ്റ ചില കവികൾ വന്നിച്ചിരിക്കുന്നു. ചാദ്യല്പത്തിന്നും ശനിസ്ഥിരതയുടെയും അതിന്റെ യന്മാനമായും അവശര ചിലർ കല്പിക്കുന്നു. ഇതാണും വിവിധത്തിൽ ചാദ്യാത്മകരും സുക്കാളക്കരിച്ചു പരിവാജങ്ങൾ പുരപ്പട്ടവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചെറൻസ്റ്റ്രൂമാരുടെ കമ ഇതിവും കലശലാശം[°].
മീന്തുകളിടുകമുണ്ടും.

“യതുനാഞ്ഞു പൂജ്യൻ

രമണേത തത്ത്വദിവതാഃ” എന്ന സ്ତോത്രകൾക്ക്
പരമോർക്കർഷംകൊടുക്കുന്ന മണസ്സുതിയിൽ സ്തോത്രകളും
പൂരി പല ശങ്കകളേയും അക്കരിപ്പിച്ച കാണുന്നു. സ്തോത്രകളും
സൂക്ഷ്മിച്ച ഭാണ്യംപോലെ ഗ്രഹാല്പനരങ്ങളും
രക്ഷിപ്പുവകാശിണാമനം അല്ലെങ്കിൽ കാഞ്ഞം അപാകു
മാകമനം ടി മനതവന്ന പറയുന്നു.

“ശാന്തികേവിഭോകനാകൊണ്ട ഗ്രാക്കവംരക്ഷ്യം

സന്തതം ക്രൈപ്തകരകൊണ്ട നാരികളേയും.”

എന്നാണ സ്തോത്രകൾ വേദവ്യാസഃ പറയുന്ന ഏകദ
ശലം. “അസപത്രതാ സ്തോത്രമേം” എന്നവസിജ്ജസ്സു
തിയും—“നസ്തീസപാതത്രമർമ്മതതി” എന്ന മനവും ഉണ്ട്
അല്ലാഹിക്കന്നു. ഒരുപ്പത്തെത്ത ശാന്നകരിപ്പു യാജ്ഞങ്ങവായക്കു
സുമുതിയിൽ,

“സോമഃശരംചാ ദാവാസാംഗസ്യവ്യഘ്രഭാംഗിരം
പാവകഃ സവഃമധ്യതപം ചമധ്യഃവൈയോഷിതോമ്പരത്വഃ”
എന്ന ചാന്തിട്ട് “നസപാതത്രമും ക്രപമിൽസ്തോത്രഃ”
എന്ന കലാശിക്കുന്നു. ഭത്താവ മരിച്ചാൽ സ്തോത്രിയും അഗ്നഃ
നിപ്പവേശവും ആത്മനാശവും ആവഹ്നമനും അംഗിര
സുമുതി മുതലായതും ഉപദാനിക്കുന്നു.

“ശതരുംബനാം ലോലതപം

ശരംഡിവയോഡിശരംപ്രഃം

അന്നഗ്രൂപ്തനിയോഷിതഃ” എന്ന വാലംമീകി
പറയുന്നു. വേദശാസ്ത്രാധി പഠായിക്കാരം സ്തോത്രകൾ

ഇല്ലെന്ന മഹാകാർ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. “നാൽക്കുമാത്രി തജനാൻമികളുകയറ്റി” എന്നമരറാൽ കവി പറയുന്നു.

“വിശ്വാസാനൈവഗതവൃംഖി

സ്ത്രീഷ്ഠ രാജകലേഖയും” എന്നും കാണുന്നു.

സ്ത്രീകൾക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ അബൈലകരം എന്ന നാമ ദേയതച്ചും ക്രതിക്രിക്കുന്നു. മലയാളകവികളിൽ സ്ത്രീകളുടെ പാഞ്ചയ്യും ഒരു കുറച്ചിട്ടില്ല.

“അബൈലമാർ അതിചുപചവമാർ” എന്നും

“ദാജതന്നീര പരിഞ്ഞാമമേകില

നാരിതന്നീര മനമാമേ”—എന്നും ഉണ്ണായിവാന്തു വന്നിക്കുന്നു.

“കനകംഭുലം കാമിനിഭുലം

കലധംപലവിയമുലകിൽ സുലഭം” എന്നും

“സപ്ലാങ്കദാശൈനോഡ ജാതിയും സ്വജ്ഞിച്ചു

ചെണ്ണാശദാശൈനോഡ ജാതിയും സ്വജ്ഞിച്ചു” എന്നും മറ്റും കണ്ണൻനും കലാലൈ ആച്ചനും. അട്ടതകാല തു നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ധരിച്ചുത്തുവരിതം നാടകത്തിൽ “പരികാപട്ടം ഭന്നയം” ഇത്രാണി അനേകദോഷങ്ങളിൽ വിളഞ്ഞിയായി സ്ത്രീകളെ മി. ചക്രപാണിവാന്തു വന്നിക്കുന്നു. വാന്നുവരുകരം സപയം തമോന്തമായി ശംഖ നെ വിശ്വസിക്കുന്നവേം എന്ന അചർമ്മില്ല. കവിയുടെ നിവയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്തുതവണ്ണന ജനാദിപ്രായത്തിനും വലുതുമായിട്ടാണെന്നിക്കുന്നതു മതി. തും അഞ്ചിപ്രായപ്പ ദിവസരയെ ഇനിയും ദിന്മുകളിൽക്കണ്ണമെന്നു വിചാരിക്കു

നില്ല. നെക്സിവിടെ ഇനി നോക്കവാനുള്ളതു മുവയുടെ സാധുതപാസാധുതപ്പറമ്പാണ്. ഈ അപവാദങ്ങൾക്കും രഹിക്കാണെങ്കിൽ മരശ്ശൂസ്റ്റി അല്ലാംശം ഭോഷ്ടുടെ തു മരാഞ്ഞൻം അപരാംഗത്തിൽ അതായതു പുഞ്ചസ്സു ഷ്ടീറ്റിയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും സഖയിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നും വരണ്ണം. അതു അതു എഴിപ്പുത്തിൽ സമതിക്കാവുന്ന ഒരു സില്യാന്തമല്ല. അങ്ങനെനു ഒരു ഗ്രന്ഥഭാഷവിഭാഗം ഇംഗ്ലീഷ്‌പരമായെഴുപ്പിട്ടതായി ശാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല. പിന്നു ഇം അപവാദങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു എങ്കും കൈയാണ്? സ്കീകളിൽ ചതി, കാച്ചറ്റം, മാചല്ലറ്റം, കാറിന്റം, കുകമകാരിത്തറ്റം, അസപാതത്രുപ്പജാം മുതലായവ ആരോപിക്കുന്നതു പുഞ്ചമാരാണെന്നുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനും ഇം പരിവാദങ്ങൾ എവരക്കുണ്ട് സപാത്മം ദാതരിന്നും ഫലമാല്ല എന്നുണ്ട് പിന്നു നോക്കവാനുള്ളതും. സ്കീകൾ ചതിച്ചു എന്ന പറയുന്നു. ആരെങ്കിലും സ്കീകളിലെയും സ്കീകളിലെയും സ്കീകൾ ചതിച്ചുതും. അങ്ങനെ കൈയാണെങ്കിൽ ചതിവുകാരിയായ ദാതരിയെ മററാ അതി ചതിച്ചു എന്ന ഉണ്ടാല്ലോ. അതുകൊണ്ട് പുഞ്ച മുക്ക് മരുന്നാഡുന്നും അവകാശമില്ലാല്ലോ. അതു പൊലെതന്നു പുഞ്ചന്മുഖായതെത്ത് ടെക്കു സ്കീസ് മുണ്ടായം ചതിച്ചുന്നും പറയുന്നതും ശോഭിക്കുന്നില്ല. എന്നു കൊണ്ടുന്നാൽ സ്കീകളിടെ കാച്ചറ്റമാചല്ലാബികളുടെ റിച്ചു എല്ലാ പുഞ്ചമാക്കം ദ്രുംബിംഗപാസമുണ്ടെങ്കിൽ അവരുമായുണ്ടും എപ്പുംടക്കരം സമാപ്പമാക്കി വെവരാഗ്രം ബുദ്ധിയോടുകൂടി വത്തിക്കേണ്ടതല്ലയോ? അപ്രകാരം സാർത്തികമായി യാതൊരു വിലുതിപത്തിയും കാണുന്നില്ല എന്ന മാത്രമല്ല,

“**കൂടിയും കാണാം വഞ്ചി ശ്രദ്ധാരമുണ്ട് തന്റെ പ്രചൂവികളാം**

ശ്രൂതിമന്ത്രപത്രിപ്രാതമഹി മദ്യത്ത്രഷ്ടഭന്നും”

അംഗത്വത്തു ഇടന്നും, ചട്ടവന്നും, ദററക്കണ്ണും, മറ്റു പട്ടികളുടെ കടികൊണ്ടു ചെവിപ്പോയും പോയവനും, വാലുതൃഷ്ണവനും സകലവിധി വൈവശ്വരന്നും അതു ദുർബുങ്കടി ശ്രൂതിയെ അനന്തരമിക്കുന്നതു കണ്ടു മദ്യ നാശന്നും വികൂതിയെങ്ങാൽ ഒരു കവി വിസ്തൃതിക്കുന്നു. ശ്രൂതികാമകനായ ഈ ഘൂഖ്യപ്രാണിക്കും അന്തരാഗം ഭസ്തു യമാഖാൽ അവൻനും മനസ്കാലുംശ്വരതിന്നും ലക്ഷ്യം സപ്രപ്രമഹാത്മായ ശ്രൂതിയായി പരിശീമിക്കുന്നതിനും ആ അട്ടത്തെമാനമില്ലല്ലോ. മഹാപ്രകാപട്ടാഭിഭാഷണം സ്കൂളികളിൽ നിവിശക്തമാരോധിക്കുന്നതിന്നും നിഭാനം പ്രധാനമായി സപാത്തവിഷ്ണുത്തിയായിത്തന്നു ദരിം. ഏതെങ്കിലും ഒരു യുവതീസമക്ഷം പ്രണയപ്പാരവശ്വരം പ്രഥമൻഡിപ്പിച്ചു അതു വിഹലമാതാഞ്ചു അനന്തരാഗമുൾച്ചു തന്നു എത്രക്കുണ്ടിയുടെ കാരിന്ത്രയുൽഭാവനും ചെത്തുനു. ഇവിടെ തങ്ങാണി, പുഞ്ചന വശ്രയാകാതിയന്നതിന്നും കാരണങ്ങൾ എന്നെന്നും ആരും അന്തേപ്പാശിക്കുന്നില്ല. സമജസങ്കാരയായ സ്കൂളി അതു വിശ്വംബരം ചെയ്യും പാഠം പുറപ്പെട്ടുന്നതു അവിഹിതവും അത്യിരിക്കും. ഇടംഭവയെക്കണ്ണിച്ചു സുരിനമ്പുരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുണ്ടായ അനന്തരാഗാജിഷ്ടം കണ്ണിട്ടു അവരിക്കു യാത്രാ ചു പാശുല്പരുഥിണ്ടായില്ല. നമ്പുരിപ്പാട്ടിലേക്കു അതു സ്കൂളി ശിലാകർന്നയാഞ്ഞനും തോന്നുന്നതു സ്വന്നാവികവും

ആയിരിക്കും. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിഖാണവും ശബ്ദത്തിനിധിയാക്കാൻ ഇട്ടുവേബില്ലോ? മനസ്സുവന്നില്ലെങ്കിൽ അതിൽ യമാത്ത്‌മായി വല്ല കാറിന്നുഭുണ്ടണ വരുണ്ടോ? പക്ഷേ ഒപ്പുവിശദ്ധോപാലെ അന്നരാഗഭാണ്യം. വൃത്തമായി ചുമന്നുകൊണ്ടു നടന്നിട്ടിള്ളുവർ പലരും ബാധിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ളിവക്ക് സുരീക്കളിടെ കാറിന്നുമെന്നു അവർ വിചാരിക്കുന്ന അപരാധം തരിയാണെന്നും തോന്നും. “അല്ലെങ്കിലും വാത്തകൾ കേരംക്കും തോഴും തെപ്പുസ്തവ്യവുംഡാം” എന്നായ സ്രായവും ഉണ്ടെല്ലോ. ഇപ്രകാരം മറരക്കറരക്കുള്ളേയും പരിഞ്ഞായി കിരുവോടും അവയുടെ ആസ്ഥാനം ഭർബ്പലുമെന്നു കാണാം. നാതാക്കനും, സുരീകൾ കല്പകാരിണികൾ ആരംഭിച്ചു പറയുന്നു. അവിടെയും പുരാണമായുടെ സമാധാനമീനും തയല്ലെ യമാത്ത്‌മേതു. സുരീകൾ അനുഭവിക്കുന്നും എന്നു പറയുന്നവർ പുരാണമായുടെ കുമ ആലോച്ചിക്കുന്നണണ്ടോടും പുരാണം മാകും പ്രമാഘവിലിനാംവച്ചുമിലം. അതോടുവിത്പന്നേപ്രയാസവകമപിമതാശാഃപ്രിയതമാഃ.

... ...

മതാനാംപ്രാണാനാംകലിശകരിനനാംഫലമിലം. എന്ന വിലച്ചിക്കുന്ന സുരീയുടെ വ്രാമോഹാസ്ത്രമുഖത്തിലെ ഇരയാച്ച ദോഷക്ക്. പെംഗുനാം, കബണ്ണനാം, ജീവനാം ഡിരെനാം മറരം പറഞ്ഞു സുരീകളെ വച്ചീകരിച്ചു മസാ സ്പംബദ്ധം കരിവിൻകൊത്രുവോലെ അവരെ നിർദ്ദിശായായി എത്ര പുരാണമാർ തള്ളിക്കൊള്ളുന്നു! അന്നരാഗ പുർബംഗത്തിൽ ചില പുരാണമാർ കാണിക്കുവരുണ്ടും നാട്ടുങ്ങളിൽ ലീനമായ കാപട്ടം ജീവിതനാടകത്തിലെ

കീർഖലാസന്ധിക്ക മുമ്പായി എത്ര പലടക്കളിൽ
അസ്ഥൂരിക്കുന്ന സ്കൂൾക്കു സപാതത്രും നിശ്ചയി
ക്കുന്ന പുഞ്ചമാർ സപാതത്രുംകൊണ്ടിരുത്ത് ഭർബ്ലക്കു
ഴിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. ശാസ്ത്രവൈദ്യായ ഫോറു
ണ്ടായിരുന്നാൽ പുഞ്ചമാർ സ്കൂൾക്കേടു ആവശ്യിക്കുന്ന
രീതിക്കുള്ളക്കരിച്ചു നിഃംകർഷിക്കുന്നും അവരെ പരിപാ
ലിക്കുന്നും ചെയ്യാൻ ഉത്തിയല്ലോ. പുഞ്ചമാരുടെ സെപ്പ
ക്ഷീരസാന്ത്വനക്കുവേണ്ടി സ്കൂൾക്കു അസപാതത്രും
പിഡിക്കുന്നതായി വന്ന ഒരു നാട്ടിൽ തസ്കരണല്ലെല്ലും
ഉണ്ടുന്ന റിചാർഡിച്ചു അരങ്ങം വെളിയിൽ ഇംഗ്ലീഷിനു
രിക്കുന്നതെന്നു നാട്ടിവാഴി ആരജ്ഞതാപിക്കുവേണ്ടാ,
തസ്കരണ നാരു അമർച്ചവെള്ളുവേണ്ടുന്നതു ചോദ്യത്തിൽ
പക്ഷാന്തരമുണ്ടാക്കാൻ തന്മില്ല. പുഞ്ചമാർക്ക് അനുകൂല
മായ വിധത്തിൽ സാമ്പാദികനുമിതിക്കെ ആപീകരിപ്പുണ്ട്
സാമ്പദ്ദംകൂടി അപൂർത്തമായിട്ടുണ്ട്. “നസ്കൂർജ്ജുമുഖി
ജാരേണ” എന്ന വസിപ്പുസ്ഥാനത്തിലും പരാഗനസ്ഥാന
യിലും ഉള്ളതായി ഓർക്കുന്നു. അതായതു ജാരസംസർദ്ദം
കൊണ്ട് സ്കൂൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട് വിധി എന്ന ഗംഗാപാഠമാ
കുന്നു. ഏതുവകുബണ്ണുന്നതു, വൃഥിചാരാത്രുംതും
സ്കൂർജ്ജാക്കലുപാപ്പേന്നതിനില്ലതാം” എന്ന സ്ഥാനത്രു
നേരണ്ടു പ്രതിചാലിക്കുന്നു. ഇതു കൂടുതലുള്ളക്കരിച്ചു
ആസക്തമാരായ പുഞ്ചമാർക്കുവേണ്ടിയ നിയമമാകുന്നു.
കേരളമായാമുത്തുത്തിൽ “പാതിപ്പുത്തുംതും നാരീണാം

മാസ്‌തപസ്തിന്മാരുളക്കു” എന്നായരഹ്രൂരാമൻ ആദിത്യാ
വിച്ഛതായി പറയുന്നു. അതായതു ബ്രാഹ്മണന്മാരും വർണ്ണജാക്ഷി
ഇടയിൽ പാതിപ്രത്യും കേരളത്തിൽ അതുതനു
അതുതനു. പാതിപ്രത്യുമം സാധ്യവാണകിൽ അതിൽ
നിന്ന ബ്രാഹ്മണന്മാരു ഒഴിച്ചുതെന്തിനും? അതു ഗ്രന്ഥകത്താ
വിശ്വന്റെ സപ്രാഭായപ്രതിപത്തിയെ വ്രക്തീകരിക്കുന്നു.
വിന്നൊരും ഇങ്ങനെ പറയുന്ന പരഹ്രൂരാമൻ എങ്ങനെയു
കൂടി ആളുംണു’. സപ്രമാതാവായ ദേശക ഒരു ഗണ്യവ്ലിംഗം
ആവശ്യമായിരുത്തിരുന്നു അസൃഷ്ടാമലീമസനായപിതാവിശ്വന്റെ
ആദിത്യാന്മാരും മാത്രവയത്തിനു സന്നദ്ധനായ സത
സനാദി പരഹ്രൂരാമൻ. ഇങ്ങനെ പാതിപ്രത്യുഖാനന്നായ
ആ ഓർമ്മവൻ മറ്റൊരുവർക്കു പാതിപ്രത്യുമനാഞ്ചാസ്യമാ
ബണ്ണു പറയുവാൻ അംഗവത്തുമന്ത്രതന്നു! ഇതുമാത്രം
പാതിപ്രത്യുമാരും വായ്മാബനകിൽ അനുമാത്രം വിട
പ്രവൃം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ലുജ്ജമാണെല്ലോ. ആ അനു
മാനപം കേരളമാഖാത്മുകർത്താവിനണ്ണായിരുന്നതായി
തോന്നുന്നില്ല. പാതിപ്രത്യുഖാനതിൽ സ്ക്രീപ്തംസാപരാധം
ത്രഘ്നമാബന്നിരുന്നിട്ടും കലടാത്പരതയു പററിയുംതുരു
പേരലെ വിടത്പരത്വപരി ഗൗരവമായ ഒരു ഗണനയും
ജനങ്ങൾക്കില്ല. എന്നതനെന്നയുമല്ല വിടത്പരം ഒരുത്തം
സാമർപ്പിയുമന്മായും വിലർ ധരിച്ചു വരുമായിട്ടില്ലെല്ലു
എന്നും തക്കിക്കേണ്ണിയിരിക്കുന്നു. പാവ മനുത്രുഖാദികൾ
പ്രഭയാഗിച്ചും ശംഖവും “ശംഖവുംജാരി!” എന്ന സംഭവായ
നബഹയ്ക്കും ദേവേന്ദ്രം പ്രീതിക്കായി മാജരായതായി
രാജസൂയദ്ധവന്യത്തിൽ നാരാധാരണാട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവി

എറിക്കുന്നു. സുപ്പംസവിഷയമായ സമാർപ്പണം ചൊരാക്കിയാൽ അതിനു ഇപ്പോൾ മുകാരമധോത്തരം നിർണ്ണയിച്ചതു എന്നുണ്ട്.

സുകളെ ചാറി എന്നെങ്കിലും അപവൃത്തിയിൽ യാൽ അതു മഴവൻ വിശ്രദിക്കാൻ ആളുകൾ തയ്യാറാണെന്ന്. ആ യക്ക കിംവഭന്തികൾക്ക് ധാരണായ തെളിവും വേണ്ട, ശരിയോ തെരോ എന്നൊരു വിചാരണയും വേണ്ട. തുവണക്കണ്ണത്തിൽ അതു വേദബാക്രൂഹപോലെ സ്ഥികരിക്കപ്പെടുന്നു. സീതെയപ്പുറിയിൽ അപവാദം കെട്ട മാത്രയിൽ തുരാമൻ ആ സുരിത്തത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ നിയുക്തിയും. ജൂലിയസ്‌സീസർ, “സീസരിന്റെ ഒരു ശക്കാകളുടെ അതിന്ത്യായിരിക്കുന്ന” മെന്ന പഠനത്തും കൂടിതുപരിത്രാഗംചെയ്തു. ഷൈക്കുമുക്കവി “കാത്തപോ” എന്ന നാടകത്തിൽ നായികയപ്പുറി അ നാസ്‌പദമായ അപവൃത്തിയെ വിശ്രദിച്ചു നായകൻ സുവിധയം ചെയ്യുതായി വർണ്ണിക്കുന്നു. സുവിഷയമായ അന്തുടി ജലത്തിൽ പതിച്ച തെലവെിട്ടപോലെ പുസരിക്കുന്നു. ദാഖലായ ഭിത്തികൾ വിഡ്സികളുടെ കൂടലാസാഭാസം ഒരു മഹാൻ പരയുന്നു. ഓമുടെ ഇടയിൽ അതിന്റെ ധാമാത്മ്രം അംബലവസിലുമാണെല്ലാ. “യമാസും തമാവാഹം സാധുതപ ദിശജനോജനഃ” എന്ന പ്രവ്ലഭി പറയുന്നതു എത്രയോ ശരിയാകുന്നു. ഇത് യക്ക അപവൃത്തികളെ പ്രത്യാവ്പാനം ചെയ്യാൻ ഉജ്ജാജവനികയിൽ മറഞ്ഞു സങ്കാചക്കുകൂടിക്കുക ഇംഗ്ലീഷ്യാധകളായി ഫ്രഞ്ചുമുഖം ചെങ്ങാടുന്ന സാധിക്കും? അല്ല

യോ മമാജനങ്ങളേം! സ്രീജനവിഷയമായ കിംവദന്തി കുറക്കണ നിങ്ങളുടെ കൂർഖ്യപരിപാലി നിങ്ങളുടെ ശാന്തിക്കോമല്ലമായ ഭ്രഷ്ടനാ ചാരിത്ര കീതിയാകന്ന; അതിനെ നാശംചെയ്യുന്ന പുഞ്ചപാ ശൻ കരോരമുണ്ടാക്കുന്ന.

പുഞ്ചമായുടെ ഇസ്താനയുടെ ഭാവനയ്ക്ക് സ്രീക ശ്രീയ സാമത്ര്യവതികൾ ചില പ്രതിഭാവനകളിൽ ചെയ്തി കുറപ്പിപ്പു. പ്രദപ്യമ്പവ്യാപാരം സ്രീപുഞ്ചമാക്കി തുവ്യാനന്ദകരമായിരിക്കു, സ്രീകളിടെ ത്രാനാശപ്പോലെ അവർ പറയുന്നതു എല്ലാം കേട്ട പുഞ്ചമാർ നടക്കേണ്ട അവധുമെന്താണെന്ന ശാന്തമാകന “തുവ്യാനന്ദനക്കോ ദഹ” എന്ന തുടങ്ങുന്ന ഒഴുവുകൾ മനോരമതന്ത്രവും ടീയു ടെ പേക്ക് ഒരുപാടികൾ അയച്ചതിനു “സ്രീപുംസതപാവ ലംബി” എന്ന തുടങ്ങി “യോഷാദോഷം ഘുമായികമയ തിവിഭിഷജ ധനത്വബന്ധനാദമാസ്തു” എന്നവസാനിക്കുന്ന ഒരു മരഡി ചെകിട്ടിൽ ശാടിച്ചതുപോലെ അവർ തൊട്ട് താളിക്കുജിതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്രീകളിടെ കൗപതികളു പഠനംകരിച്ച പുഞ്ചമാർ ചമച്ചിട്ടുണ്ടു അവ്യായികക്ക റക്ക ഉള്ളതിയായി പുഞ്ചന്റെ വശഭ്രതപരണത വിവരിക്കുന്ന തുതികൾ സ്രീകൾ നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. “രാമോഡി” എന്ന അവ്യായികയിൽ “ജാൾജി” ഹലിയട്ട് എന്ന ഗ്രാമകൾത്തി “രാമോഡി” എന്ന നായികയെ സ്ഥായിയായ മണിജിത്തവളായും “കെട്ടോകെല്ലിംബാ” എന്ന നായകനെ ശാടിക്കി അധികാരി അധികാരിക്കുന്ന ശോകനു ഒരു പാത മായും പ്രതിശാശിച്ചിരിക്കുന്ന. അതുപോലെ “ഇംഗ്ലൈം

வின்” என்றுதியிக் டுக்ஷெந்ற துறுமீங்கொள்கூடி ஸூரிக்கை வரண அவதான்போல் தங்குமூக்குறு விவரித்து காளித்திரிக்கூன். ஹதா ஹத்துப்பால் ஹதவக காந்தங்கையை ஒர்ச்சத்திடி திலையமாக ஸமாரேஜிலை ஸமாலாஸாநால் உத்திரித்திரிக்கூன்.

ஹி ஹதினை ஸமாந்தர்க்கெடு. ஸூரிஸமுலாயதெடு பூரி விரைவமாய அத்தேசுப்பண்ண பூரப்புத்திரிக்கூன் வர் திசீஷ்டங்கொடு மக்களை பரயுன்

“நாஜன் ஸம்பவமாதாளி பரத்திராளிப்பழுஸி அதமங்கொவிலுப்பமாதாளி பழுள்ளிப்பழுஸி”

இன் ட்ரோக்ஸாரா ரஹித்திராந்கொந்தாங் காந்தாங் காந்திமக்கால் லிஂஞ்சேதெத காந்துயித்திரிக்கூன்பழுள்ள ஓவக ஒரைந்தமலை. பரஸ் பரமாயுதத் தாந்திரவும் ஸௌப ராவும் உயேகக்ஷிக்கையும் தேவையிலையும் காரத்தின்ற மாநாய்மாக்கூன். ஹத தத்துத்தின்ற ஸுக்ஷீப்பான திளையாறு கொந்தாமைன பூத்துமையைப்பதை ஹவிட் வக்கத்துருமாயி கூன் அவர்க்கையிலை.

കൊത്തൻ മുട്ടയും

മുഹമാവിന ഭ്രഥാകത്തിൽ പുജവേണ്ടനവച്ചതു്
പെരുംബാണിക്കും എന്നതനു പറഞ്ഞിരുന്നാലും,
കൊത്തകിന്റെയും മുട്ടയുടെയും സ്വഭാവിത്തമായിരിക്കു
ണമെന്നാകന്ന അസ്ത്രീയ മതം. വ്യാജംപാണത്തു കൊണ്ടു
പാദ്ധമവനായിരുന്ന മുഹമാവിനെ ശിവൻ ചതുർമ്മുഖ
ശാക്ഷിയെന്ന പറയുന്ന കമ വിശപ്താസന്ധ്യാരൂമാണെന്നു
തോന്നുന്നില്ല. എക്കുമുഖാക്ക് തന്നു നിന്നേകും കൂട്ടി
പറയാമെന്നുള്ളപ്പോൾ ഒരു തല കാണുത്തുകൊണ്ടു്
മുഹമാവിന മുസ്തക വ്യാപാരത്തിനു ശബ്ദമായ വല്ല
ഈമനവുമാക്കേംമാ?

“ശാന്തവിത്തമേഖാവരിതം
പരമ്പതിനാശദ്വിഡ്യഃശിരസ്ത്വിനം
പരിനോന്നവാസ്പ്രഹസ്ത്യാ
ദയനായം ചർപ്പിപിംലിവതി”

അതായതു മുഹമാവിന്റെ തല നാശിയതിൽ
തിവൻറെ പ്രധാനി അന്തിമായി. കഷ്ടമായി, തലയി
ലെഴുതാൻ അഭ്യന്തരം പ്രയോഗിക്കുന്ന ഒക്ക മറിക്കുകയും
യിരുന്ന വേണ്ടതു്; എന്ന ശിവൻറെ ശിക്ഷയെ ആക്ഷേ
പിക്കുന്നവയെണ്ടും കാണുന്നു. മക്കണ്ണപുഞ്ചിയേണ്ണ
കൊണ്ടുതന്ന മുഹമാഘ മറ്റ പ്രാഥമ്യങ്ങളാരെ വിഷ
മിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടാണെന്നു.

“ଶିବଃ ଶିଲାତଳେ ଶେଷେ
ଶେଷେ ଶେଷେ ଜଣାର୍ଦ୍ଦନଃ
ଶେଷେଚହାନାରାକୁଶେ
ମୋସ ମକ୍ଷଣ ମହ୍ୟଂ.”

ଏହିଗୁରୁ ପଠୁଣ କବି ଯମାତମହାତମିଯାବେଳାଙ୍ଗ
ଭାବାଙ୍ଗାଙ୍ଗ. ଶିବଙ୍କ ପଠୁଣୁତନିତିରୁ ପାରାପ୍ରାଣିତ୍ତମ ଯିନ୍ଦ୍ରିୟ
ସମ୍ବ୍ରଦରିତି ଅନନ୍ତତମପ୍ରତିଭାଂ କିଟକବଣ. ମହାରାଜୀଙ୍କ
ନାରୀ ଚେତତଳ ଏହିଗୁରୁଙ୍କୁ ମହାକଣ୍ଠ, କାଣ୍ଠ ବିନ୍ଦୁ
ନାରାଯାଣିକବେଳାନୁତ୍ତମପାଲୁ ଆତିତ୍ରୁଙ୍କ ଆତକାଶର୍ତ୍ତନିମ
ତାତ୍ତ୍ଵରୁ ଏହିଗୁରୁଙ୍କୁ ଉତ୍ସବପାତ୍ର. ହତେପ୍ରାଂ ମକ୍ଷଣ
ଓପରେ ଉତ୍ସବାବେଳାଙ୍ଗ ବିହାରିକେଣକିରିକବଣ ଏହିଗୁରୁ
ବ୍ୟାକରଣିନୀର ତାମ୍ଭୁତ୍ୟ. ଆତମାତ୍ରମ ମକ୍ଷଣ
ତନିନୀର ଥରୁଣାଂକେଣାଟ୍ଟ ଶ୍ରୀହୃଣାଯ ରୁଦ୍ରଙ୍କ ତନୀ
ମିତରମ ଶ୍ରୀହୃଣାଯିନୀର ଶିରାହୃଦୀଶର ଚେତ୍ତୁବେଳା ବିହାରି
କ୍ଷେତ୍ରେ ସମ୍ମିଚିନ୍ତା. ହୁଏ ଉତ୍ସମତନିମ ଉପୋତବେଳୁକ
ମାହିକାରୁକିନୀରସଂଗତିଯୁଂ ପ୍ରମୁଖବେଳୁଶ୍ରମକବଣ.
ଶ୍ରୀହୃଣାଯିନୀର ଆସନ୍ତୁଭାଷଣ ବିଶ୍ୱାସତନିରୁ କେତକୀ
ପ୍ରସ୍ତୁରଙ୍କୁ ଭାଗଭାବେଳାଙ୍ଗ ପ୍ରସରଣିକନାର ପାର
ଯୁଗ. କୋତୁକିନୀର କେ ପ୍ରଯାଗବସନ୍ଧେତମାଣ୍ଡି କେତ
କ୍ଷୀକୁମର. କେତରୁଷୁକାବକୁଣ୍ଡିରୁ କୋତୁକକର ହୁରାପୁ
ଶ୍ରୀହୃଣାରୁଂ କେତକୀଭେଦଭେଦକୁଣ୍ଡିଲିତନିମ ମହାବ୍ୟାଲିକ
କର କାରାତ୍ତ ଆତହୁଣାରୁଂ ପାଯନକାର କଣ୍ଠିରିକେ
ମହୋପ. ହୁକ୍ଷପରି ଶ୍ରୀହୃଣାଯିନୀର କେତବେତନିମ
ସାକ୍ଷିଯାଯ କେତକରାତିରୁ କୋତୁକିନ କେତରୁକରାତିର
କାରଣମ ସପ୍ରମୁଖିନିମିତରମ ଭୟିନପାତ୍ରମାଯ କେତର

ദേഹാള്ളി അനുകരിച്ചല്ലോ എന്ന സംശയിക്കുന്നു. അമുഖം ചെയ്താണിക്കുട്ടിയും അതായതു വ്യാജവചനക്കാരണം ബ്രഹ്മാവും ദായുനായെന്ന് ഒറ്റതിലും അഭിരാണി ധമാണകിൽ കഴുപ്പുജ്ഞി നീരസം മനസ്സിൽ വച്ചു കൊണ്ടു അസ്ത്രാധാരായത്തിനു ഡിവൻ ശിക്ഷകപ്പുണ്ണിക്കു യല്ല ചെയ്തതനും പിന്തനീയമാകുന്നു. അതുനീരം സങ്കേരം പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ കാരണാന്തരങ്ങൾ കാണിച്ചു സ്ഥായാധിപത്മാർ വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു എത്രയോ സാധാരണമാണെല്ലോ.

ഇരിക്കെട്ട്, അംഗ്രേജുലോകത്തിനു ഇതുപോലെ ഒന്ന് രാജ്യങ്ങളും വൈവര്യകരവും അതു മറ്റു സ്വാംപ്പികരം ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. പീഡാലുചണ്യങ്ങളുായ മരക്ക മക്കണങ്ങളിടെ ഭന്നിവാരമായ പരാത്രം “വാഹാമഗാവു രി”മാത്രം. സമാധിക്കിലിരിക്കുന്ന യോഗിപോലും ഇവരാം യുടെ ഓവസ് ക്രാനംകുഞ്ഞു നില്ക്കുകയിൽനിന്നു പലിച്ചു പോകും. ഒംഷ് ടികാപ്രയോഗംകൊണ്ടു മനസ്സും “നക്ഷ ത്രമണിക്കവാൻ” മറ്റു സത്പങ്കും ഇതുപോലെ സാധിക്കുന്നില്ല. സർവാമായ സംഭാഷണമോ സംഗീതമും പാരായണമോ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കല്പുകൾക്കിനു മക്കണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനമേറ്റരായും, അം കും തറച്ചതുപോലെ അതുനുനു സ്കംഭിച്ചുപോകുന്നില്ല. അതുപോലെ മരക്കത്തിന്റെ തുകസ്ത്രമായ ശലാകിക്കൊണ്ടു ശ്രദ്ധക്രിയ നടന്നായും “തു” “തു” എന്ന ശബ്ദം ക്രാനത്തിനും തോന്നുന്നില്ല. ഇതു കൂടുതലുണ്ടാണി കൂടിയും ധർശിതരാകുന്ന ഗംഗിരമാജെട സംഭരജ്ഞാനം?

കൂദോണ്ടത്തനോയാണ്". ഉക്കണ്ണമുഖ്യടക്കാർ അനുസന്ധാനിക്കുന്ന നിന്നു ചാടി എഴുന്നേരുക്കുന്നു. അനുന്നതരാ ഇതിലുടച്ച പരിശോധിച്ചു ഗുംഭത്തുവിനെ കണ്ടുവിടിക്കുന്ന തിൽ മിക്കവാറും വിധവലപ്രയത്നമാരായി കസാല മതലായവ വീണ്ടും വീണ്ടും നിലത്തുനിന്നുവോക്കി കീഴും പോട്ടിട്ടു ഒട്ട പൊഴിത്തുവീഴുക്കും എന്ന നോക്കി വിഷ സ്ഥാനരായി വിരുദ്ധിക്കുന്നു. മഞ്ചകാആന്തമാരാട കുമ കരെ കൂടി ദൈനീയമാണ്. അവർ സപ്രാം പ്രഹരണരും പരിതാപമിന്നുമായ പരിഘാസത്തിനു പാത്രമാകുന്നു. കടി ദയററിയക്കുത്തു അടിയുള്ളവോഴുങ്ങാക്കാതുകവിട്ടും കടനു ഉറുരാരിട്ടു അനുകൂലിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ ദഹനിലാഗങ്ങളെ സ്വയമ്പേരുന്നു നിർമ്മിക്കുന്നതായിമർജ്ജി ക്കാരാബാങ്കിലും സൗഖ്യത്തെച്ചാവല്ലുസാധസംകാബാംഡിക്കു കൊണ്ടുകുക്കിലും ഇതേവരെ മുതിപ്പുട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തോനു നില്പി. ശിരൂദാഖനത്തിൽ ശരം തരച്ചുതുച്ചപാല കടി പററി മഞ്ചകനാഖനത്തിനു സ്വയം പ്രയുക്തമായ താഡി നാംകാണ്ട തല മരത്തുപോകുന്ന കുഴിബാംബിക്കാരാട കുടി വിച്ചാരിച്ചു നോക്കു. ശ്രൂവിക്കു പൂച്ച, പാബിനു കീരി ഇങ്ങനെ ഉപദ്രവിക്കുള്ളായ മിക്ക സൃഷ്ടികളിൽനിന്നും സം മാരത്തിനു ജാതിവൈവരമുണ്ടും മറ്റും സൃഷ്ടികളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്നു. ജാതിവൈവരമുണ്ടും താരായി മറ്റും പ്രാണികളും കാണാനില്ല. അംബാസകടമന്ത്രവി ക്കാൻ മഞ്ചകങ്ങളുണ്ടും ഒന്നു മതിയാക്കുന്നിരിക്കും രണ്ടിനെയുംകൂടി സുജീച്ചുത്തിൽ പ്രമാദസ്തൂരിക്കു പുനരു കരിപ്പോജ്ഞമണ്ഡണു തോന്നാവുന്നതാണ്". പക്ഷേ നോത്തിനു

സംഗതിയില്ല. പകൽ സമയത്ര കൊരുക്കം മനശ്ശപീഡി നാൽ തിരിച്ചേണ്ടതിനും അതിനും പരാത്യം വിജ്ഞാദിക്ക നാലു രാത്രികാലത്താണ്^o. മുട്ടയുടെ കാസ്പുതികരംക്കു അംഗീരാതുവേദമില്ല. കൂർത്തവർമ്മങ്ങളുായ വൃഷ്ടിനമ്പി ഷാഖി ജയ്യക്കാംഡ മക്കണ്ണത്തിനും വിക്രം നിഷ്ഠ ലമാക്കൻ. കൊരുക്കം അംഗീരവന്നയുള്ള ജയ്യക്കാശൈയും ബാധി ക്കാവാൾ പ്രഗതിമാക്കൻ. “ഗാമന്താംഡഹിഷാനിപാന സലിലം ശ്രോഗഗർമ്മപ്രസ്താവിതം” എന്ന കാളിപാ സൻ കാട്ടപ്പാത്രകരു വള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ മശകമക്കി കാലികളിടെ ദശ്വം ധപ്പിക്കുന്നു. പ്രോത്തിനും മുവന്ന സ്വികാർ മുടിക്കാശങ്ങളിൽ മശകമക്കിക്കാപ്പികളിടെ ഉപാദാനം അസമ്പ്രഥകനേബാറം അന്തു തല വെജ്ജിത്തിൽ തുടർന്നും അഴപ്പാറ വെജ്ജിത്തിനായുകളാൽ കടവട്ട തതിൽ കൊരുക്കം മററം മണ്ണലീഭിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. ‘ക്കീരുജ്ജ ചന്തുവിന്റെകിട്ടിലും ചോരതനെ കൊതുകിന്നു കെത്തുകും’ എന്ന ദ്രോകാലംവും സൗമര്യനീയമാക്കുന്നു. മശകങ്ങൾ ഉചാരിക്കാശത്രുക്കിനും മക്കണ്ണങ്ങൾ അധ്യാദാ ശത്രുക്കിനും ചോരാട്ടുന്നു. ആയുന്നിക യുദ്ധസന്ത്രാഡ മനസരിച്ച കൊരുക്കൾ വായവുംനെന്തുകുടംക്കു സദ്ഗ മായും മുടകൾ വാതസമരസംത്മങ്ങളുംപ്രവർത്തിക്കുന്നു. കൊരുക്കൾ പ്രാഞ്ചിനു വെനക്കച്ചാഞ്ചാഞ്ചും. മക്കണ്ണം ഏകജായി നിന്ന പടവയ്ക്കുന്നതിനും പ്രബലനാണും. മശകര്ത്തിനും യുദ്ധം പ്രകടമായി നടക്കുന്നു. കൂടം മക്കണ്ണത്തിനും കലവരം. ഗ്രാമിണഗന്നനക്കിൽ, ചേന്നെച്ചുവും, ഇടങ്ങെടുവക്കി,

സംഗീതക്കാരൻ, എന്ന കൊതുക്കരി നാലുജാതിയുണ്ടൻ കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു അവയും ചാതുർപ്പുണ്ടുണ്ട്. അമധവാ ഇതു ചാതുര്യസേനയുടെ വിഭാഗങ്ങളായിരിക്കുമോ? ബാൻറേമുള്ള സദേശതം സേനാപംക്രിക്കരിച്ചയും പുറപ്പെട്ടുന്നതുപോലെ, സംഗീത സംഭവാശ തെരുട്ടു ക്രമിക്കാണല്ലോ കൊതുക്കിണ്ടു അഞ്ചിശ്ശേണ്ടാം. ഒക്കന്തതിനു വലുതെന്നും ചെറുതെന്നുമുള്ള വകുപ്പേരുമുള്ള കണ്ണിട്ടിള്ളി. വബിയവകയും എഴമുട്ടു എന്ന പറയുന്നു. എന്നാഖാലും കൊതുക്കിണ്ടു കോഖാധലമൊന്നും മുട്ടിയുണ്ട്. പ്രയോഗബഹപ്പാം നിറ്റുണ്ടുവും “കുഞ്ഞുകേവലമുത്തും” എന്നമട്ടിലുമാണ്. “സംലക്ഷ്യത്വമേലെതുവ തവപ്രസാദി” എന്ന വർണ്ണിതമായ ഒമ്മാജനപ്രസാദം പോലെയാണ് മുട്ടയും പ്രസാദിക്കമാറ്റിയിരുന്നതു. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതാഖാൻ കൊതുക്കാ മുട്ടയും തന്മിൽ പല ദേശത്തിന്തും കാണാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ താഴും പ്രചരിപ്പാം ചെയ്യാമെന്നില്ല.

ഇവത്തമില്ല സാധർമ്മ്യവില്ലുന്ന ഇതുകൊണ്ട് ശരത്മാക്കുന്നതു.

“മക്ഷികാമണികോദ്വഘ്രാ
മുംഖികോയാചക്ഷസ്ത്രാ
ഗ്രാമണീശ്വരനക്കശൈവ
(സരവപ്പേരുപറമ്പുക്കാണ്)”

എന്ന പരഞ്ഞക്ഷക്കണ്ണനും ചെയ്തു കവി മുട്ടയുടെ കുമാരിക്കുപോയതു കഴിഞ്ഞ തന്നെ. അതുപോലെ “വലവാൻ തന്നാലി മുക്കുന്നായും ചെന്നേതായും വലവാനീനനും”

ഇത്യാദി നില്ക്കുന്നവയെക്കൊള്ള സംഖ്യാനം ചെയ്തു
പോരുന്ന മുഖശ്രദ്ധാക്കൽത്തിനാ ആദരിച്ചതുകാണായിരിക്കും
മെക്കിലും മരക്കുകണഞ്ഞെല്ല വിട്ടുവോയ്ക്കും എഴുതാ
ക്കുന്നത് ഒരുന്നതകളിൽ ഒന്നായി പിച്ചാറിക്കേണ്ടിയിരി
ക്കുന്നു. “നശബ്ദക്കുമ്പംക്കുവണ്ണാവിരാത്രും ശിവരാത്രു
യും” എന്നും ഒന്നുക്കവിപ്രമാണം ധാരംകുംപോലെ
ഉപസംഖ്യാനമായി സപീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു
പ്രക്ഷേ അതിർഥയാക്കി ഭക്തമാരായ കവികൾപോലും
ഈ ചയ്യുടെ മുഖാവണ്ണം നാമിൽ മിതം പച്ചവച്ചുകൂട്ടായി
ചോയിട്ടില്ലേയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. ഉദാഹർിക്കുന്നു.

“പ്രാക്ക് പാദങ്ഗാഃ പതതിവാഃ—
തിപ്പാഷ്ടമാംസം
കണ്ഠംകും കിമചിശൈതി—
ശബനർഹ്രിചിത്രം
ചരിത്രം നിത്യചൃ സമസാ—
പ്രവിശ്രൂതങ്ങാഃ
സർവ്വം വലസ്രൂഹിതം മ—
ഗക്കക്രോതി”

ആദ്യത്തെ ചാദിക്കുംപാഠിയിൽ പതിക്കുന്ന, പിറക്കുവണ്ണത്തും
മാംസവെന്നതെ കാഴ്ക്കുന്നു, ചെയ്തിയിൽ അവ്യക്തമായുംവും
വിചിത്രവാനായി പത്രക്കു കാരണം ശബ്ദിക്കുന്നു.
ചരിത്രം നിത്യചൃഥുംകാണ്ടും അംഗക്കമായി കടന്നഞ്ഞുണ്ടുന്നു;
ഇങ്ങനെ വലാന്നുറ പ്രഭുത്വിയെപ്പോരുന്ന രക്കാതുകന്നഞ്ഞി
ക്കുന്നു എന്നു താണ്ടിയും. ഈ ചിൽക്കിനു മരക്കാപദ്ധതി

അതിന്റെ ഒരു ശാന്തപ്പായയല്ലോതെ അന്വേഷമനുകൾ ണജാക്കമെന്ന തോന്നനില്ല. ദിവ്യപ്പറവി പ്രഥമല്ലികയായിരു പല്ലു കേട്ടിട്ടണ്ട്. അതു കരേക്കൂടി തന്മാക്കായാൽ താഴെ ഉല്ലരിക്കുന്നു.

“സർവ്വസ്വപദവരോ ന തസ്മീഗണ്ണോ
രക്ഷാ ന രക്താഗനഃ
സദ്ധാരണവിലേശയോവി ലനി-
ഈഹരി ന ക്രതോവി ച
അന്തല്ലാന പടന്നസ്ഥിലഘുജഞ്ചാ
നച്ചുഗ്രാഗാമാത്രത
സ്ത്രീജ്ഞാസൗര ന ത സാധകസ്ത്രമിഥയേ
ജാനന്തിരേ പണ്ഡിതാഃ”

സർവ്വസ്വപദവരനാണു”; (സപത്ര മുഴവൻ കവാനവൻ എന്നും ഉറക്കം മുഴവൻ നാശിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്നും അഭ്യർത്ഥി.) എന്നാൽ തസ്മീകരണമല്ല. രക്താഗനാണു; എന്നാൽ രാക്ഷസനല്ല. വിലേശയനാണു; പരക്ഷ സദ്ധുമല്ല; രാത്രികാലം മുഴവൻ സഖ്യാർഥിയാണു”; എന്നാൽ ക്രതോനല്ല. മരണതുകളുംവാൻ സമർത്ഥനാണു”; പരക്ഷ സ്ഥിലനല്ല. തീവ്രംഗഗതിയാണു”; മാജതനല്ല. തീക്ഷ്ണംബുദ്ധവനാണു”; തരമല്ല. ഇങ്ങനെയുജ്ജീവനാരാണു അറിയുന്നവരാണോ അവർപ്പണ്യിതന്മാരാണു” എന്നത്മാണം. ഇതു മുണ്ണമെല്ലാം യോജിക്കുന്നതു മക്കണത്തിനാണുനു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. രക്താഗനതപൊ, നിന്മാധരതപൊ മുതലായി പലതും കൊന്തുകുന്നും യോജിക്കുമെന്നാജ്ഞയും പല്ലുവുമാകുന്നു.

സിംഗാവുാല്ലും ഭയക്കരണപ്രകാശം കികാരീകരിക്കാൻ സാമർപ്പിച്ചു മനഷ്യർക്ക് ക്ഷുദ്രങ്ങളുായ മഞ്ചകളും ക്ഷണങ്ങളും നിറുചിക്കാൻ പ്രാണിക്കില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നതു ലജ്ജകരംതന്നെ. “അങ്ങനൊന്നീയാണ് മഹത്തോ മഹീയാണ്” എന്നും ഗ്രൗണ്ട് ഗ്രൗണ്ട് ക്ഷണം ചെത്തുന്ന ഉപനിഷദപ്രകൃം വിസ്തൃതിക്കേതെക്കാണ്ടില്ല. പരക്ക മഹത്തുകളിൽ മഹത്തരങ്ങളും സ്പൂട്ടിക്കേണ്ട മല്ലപിടിക്കാവാണ് പരിപ്പൂം രാഖിപ്പുല്ലിയും വിശ്വാസവികാസവും മനഷ്യരും സഹായിക്കുന്നു. അംഖകളിൽ അണിയപ്പെട്ടുകളിൽ അതു പ്രാണികരം ചീർഗ്ഗുമ്പുങ്ങളുായി നിന്നും മനഷ്യരും ദ്രോഹിക്കുന്നു. പരമാഖ്യപ്രകാശിയായ കീടക്കങ്ങൾ പല്ലിച്ചിയമായ രോഗങ്ങളിൽ ഉത്പാദകക്കാരുണ്ടുണ്ട്. സുക്ഷേത്രങ്ങൾ താരതമ്രമനസരിച്ചു ഇവയുടെ ബൈജ്ഞമും ബോധാച്ഛുകളുണ്ടുണ്ട്. രക്തശഖാപക തങ്ങളാണെങ്കിലും മക്കണങ്ങൾ നിന്മിത്തം വിശ്രാംഖായും സുഖശൈഖ്രികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതായിട്ടിരിയുന്നില്ല. മഞ്ചകളിൽ കാഞ്ഞിച്ചുവരുന്നയല്ല. അവ, തക്കമേഖലാവും രക്തക്കണ്ണവും ചെത്തുന്നു. അതുകൊണ്ട് വാതപ്പുനിയും കാലങ്കുമാരിയിൽ പാദപാദംമുക്കുമാകുന്നു. “മനനം” “പ്രാണിക്കാൽ” എന്നാം മറ്റും പ്രാതിനിവ്വാഹംരത്തിൽ പാതയുമ്പുടിന്നായും തന്നെയാണ് പാദവലംമീകം. പലംമീകരമാണു ചിത്രപ്പുരാണത്തിം. അതിൽനിന്നും ജനിച്ചയാളാണെല്ലാ ആശിക്കവിച്ചായ വാചംമീകി. മഹാന്മാവനായ മഹർജ്ജി ക്ഷമിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സദ്ഗുണമുഖ്യത്തു പ്രസംഗവരണം ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളിച്ചു. പിതാപ്പുരാിൽനിന്നും ഒരു മനഷ്യന്മാരി

എന്ന പറഞ്ഞാൽ ആയുനികമാർ വിശപസിക്കേണ്ണ
തോന്നുന്നില്ല. അതു വെരും കെട്ടുകമയായിട്ടല്ലാതെ ഈ
ആളുംഖാർ ക്ഷത്രകയില്ല. ആവിക്കു തോന്നുന്നതു ആഡി
കവി പാദവല്മീകിവാധിതനാധിനന്ന എന്നാണ്. പാ
ദവച്മീക രോഗിയായ കവിയെ കണ്ടു അദ്ദേഹം വച്മീ
ക്കുതിൽ നിന്നു ജനിച്ചതായി ആരെങ്കിലും ഭേദഗതിരേണു
പറത്തുണ്ടാക്കിയതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. അതി
നു അടിസ്ഥാനമായി എന്നിക്കു തോന്നുന്ന യുക്തികുടി മു
ക്കിപാലിക്കാം. പാദവല്മീകിം കലർല്ലായുള്ള വരെങ്കു
റിച്ചു സ്കൃജനങ്ങൾ വളരെ കൂടുതലും ഭാവിക്കാറോട്. അങ്ങ
നെയുള്ളവർക്കു വിവാഹം സുസാധാരണല്ല. അശ്വൈപ്രവസി
ഷ്യാമി മഹർഷിമാർക്കു സമയമ്മംചാരിണികൾ ഉണ്ടായിര
ണ്ടായി അറിയുന്നില്ല. എന്നെന്നെന്നയുമല്ല അദ്ദേഹം സ്കൃ
ജനങ്ങളിൽ പഞ്ചാംഗിലീഡിയായിരുന്നുനം പരന്നേണ്ടിയി
രിക്കുന്നു.

എഷാഫിപ്രതിസ്കൃണാം
ശ്രൂപം ഷ്ടാലുന്നന
സമസ്യമനരജ്ഞന്തി
വിഷമസമം ത്രജനിഫി

എന്ന രാമാധനദ്രാകം എത്ര ത്രക്ഷമാണെന്ന
ബനാക്കുകാക്കിണാത്രം ഭേദങ്ങളും രാക്ഷസമാരയും
വാനരമാരയുംകൊണ്ടു നിവിധമാണെന്നു വണ്ണിക്കു
വാൻ മഹർഷി നിർണ്ണയിച്ചതും പാദവല്മീകികളുടെ
ആധിക്രമങ്ങായിരിക്കുമോ എന്ന സംശയിക്കുന്നതുകൂ
ടാക്കുന്നു.

കൂദ്രാസ്ത്രികളുടെ വിചാരത്തിൽ നിന്ന് ഗഹനമായ വിഷയങ്ങളിലേക്ക് പടർവ്വയന്ന ഈ പ്രസംഗം ഇവിടെ ഉപസംഹരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആളികവിയും വിചാരത്തിൽ വിരമിക്കുന്ന ഈ ലേവനം നിങ്ങളുടെ ആളുലക്ക തത്തിനു അനുച്ചിതമാകയില്ലെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു. മഹത്തു കൂദായ വിഷയങ്ങൾക്കാണ് കൂദ്രാസ്ത്രാതികരം അന്യകാരിതങ്ങളാകാതിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ മാസിക്കുന്നും ഉത്തരോത്തരം ദ്രുത്യോമിയിലായി പ്രശ്നാഭിക്കുന്നു.

(മ. ५०.)

തിരുവന്നത്തുരു

ചെറുവംഗരാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനിസ്ഥാനമായ തില്ലിപ്പട്ടണത്തിൽവച്ച് ഭാരതമന്ത്രവർത്തിയുടെ കിരീടധാരണമേഖാത്സവം കൊണ്ടാടുന്നതിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾക്കും തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തി നേരംതച്ചുമാറ്റുവച്ചു മറജപ്പറ്റും അരരാലിച്ചു. വന്നിരാജവംഗം ചെറുവംഗപരമ്പരയിൽ സംബന്ധിച്ചതാണെന്നുപണ്ഡിതന്മാർക്ക് അലിപ്രായമുള്ള സ്ഥിതിക്കു തില്ലിക്കിലും തിരുവന്നത്തുരുത്തും ഏകകാലത്തു, യാദ്ദേശ്വരിക്കുമായിട്ടാണെങ്കിലും ആര്യമാശങ്കങ്ങൾക്കു മേതുവായതും ആവും ആകരമായിരിക്കുന്നു. കിരീടധാരണം പ്രമാണിച്ചു അഴിത്വാൽ തില്ലിനഗരിയുടെ ഘൂർഖവഹിത്രവും തത്സംബന്ധമായ ഒറ്റതിമ്മുക്കങ്ങളിൽ അടങ്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾക്കു വിഷയിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘മുഖിക്കുറ്റി പാനൗഞ്ചം മുഖിക്കുറ്റിയായുംവനാ’ എന്ന പദ്ധതിന്റെ പറയുംപെലവ് ‘ധർമ്മം’ വിണ്ടും ഭാരതവർഷത്തിന്റെ രാജധാനിയായി പരിഞ്ഞിക്കുയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ വാദ്യിരാജം വംഗരാജധാരിയായ തിരുവന്നത്തുരുത്തിന്റെ കൂടുക്കുവലം അപ്രതിഫലമാ നീരിസുന്നു ആക്കച്ചില്ലുന്നവിന്റെസ്ഥിക്കുന്നു.

വേദവൃംഘസന്ധുതയും ഏകക്ഷദിശയം ആധുനികമാരുന്നവിചാരിക്കാവുന്ന അനന്തഭൂതം, ജഗന്നാമപണ്ഡി

അൻ ഇത്രാദികരവര വളരെക്കാവികരം ദിപ്പിച്ചടണമെന്നു
വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘യസ്യാമിച്ചറഗ്രുപ്പങ്ങിര ചന്തുരാല്ല
വാതായരു ഗതിവശാദപ്രധാഷി മുസക്കാം
ദിച്ചാഗ്രുധമമഴിക്കാം ശിരീരാംഗ്രഹിംബേ
മോധാൽ കരംഗ ഇതിചുഗംബജനാവദന്തി’

ഇത്രാദി ദിപ്പിച്ചർണ്ണനകര കാജേ, ഈ അരംശത്തിൽ
തിരുവനന്തപുരവും ഒട്ടം അധികമല്ല.

‘താദ്ദേശക്ഷിണിദിരിക്കിഡേശസഹ്യാ—
പൂദ്ദേശവേദി ഘടജനുസദേശതാശി
രാജപ്പട്ടിയാ സമജയാ ജിതരാജരാജ—
രാജും സരാജും ചീരാജതി രാജുകമകം.
വദ്വിഹിതുഖ്യയതി അതു പുരിയ കാചാൽ
കാഞ്ചിവ കാഞ്ചനഭാരതിചൊങ്കോണ
കാഞ്ചിപ്പട്ടിയാ സപാബലാ ഇവ ചവുലാക്കും
കാഞ്ചിപ്പിനലജലഭാരം കലയന്തി യസ്യാം,

ഇത്രാദി അചുനിക സംസ്കൃതതികരംക്ക പുരാതേ
ശാശ്വാസാധിത്യത്തിൽ തന്നെ തിരുവനന്തപുരം വേണ്ടു
വോളം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘വദ്വിക്ഷാനിക്കുണ്ടായ തി
ലകമാമസ്തുരേത’പുരാതനമയുംസദേശത്തിൽ ഉത്തരഭാഗം
അതിപരുണ്ടുമ്പോക്കദരംകൊണ്ടു കുറളുവത്ത് വലിയ
കോടിത്തന്മാർ തിരുമനസ്സ വർണ്ണിച്ചിട്ടിരുതും ഇതാ

നീങ്ങന്മാം സുപ്രസിദ്ധവുമാണല്ലോ. തിരഞ്ഞെടുപ്പം സപ്രദാതവന്നയാണെന്ന സ്ഥാപിച്ചു് ഇരവിവർമ്മന്ത ബി വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുണ്ട്. എങ്കാൽ ദൈനന്ദിനാഖ:-

‘ഇരുൾ വണ്ണിഗ്രാഡിങ്ങമരുള ദിവാൻ
വൈകാവ്യർ നിന്മായ്
പിന്നെ ശ്രീപത്മനാഭൻ സുരത്യ, സുരഭി
പാവതീരാണി പാത്രായ്
വൈഴളാനല്ലെല്ലപ്രായവർക്കരി
ബുധനാർക്കമിങ്ങറഹമില്ലു
സപർജ്ജം ഭ്രജലാകമരേ പ്രാമന്മുതിനേക്കാരം
വിശ്വഷം വിശ്വഷം.’

ഈവിടെ വൈഴളാനയാക്കിക്കല്ലിച്ചിരിക്കുന്നതു റബി ഡാൻറ് സായ്‌പിനേക്കാണെന്ന പറയാതെ ചിലർക്കു മണസ്സിലാക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. വിഭ്രാൻ കോയിത്തന്മ രാണം തിരുവന്നെടുത്തു പാത്രത്വം അവിടെയുള്ള അംഗേക്കിവിശ്വഷങ്ങളുടെയില്ലെന്നും.

‘ഒമ്പികായാം വിഭാത്രേഷ ഉഗ്രവാനംബുദ്ധക്ഷണഃ
കനകാദിസമാനുഡലനക്കാന്തിം, വിഡംബവൻ’
എന്നാം മറ്റൊരുള്ള ഭ്രജലാക്കണം നോക്കുക.

കൊല്ലം 915 ദിനം 933 വരെ നാട്വാണിങ്ങനു മാർത്താണ്യവർമ്മ ഉഹാരാജാവിന്നെറയും അതിനു തെ ഷമുണ്ടായിരുന്ന രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്നെറയും കാബത്തു

വളരെ വിദ്യാമാനം കവികളിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പാത്തിരിക്കുന്നതായി അത്രക്കുപ്പേട്ടുണ്ട്. ഈ കുട്ടിലുണ്ടായിരിക്കുവാക്കുന്ന കമ്പനിക്കുവും, ഉള്ളായിവാൻ, കാമപുരത്തുവാൻ, മുതലായവർ.

‘മാത്രാണ്ഡാവും പുരുഷാദിക്കണം അത്രക്കുംവിവരിച്ചു മാധ്യമാന്തരിക്കു മനസ്സുലിഞ്ഞു’ രാമപുരത്തു വാൻ കുടുക്കുവെല്ലുത്തു വാണിപ്പാട്ടിക്കുന്ന പ്രാരംഭം തന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണ്’.

“പദ്മാലാശത്തക്കളിൽ പാതനരഹമമ്മ്രങ്ങളിൽ
പദ്മികാവർച്ചിത്തങ്ങളാം പ്രാസാദങ്ങളിൽ
ശാപുരം നാലും ചുള്ളത്തു വാമനന്നീര വഞ്ചേരും
ആച്ചരംപോലെവിള്ളാം ചൊന്തപ്രാകാരവും
ബിച്ചിക്കുന്ന ദിവ്യരത്നമയം ചോലപ്പുട്ടെന്തല്ലാം
പാപിറക്കരംക്കേ കല്ലും മരവുമാകു്”

എന്ന പരമാക്രതനായ കവി അറയുന്നു. മഹാവിക്രമിയും ഉഴഞ്ഞസ്പദനമായിരിക്കുന്ന മഹാരാജാവിന്തനപ്പറി,

മാത്രാണ്ഡമമീചതീരുണ്ട്. വൈദത്തേയാജിക്കുന്ന
ഭാലോകരെ മന്നരാധാലീവണ്ണം ഒപ്പണം.

എന്ന പ്രഥംസിക്കുന്നു. നമ്പ്രായാടെ തുള്ള തുക്കമാക്കുന്ന കുട്ടിയിൽ പ്രഭാഷമാധാനമും, മരിഞ്ഞീചരി-

ഞായം, സഭാപുഡ്യേരം, തൃജ്ഞലീച്ച, മനമഭക്തിദവം, കാലകർണ്ണവധം മതലായി അംഗങ്ങകം എന്നും തിരുവാനന്തപുരത്തു മഹാരാജാവിന്റെയും മന്ത്രിമാരക്കേഡയും പ്രോത്സാഹനത്താൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നതായി അറബയിൽ കുറഞ്ഞ കാണണ്ണന്.

“പൊത്താലത്തു തംബാല - മാത്താശ്യക്ഷിതിപ്രശ്നർ ധാത്താവെവഭവശ്ല്ലാം ഓത്താലന്തമിശ്ലേത്തും”
എന്ന തൃജ്ഞലീലയിലും,

“വബ്ബിരാജകലോത്തമൻകലശേവശപ്പെതമാളുമോ! വടിച്ചിലക്കിയനവിനക്കലുാചിവതിനാത്രുയം പരംബാത്രു സമ്പിത്രവിലധമ്കർമ്മസ്വന്നിൾമലാത്രുതപ്രഥമശൻ സകലരിപ്പകല ശലഭദമന മഹാനഭാവസുഖ്യാശൻ വിത്രമാതിരയദേഹകോണ്ടരിപ്പചതിരാജുമശേഷമേ അകുമിച്ചുടനാകവേ പരിപാലനേന മദ്ദോസവം ഒക്കുലോകസമാനമാക്കി വയത്തിവാണ്ണളീകിനാൻ അക്കത്രുല്ലമഹാപ്രതാപനദേശഗ്രണ്ടിയിപാത്രമാം”

എന്ന സഭാപുഡ്യേരത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ദക്ഷാണ്ട് ശാക്കാലത്തെ സപ്ലൈരാജുക്കുള്ളായ തെക്കംകുർ, വടക്കംകുർ, ദേശിങ്ങനാട്, ചെമ്പകപ്പേരി മതലായ വരയ മഹാരാജാവും അകുമിച്ചു സംഗതിയും സപ്രശ്നത്തും എഴുവിട്ടിരുന്നുമാർ മാടവിമാർ ഇവരുടെ സമാപ്പി യാത്രിയതും മറ്റൊന്നുപ്പാർ വ്യക്തമാണി സുപ്പി ചീകരണം. ശ്രൂക്കസദേശകത്താവായ ലക്ഷ്മീഭാസനന്തപ്പും തിരുവാനന്തപുരം ലക്ഷ്മീദവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതായിക്കാണുന്നു. ദമ്പാചാത്രംശംഖനാൽത്തെ ത്രുംഗേരി

മാധ്യക്ഷനായിരുന്ന ശങ്കരമാത്രമലോ തമിൽ തിങ്ങവന എപ്പറത്തു ചാലപ്പടിവാദങ്ങൾ നടന്നിരുന്നതായും അതിൽ മധ്യപാചകാത്മക മരുര ആചാത്മകനെ വിശമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തായും വിഭാഗങ്ങൾ പറയുന്നു.

തിങ്ങവിതാംകുർ സുംസ്ഥാനത്തിൻറെ ആദിമരാജ ധാരികൾ ശ്രീവാഴങ്കോട്ട്, ശ്രീവല്ലപ്പചുരുവും ആര്യി ദാനം, ശ്രീവാഴംകോട്ട് എന്നാൽ ഇപ്പോൾ തിങ്ങ വാങ്കോട്ട് എന്ന പട്ടണവും ശ്രീവല്ലപ്പചുരാ പത്മനാഭ പുരവും അണ്ണനും, ഇവയുടെ പ്രാധാന്യം ക്ഷയിച്ചതിൽപ്പെട്ടു നേരാണും തിങ്ങവൻപുരം രാജധാനിയായിരുന്നതിന്റെ അന്നത്തെ തിങ്ങവിതാംകുർരാജ്യം തന്നെ വിറകിന്കീഴി നേതർക്കവയശം മാതൃമായിരുന്നുനും പ്രസ്താവനയോഗ്രഹിക്കുന്നു. തിങ്ങവിതാംകോട്ടുക്കാം, പഴയകാലത്തു പരിപാലിക്കാം കൊല്ലംരാജ്യത്തു്, അതായതു ദേശിങ്ങനാട്ടായിരുന്നു. കൊല്ലത്തു ജയസിംഹൻ എന്ന പേരായി ഒരു ചോളരാജാവു് അധിപതിയായിരുന്നു അതിനാലാതു കൊല്ലത്തിനു് ജയസിംഹനാട്ടു്, അമ്പവാ, ദേശിങ്ങനാട്ടു് എന്ന പേരു സിലബിച്ചതു്. കൊല്ലത്തും തിങ്ങവനപുരത്തും ഒരു കാലത്തു ചോളരാജാക്കന്മാർ ആധിപത്രം നടത്തിയിരുന്നതായി കന്റുകൂടാരി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശിലാലിഖിതങ്ങൾക്കുണ്ടു് അനന്മാനനിക്കേട്ടു ചീരിക്കുന്നു. മാത്രാണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനു മുമ്പുള്ള തിങ്ങവിതാംകുർ ചരിത്രം അവ്യക്തവും അനന്മാനങ്ഗാഹരവും ആരണ്യകിലും ആ ശഹഃരാജാവിനു മുമ്പും വന്നു രാജവംശം തിങ്ങവനപുരത്തെന്ന പാത്തിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം വും-അമാണ്ഡിന്ത്യുകളുടെ തുടങ്ങി ശ്രീ പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ കോയംമര എടുത്തരയോഗത്തിലേഡ്യുകൾ

കിട്ടിയിട്ടുള്ള അധികാരം നാട്ടിലെ പ്രാധാന്യം എടുവീടിൽപ്പി ഒരു മാർക്ക് ലഭിച്ചിരുത്തായും കാണുന്നു. എടുത്തേങ്ങാൾ നാൽ ക്ഷേത്രാധികാരികളായ എടുപ്പോറിമാരുടെയും വേണ്ടുകയിപ്പിയുടെയും ദശയാഗമനത്തിലും കാണുന്നു. അതിൽ രാജാവും അധികാരിക്കാരൻ മാത്രം അനുയാസിക്കുന്നതാണ്. വും-ഓമാണ്ടിന്റെ രാജും ഭേദിച്ച അനുഭിന്നവമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു പത്രമനാശസ്പാമി കോവിലിന്റെത്തു സഭയിൽനാണ് രാജഗൃഢത്തിനു പോരിമാരുടെയും മറ്റൊരു സംബന്ധം മന്ത്രത്തിൽ നിന്നുമാണ് അനുഭിന്നവമ്മരാജാവിനു പോരിമാർ ചതിച്ച വിഷം കൊടുത്തപായപ്പെട്ടുതുക്കിയും ചെയ്തു.

അനന്തരം രാജവാംശത്തിൽ ഉള്ളമഹാശിഖിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. വുമിന്ദ-ഓമാണ്ട് ഉമയമഹാശിഖിയുടെ രാജുക്കാരം തുടക്കി. അവരുടെയും വാസന്മം ചുത്തൻകോട് തന്നെയായിരുന്നു. അഞ്ചുകാലത്താണു രാജിയുടെ അശ്വുക്കട്ടികളെ ശരു ക്ഷേം ചതിയായി ആകർഷിച്ചു കളിപ്പാൻകൂടുത്തിൽക്കൊണ്ടുപോയി മക്കിക്കൊന്നായും. പക്ഷേ പോരിമാരുടെയും മറ്റും ഭസ്തുമത്തും അധികം നാടു നിലനിന്നില്ല. കളിപ്പാൻകൂടുത്തിലെ ഭരണം സംഭവിച്ചുണ്ടെങ്കിലും രാജി നെടുമാട്ടുക്കു അറിത്താമസിച്ചു. ആ വേളയിൽ വുമിന്ദ-ഓമാണ്ട് അംഗങ്കമായിത്തീന്ന് നശിരിയെ ദഗ്ധിപ്പാർ ആകുമിച്ചു. ഒക്കാഗ്രഭാഗം അവരുടെ പാർശ്വക്കാരം പാലായ

നപ്പായണമാരായി പരിണമിച്ചു. മഹാസ്താർ ഇടവാവ നെയ്യിച്ചു ദേശത്തെ സപാധിനാപ്പിച്ചതി. മഹമലിയക്കെട അധികാരം തിരുവന്നെപ്പുരത്തുകാരെ വളരെവിഘ്നിക്കിയിരുന്നിരുച്ചിഞ്ഞതായിക്കാണെന്ന്. ശ്രീകരക്ഷ റവുക്കെയും അച്ചക്കരും മാറം മഹാസ്താർ നടപ്പാക്കിയ പരിഷ്കാര ക്ഷമാശം. മഹാസ്താർ കേരളവർമ്മരാജാവിനാൽ പരാ ജിതമാരായി നാട്ടവിട്ടുപോയി. അതിന്റെരേഖാക്കുന്ന മാത്രാണ്ടിവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരവും ആയു നിക തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആക്ഷരങ്ങളും ആരാംചിത്രതും. ആ പരിത്രം മുസിലുമാകയാൽ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

തിരുവന്നെപ്പുരത്തിന് രാജകീയമായ ഗണ്യതയ്ക്ക് പുരാമേ മിഞ്ചമതവിഷയമായി അനന്തരായനെന്ന മാഹാ തമ്പാങ്കുടി ഉള്ള താങ്കന്മാ. ശ്രീപത്മനാഭപതിജ്ഞ കൂർഖ്റ്റ മായി എത്താബാറിൽ ആയിരുന്നുവെന്ന പറബാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ഏകാല്പം ഒരഭാംഗം മേല്പുടി ക്ഷേത്രം ജീജേന്നാല്പാരംബം കഴിച്ചിട്ടുള്ളതായി ശിലാശിവിതക്കു ഇംഗ്ലീഷ് കാണുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രം, ശോകണ്ണ ക്ഷേത്രം മുതലായവയെപ്പും പ്രാചീനമല്ലെന്നു മഹാ ഭാരതത്തിൽ അർജ്ജനനീർത്തമയാറുവായിൽ,

‘വിത്രാംഗഭാമേവമുക്തപ ശോകർണ്ണ മലിഡൈഗമൻ, ഏനു കാണുന്നതുകൊണ്ടും തിരുവന്നെപ്പുരത്തെപ്പറിയാ ചൊന്നം പരഞ്ഞുകാണാതിരിക്കുംകാണ്ടും അണമാട്ടിക്കാ

ശ്രദ്ധം ഓണത്താമ്പാംട്ടിസ്ഥാക്കി പറാത്താംഗാം. കൂദ അച്ചടിച്ചു ഭാക്ഷിണാരുപ്പാംതിക തിരുവ നാലുപും ഉംപ്പു കണ്ണാട്ടും. ‘വിത്രാംഗഭാമേവശക്താ സാഗരം മുച്ചാന്തിരം സൃഷ്ടി മുറും സുമാപ്പേഴ്ത്തുംത്രാ മുഹൂറയാം തദ്ദു’ മുത്താദി ഭാക്ഷിണാരുപാം, ചി. കെ,

മെന്ന തോന്ത്രം. വരാധപുരാണത്തിലും തിരവന്നു
ചുറ്റും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. വരാധപുരാണം മരം-
മയ്യായത്തിൽ —

‘സ്വാനദിശേഷി വിവ്യാതം ഭ്രംഗ ഗ്രഹം പദം മര
ഉത്തരേ തു സമാദിഷ്ട മലയസ്ത്രു ദക്ഷിണേ
തനു തിജ്ഞാനി വസ്ത്രേ ഉളിച്ചിം ദിനമഃഗ്രീതിം

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന വർണ്ണന കാണംക. ഇതിൽ
സ്വവർണ്ണം പ്രത്യേകതമാണ് സമാദിഷ്ട മലയസ്ത്രം, മാറ്റാക്കിതമായ മഹാമത്സ്യം മുതലാം ഓന്നേക്ക് അനുഭവ
ആക്കരം തിരവന്നുപുരത്തുള്ളതായി വർണ്ണിക്കുന്നതിനു
കൂലും ശാന്തിശയനത്തെപ്പറ്റി ധാരാത്രാനം പറയുന്നി
ല്ലെന്ന തന്നൊയുമല്ല, തിരവന്നുപുരത്തിന് ‘രാജഗ്രഹം’
എന്ന നാമാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണംകയും ചെയ്താണ്.
ഈതുകൊണ്ടും അന്നത്തെയന്നപ്രതിജ്ഞ യൂഠര പ്രാചീ
ബഹപ്പുന്ന തെളിയുന്ന സർ. വി. ഡാഷ്, മരുക്കാർ മുതൽ
ഒപ്പുവും ഉഖ്യാതമായിരിക്കുന്ന അച്ചടിപ്പുംചിട്ടുള്ള ശാന്തി
ശയനമാധാരമുണ്ടുമെന്ന ഗ്രാഹത്തിൽ അം ശനിശ്ചയനപ്രതി
ജ്യേശ്വര ഉംപത്തി താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവിധം പറ
ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാമക്ഷേത്രത്തിൽ പണ്ട് “അംഗനക? മഹൻ.
ജിമാണം സന്നാസിമാണം വന്നുചേരും ഭഗവദ്ദിനപ്രാണ
യാനമാരായി വസിച്ചുവന്നു. ആ ക്രൂരതയിൽ ദിവാകരൻ
മുന്നും പേരായി തുളിനാട്ടുകാരനായി ഒരു മഹാത്മജസ്വലി
കായ ഗ്രൂഹനാശ ക്രടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഭഗവാനു പ്രത്യു
ക്കീകരിപ്പാൻ അന്ത്യുന്നാമികരു, ദേശാദി നടത്തി വന്ന
ദേവാദി ഒരു ദിവസം:—

‘സർവ്വലക്ഷ്യാസനവനഃ കോമളാംഗാതിസ്ഥാനഃ
മധുരഃ കളിംഗഃ പ ഗ്രിതവക്രന്താബേജിലാചനഃ
ഷയുനാശഃ ചപ്പൈരക്കതാ മദ്ധുരാധരജാലിത്വഃ’

ഇങ്ങനെ ഒരു ബാലൻ അഭ്യേഷത്തിന്റെ അടക്കണഡ്
വനം. അതിൽക്കാമളനായ ബാലൻറെ നിസർദ്ദൈമധുര
മധുര ആരക്കുതിയുടെ അരുകർഷണത്തിനാൽ യോഗി
പരഞ്ഞരുന്നായി ഭവിച്ചു. ബാലവന ലാളം ചെയ്തു
ഭിവാകരാർ ഐശീകരിച്ചും സപ്രാവഗ്രീക്രിച്ചും വസിച്ചു
വജ്ഞയ്യും ഒരു ദിവസം പുജാമാല, പുസ്തകവാലൻ
സാമ്പത്രാമം ആട്ടാരു എറിഞ്ഞരുകളിൽനിന്നും യോഗി
എഴോം അധിതമായി പരിയാനിഃയാര വിശ്വാസിച്ചു നീറ
സപ്പുട്ടി-കട്ടി അഭ്യേഷത്തെ വിട്ടുപറിഞ്ഞു പാപ്പുട്ട്.
ബാലൻറെ വിജയാഘവദിന സമീക്ഷയ്യുാതെ ഭിവാക
രണ്ട് സാന്തപ്രഹവചനങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ‘പിന്നാലെ
ചെന്നേവെങ്കിലും ആ വക്ക ശ്രൂമദ്ദാഖ്യാതി കൂട്ടി
ക്കു വലിയ മുക്കണ്ണിൻറെ പൊടിയുകയറി ശൈലി
കളിഞ്ഞു. വിന്നായ ഭിവാകരാൻ പിന്നൊവിലപിച്ചും
സുതിച്ചും വള്ളരക്കുകൾക്കു പറയുകയാണെന്നി. അന്നത്തും
അ മുക്കം നിന്മക്കവടക്കായി വീണു. യതിനാവട്ട്. കണ്ണ
ടച്ചായും ധ്രാനിച്ചു. കൂദ്രാതും നീനാക്കിയെല്ലും മഹാ
മുക്കം സാക്ഷായും മഹാ പിശ സംഭവനൊന്നായി പ്രത്രക്കു
ഭവിച്ചു.

‘ത്രിരോജ്ജനാദ്ധർ നിന്താകാരന്മുഖ്യാന്മുഖം വെച്ചുക്കുലുക്
വേലാവനേ മത്സ്യതീരത്മ സംക്രിരിടം ശ്രിരോസ്പൃഷ്ടി
ചക്രതീരെം ശ്രവതീരത്തുസ്ഥിതിർബ്രഹ്മം അസ്മാ

ഇപ്പോൾ വിസ്താരമേറിയ ഗവർണ്ണർ ദിവാകരയിൽ ആയിരുന്ന പ്രാർത്ഥനാപലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അശ്വിന്യും ക്രാനിയും സ്വന്തമായ മുസ്തകുപരിപ്പായിരുന്നു. അനന്തരം വരും വരിക്കണ്ണതിന് ആനഞ്ചേരി ലക്ഷിച്ച ദിവാകരൻ അദ്ദേഹത്തിൽ ശഖവാനെ തന്നീക്കണ്ട പുജിക്കണ്ണമെന്ന പരക്കായാൽ അംഗങ്ങളുടെ അനുഭവാനും അനന്തരാപരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അർച്ചിച്ചുകൊംത്തിരുവാൻ അനന്തരാപരിച്ചു. ദിവാകരൻ തൃഥിനാട്ടാക്കാക്കാൻ പ്രാഥിപ്പിച്ചു. അന്തിമം പ്രാഥിപ്പിച്ചു. അനന്തരാപരത്തിൽ അക്കണ്ഠം അനന്തരാപരയെന്ന അതിൽ പുജയ്യിക്കാൻമില്ലെന്ന അനുഭവിച്ചതുമുണ്ട്,

നാഞ്ചുമമാർച്ചകാസ്ത്രത്തു തെളുവാ എവ മത്തലിയാം തപ്പാരെതുവാർച്ചിന്താധം ഏവമുക്കതിമന്ത്രഭാഖിനേ മാമതുണ്ടുവമാനാനാംസുലഭദോമുക്കതിദോസ്തിച്ചു,

എന്ന വരംകൊട്ടത്തു ഗവാൻ അനന്തരാലഭാനം ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെന്നയാക്കുന്ന അനന്തരാപരയെന്ന പ്രതിഷ്ഠ ഉന്നായ തെന്നു പൊരാണികൾ പറയുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു പുജാധികാരികൾ മുമ്പിനാലെ പോറിമാരാണെന്നുണ്ടുമുണ്ടുവാനുണ്ടെന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ക്ഷേത്രം ശ്രീപുജാക്കാണുണ്ടിത്തിരിയിൽ ആക്കും ഉന്നാക്കിയതു മാത്രാണും വർമ്മ മഹാരാജാവാണെന്നുണ്ടുമുണ്ടുവരുന്നു സംശയി മുമ്പുതന്നു ആസ്തുവിച്ചുവല്ലു. പ്രസിദ്ധമായ കേരകല്ലുജണ്ണപം തിരുമലക്കന്നിൽനിന്നും, കൊടിമരത്തിനുണ്ടുമുണ്ടു തടി കുഴച്ചും എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതാക്കുന്നു. ശ്രാവ്യരത്നത്തിന്റെ പണി രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ കാവത്താജീ സമാപ്തമായതും. ശീവേലിപ്പുരയും മാത്രാണ്ഡിവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തുനെന്നു ഉണ്ടാക്കി

യുതാണോ. പണ്ട് തിരുവനന്തപുരംകൊട്ട മഹാക്കാണ്ഡാ
യിക്കന്നതു മാറ്റി കല്ലേക്കാണ്ഡ കെട്ടിച്ചുതും അദ്ദേഹം
തന്നെയാണോ. ഇവയെച്ചുപ്പാംപററി,

‘ററക്കല്ലിശ്ശാടിവന്ന മുമ്പാണ്യചീഭവിച്ചു*
മരറാന്നിതിൽ പറം മന്മാഖത്തെക്കാണ്ഡാമോ!
കരംകരംതിരക്കാപ്പുമകത്തെ മററവും തിര-
ചാറത്തുള്ള ദണ്ഡപദ്ധതിവച്ചും നാലും
ചുററിനകത്തും പുറത്തും ബലിഗിചകളും വെഞ്ഞ-
പെററവെലികയും ദോന്നിൻ കൊടിമരവും
അരംതതികലന്തരിക്കും ഒപ്പാക്കിക്കളേന്നതാത്ത ചീം
ചററിനോങ്ങ പക്ഷിരാജപരിപ്പുംരാധും
ഇന്ത്യനീലമിചയാ നിസ്തമാതമാം ശീവേമിപ്പുന്തുക്ക്
ഇന്ത്യക്കാരംകാനദുമകണ്ണദള്ളും’
എന്ന രാമപുരത്തു വാന്നുൾ വർണ്ണിക്കുന്നു.

പത്മനാഭപ്രതിജ്ഞയെപ്പററിയുള്ള മരം എത്തി
ഹ്രസ്വരം നാഗമയ്യാ അവർക്കര ചുഴിനിയ ‘സ്ന്നാദംമാന
വദം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. തിരുവന-
ന്തപുരത്തിനു പണ്ടുള്ള ഒപ്പങ്ങ സന്നദ്ധക്കാടും, നന്തൻ
കൊട്ടും എന്നാക്കുന്നുണ്ടും. പട്ടണത്തിനീരം ഒരു
ഭാഗത്തിനും ഇപ്പോഴും നന്തൻകൊട്ടും എന്ന പേരുക്കാണും
നന്നു പഴയകപരിശീരം ഉള്ളിപ്പിച്ചാണും മുഖ്യമാർ പറ-
യുന്നു. ഒരു കാലത്തു പ്രസ്തുതപട്ടണം അധികംഘട്ടവും
കാടായിരുന്നിരിക്കുന്ന ഇടയുണ്ട്.

*മുമ്പാണ്യചും ചീഭവിച്ചു എന്ന പാഠങ്ങളും.

തിരുവന്നെച്ചാരത്തു ഘുംഗാഡംഭതൻ സമിരപ്പ് തിജ്ഞ സിലിച്ചിച്ചിട്ടിള്ള കട്ടംബുദ്ധരം നന്നേ ചുങ്കങ്ങളും. രാജാ യാഗിച്ചുനന്ന അവസ്ഥക്കാണ്ടു പല നാട്ടിൽനിന്നും പല കട്ടംബുദ്ധരാർ പട്ടണം ആക്കപ്പിച്ചിട്ടിള്ളതായി കാണുന്നു. കിഴുവിന്റെ പട്ടണാട്ടക്കാലത്തു് ഉത്തരങ്കരളുതിൽനിന്നും തിരുവന്നെച്ചാരത്തു് ശാഖയംപ്രാചിച്ചുംനേരുകക്കട്ടംബു ദൈരീ മുപ്പുചുണ്ടു്. തിരുവന്നെച്ചാരത്തിന്റെ ഇപ്പോഴു രത്ന പ്രശസ്തിക്കണ്ണു മിവുംമേതുകൾ കാഴ്ചിവംഗ്ലാവു്, നക്കതു ബാല്യാവു്, നോറേറ്റുകാഞ്ചുള്ളു്, ബാലികാ ആംശാലകൾ, വൈക്കോടതി ഇത്തുംബികളുണ്ടു്. എല്ലാ മോക്കിൽ സുരാധരിതനേര പദ്ധതിമാംഭാധികിൽ പ്രതി മഹിഷാധി കാണുന്നതാണു തിരുവന്നെച്ചാരത്തെന്ന മയ്യർ സംഭവത്തിലെ ഉൽപ്പോക്കണം എന്നറ്റും ചിത്രഭാക്കനു.

‘പത്രിവാഹനവൻറെ പുരിപെറവിട്ടുപിറന്നണായ പുത്രിജുനാപാതച പരിലസിച്ചിട്ടിനു്.’

എന്ന വായുർ വർണ്ണിക്കണ്ണതും യുക്തമാധിരിക്കണും. മാത്രം നാഡിവർമ്മമുഖാരാജാവു തിരുവിതാംകൂർരാജും മഴുവനും പത്രമാണസപ്താമിക്കു തുപ്പടിഭാനമാധി കൊട്ടത്തി കൂട്ടുതാക്കാരു പത്രമാണസപ്താമിഡയും വലിയ ജനമിയായും വിചാരിക്കണമെന്നിക്കണും.

“പ്രഘനുലുതാവലയംചമച്ചി-
ടതിൽ പ്രഘവരിച്ചുമരനാകേവൻ
സപ്പാമരുല ശ്രീതലോകപൂല-
പ്രപാലിതാശാഖുകനാഞ്ഞുംഫമു്.”

എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഇതു ചെറിയ പ്രസം ഗതെന്ന ഉച്ചസംഹരിക്കണും.

ചാണക്രമുത്തം കിളിപ്പാട്ട്

ആരംഭിച്ച ഭാഷയിൽ നിന്മിക്കപ്പെട്ടുന്ന അനുഭവങ്ങൾ ഒഴിക്കാൻ ആളുകൾ അനുഭവിച്ചു പറ്റിവരുന്നതാണ് ശാഖിനാദനത്തി നിന്നും വരുന്നതും പുതുതികൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും തുല്യമായി ഇരുന്നു പിടിക്കാനിടക്കുന്നതും ബുല്ലിപുവക്കമല്ലെന്നും, കേരളഭാഷാസാമിത്രത്തിന്റെ അധിനികസ്ഥിതിയിൽ അതിന്റെ പുവസ്പത്രം ഓരോ ശാഖയിൽവരും വ്യാഘരാദിക്കവാടം ചരിച്ചിട്ടും ചോദ്യിപ്പിച്ചും തന്മാതൃജനനാനുഭാവം ദിപ്പാരാപ്പിന്റെ സൗരിച്ചും ഒരു പാട്ടും ഉയ്കർപ്പം കൊടുക്കണമെന്നും ഉള്ള ഏറ്റവും അറുശും തൊന്തരം വേരൊരാൺ കുറിക്കിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും, അതിനന്നപ്പറി ഇവിടെ ഇതിൽ ആട്ടതല്ലായാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഈ ഉദ്ദേശസില്ലിക്കുണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ മാണക്രമുത്താക്കാണ്ട് തുടങ്ങിയാണും ഒമ്പതുക്കൂട്ടിൽ പ്രസ്താവനയാഗ്രഹായാണെന്നും മറ്റൊറിക്കുംപോലും പരീക്ഷയും പ്രസ്തുത പ്രസ്തുകവും ആയിരുണ്ടാണും നാന്തരിയിൽ മേതുതന്മാർ സർവ്വകലാശാലാജാരാജാണും സൗന്ധര്യത്തിനു ചെറുതായാണെന്നും ഒരു തെളിവും നമ്മുടെ മലയാം പാളിക്കുടങ്ങുകയും മുതിൽനിന്നും സില്ലിച്ചിട്ടുണ്ടും മോക്ഷം തന്നെയാണും. സവർക്കവാശാലയുടെ ഇതു പക്ഷപാതം എറ്റവും മാത്രം സ്ഥാനത്തിലാണെന്നുള്ളതും ഇതുകൊണ്ടും വ്യക്തമാക്കബ്ദിയും ഏറ്റവും രണ്ടാഞ്ചും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും തൊന്തരം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നാണും.

வாளக்ருஷ்ணது கமயிலே பூயானகாண்டபெல்க்கி
ரிது சுத்தமாயி விழிப்புராணம், ஸுஹங்கம, காம
ஈகம் ஹத்யூபி பூராதந ருஹங்காலித் துஷாவங்கம்
காளமானாந் ஹா எந்தது ஈவாமாராயும் கெஞ்சிலூப்
ஏந்த துவமங்க ஷஸ்தியுமொமங்க ஶாஞ்சம்
துஞ்சிகா ராஜுத்தித் தூஞிசேகம் செழுமொமங்க
ஈதித்திவிஸை தூஞ்சு துமித்ரங்க செழுமொமாஞ்ச
விழிப்புராணவாபங்க.

“வாளக்ருநாம்கா தே நாம
ஶக்காரறூபே யதை
அத்ராம வியாய ஸஷ்டாமாந்
ஸஷ்டாரு திமதோ றயை”

ஹத்ராபி ஸுஹங்கமரிது,
“ஓந்தாகீமஞ்சகத்ரா யதை
ஶக்தி ரைதியரோபை
அருஜமா றாவஞ்ச
துஞ்சிப்பாய மேலிந்தை.”

ஹத்ராபி காநங்காவிலும் பரந்திரிக்கணம். ஸுஹ
ங்கமதித் ஶக்காரன் ஏந்த பரந்திரிக்கணமு
வாளக்ருந்த சில்லித்தாய சுவங்காகந ஜாஞ்சம்.
ஹங்கநயுதி வாளக்ருஷ்ணது கமாவிஜதை தூஞியும்
மாக்கியங்க விரைவத்தின் (விலஞ்சமங்காலித்
விரைவதேவன் ஏந்த காளங்காந்து) ஏந்த ஸஂஸ்
தீதகவி, இருாரக்கங்க நாட்கநதை றவித்து.
ஹா விரைவத்தின் வந்தப்பந்ததை ஏந்த
ஸாமங்கந்த பந்துநாளங்க நூடி ஏந்த கை

മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രനാണെന്നും മഹാരാക്ഷസാമ്രാജ്യം അഭിശയിക്കിന്ന തെളിയുന്നതിനു പുരബേ അനുമാനം കൊണ്ട് അംഗദുഹം ഒരു ഉത്തരവേദഗീതനാണെന്നും കൂടി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ ഗുട്ടതലാധി വ്യക്തമായി വിശാവംതുടർപ്പാറി ദോം അറിയാൻ പാടില്ല. മഹാരാക്ഷസം ഏരുകാലത്തു രഹിതമാണെന്നും സ്ഥിഷ്ടഭായി ചരിയാൻ നിവൃത്തിക്കാണെന്നില്ല. ഇതു നിർമ്മിക്കണമുട്ടും കുസ്തിശൈഖ്യം പതിശ്ശാനാമതെത്തേയോ പത്രാഭാമതെത്തേയോ ശതവർഷത്തിലായിരിക്കുമെന്നു പ്രാഹ്യസർ വിൽക്കാം എടുക്കാം ശതവർഷത്തിലായിരിക്കുമെന്നു ദ്രാവല്പ്പായ അണ്ഡരു മഹാരാക്ഷസു മുവവരയിൽ സരുക്കിക്കമായി അസ്തും ടിലാം ഭിന്നമായി കാഭിപ്രായചുട്ടുണ്ട്. മഹാരാക്ഷസം അംഗനക വിശയത്തിൽ അന്നുനാടകങ്ങളിൽ നിന്നും ഭിന്നമായിട്ടാണും. ദന്നാമത്തായി ശ്രൂംഗാരമെന്ന രസം അതിൽ തൊട്ടുതെറിച്ചിട്ടുകൂടിയില്ല. ചടങ്ങ കാസണ്ഡര ഭാംഗ്യപ്പാതെ അതിൽ ദേവതാ ഒരു ശ്രീഡിവ അദേശം ഇല്ല. നാടകത്തിന്റെ ഇതിവ്രത്തം രാജൂതന്ത്രകാര്യമാണും. നാടകത്തിന്റെ ഭാഷ വളരെ ഉള്ളജ്ഞിതവും ചോദ്യം മയവും അതിരിക്കുന്നു. മഹാപ്രജന മുഖ്യമായും മുഖ്യിട്ട് പരിഷക്താവല്പ്പാനമായ ഇതു കൂതിയിൽ വീരരസം സർത്തവ്യാച്ചിച്ചു കാണുന്നു. മഹാരാക്ഷസം മാത്രമാണും ചാണക്കു സുത്രത്തിന്റെ മുലകുത്തി ഏന്ന ഭാവനയാ ചാണക്കുസുതം കിഴിപ്പാടിനും സംസ്കൃതത്തിലും മുജുക്കു പേരേണ്ണും മറ്റും സർവകല്പാശാഖാപരീക്ഷക നാർ ചോദിച്ചുവരികയും ശാന്തംവരും ആന്തികളായ

ചാണക്രമത്തുപോയക്കൂടാർ ദാരി പാദാചാന
 അലിയും ഇതി മുന്നാരാക്കുംസ്' ഇത്രാദി വേർത്തുപിളിച്ച
 വരികയും ചെയ്യുംശേഷിലും ചാണക്രമത്തു കിളിപ്പു
 ക്കിഞ്ഞ് ഏപ്പാജാഗവും മുന്നാരാക്കുംസത്തെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടി
 ചും തിരുപ്പാം എറയേണ്ണിയ രിക്കനു. മുന്നാരാക്കുംസത്തിലെ
 കമ്പ മുട്ടാട്ടാതുതനെ കൈവയ്യവും പർവതരാജിവയവും
 കഴിത്തു രാക്കുംവാണക്രമാർ തമ്മിലും മലക്കേരു
 ചാരംപാട്ടുമാർ തമ്മിലും മലസരത്തിലും ചാണ
 ക്രമത്തു കിളിപ്പുക്കാലെ നേരംരബാം ചാരങ്ങരംക്കു മുല്ല
 മായ കൈ ദേഹവും മുന്നാരാക്കുംസത്തിലില്ല. വാസ്തവം ദര
 യുക എന്നു വച്ചും ചാണക്രമത്തു കിളിപ്പുക്കിഞ്ഞു
 നേരംരബാം മുന്നാരംപാട്ടത്തിൽ വജ്രശ ഭാഗവും ചാണ
 ക്രക്കമാസംഗ്രഹം എന്നു വേണാ ഒരു പുസ്തകത്തിലിഞ്ഞു
 മുക്കുമായ തൻശ്ശേര്യാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കത്താ
 വിഞ്ഞൻ പെരു രവിന്നത്തക്കും, മുന്നാണ്ണൻ',

"ചാണക്രമപ്പു നമാഖ്യസയം വീഉ തേഗത്തുപ്പിണി
 അല്ലത്താം പദ്മതാ നേരുമ്പ്രതാ രവിന്നത്തക്കി"

എന്നു് ശ്രദ്ധിഞ്ഞു ശ്രദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ ഒരു ദ്രോക്കംകൂടു
 ണ്ണമനസ്സിലാകനു. 'ഉല്ലതാ രവിന്നത്തക്കി'എന്ന ശബ്ദത്ര
 പാദത്തെ സരസ്വായ മേല്പത്തുപ്പെട്ടതാണി കണ്ണ ടു കവി
 യുടെ പ്രാസാദത്തെ ഉപദാനിച്ചു 'ഉല്ലതാരവിശ്വല്പഃ'
 എന്ന തിരുത്തിയതാകു ഒരു കമ്പ കേട്ടുണ്ടോ. ഈ രവി
 നത്തകാനപ്പുറി വേണാനും ശ്രദ്ധിത്തുകൂടാ. നത്തകാൻ
 എന്ന പദാക്കാണു് ഒരു ചാക്രാഡോ നബ്രാഡോ എന്നി
 രിക്കാക്കെനു തൊന്തു ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഈതിനു് ആധാരമായി,

“സപ്രഭാവമധിവൈത്തർവേഖണഃ പുണ്യസ്തവിബ്രഹ്മസമദം
വ്യാപിതോ ഗീംഗിരഗ്രാഡിംഗ്രീമാൻ നാരായണോജയേൽ

എന്ന ദ്രോകത്തിലെ ദ്രോഷപ്രശ്നയാഗംകൊണ്ടു നാരായണൻ എന്ന ഒരു ചാക്രാർ സ്ഥിതനായിരിക്കുന്ന സംഗതിയും എന്നിക്കുണ്ട്.

ഈ കാരം ചാണക്കുസുത്രംകിളിപ്പാട്ടിന്റെ മുലഗ്രം മഞ്ചേഷ്യായി രണ്ടു കുറികൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. സംഗതി വുക്ത മാവുന്നണംല്ലോ. ഈനി ഇതു കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കത്താവാരെ നാളി വിശയമാണു പ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഭാഗ തതിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അംഗിപ്രായങ്ങൾ അവചിച്ചിന്നു മായും ഭിന്നമായും ഇരിക്കുന്നു. എത്രുകൊണ്ടാണു ഇതിന്റെ അംഗിപ്രായത്തെ അംഗിപ്രായങ്ങൾ കുലക്കാരും ക്ഷേത്രത്തിലെ അവകാശം കുലക്കാരും ക്ഷേത്രത്തിലെ അവകാശം കുലക്കാരും തമ്മിൽ തക്കിതമാക്കിത്തീര്ത്തിരിക്കുന്നു. നമ്പ്രാഡൈ അവകാശമാപനത്തിനു മി. രാമക്കുർജ്ജു മുതൽ പേരു പ്രയതിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. നേരംമറിച്ചു് ഇതു അവകാശത്തെ സമർത്തിക്കുന്നതിൽ ഭാഷാചാരിത്രക തത്താവു് വച്ചുരെ ഫൈറിക്കുണ്ടും അസാമാന്ത്രമായ വൈമന സ്വരൂപത സുചിപ്പിക്കുണ്ടും ചെയ്യുന്നു. ഈനി നമ്മക്കു് ഇവയുടെ അവകാശത്തിനുള്ളിൽ തെളിവുകളുടെ ബലാബുദ്ധക്കു കുറിച്ചു് ആരംഭാചിക്കയോണല്ലോ വേണ്ടതു്. നന്നാമന്നായി നമ്പ്രാഡൈ ഭാഗംതന്നെ ആവബ്ദി. ഭാഷാന്തരിക്ക നേരത്തിനു അവേക്ഷിതമായ മുലഗ്രന്മാപരിചയം നമ്പ്രാക്കണംഡായിരുന്നു. എന്നുണ്ടുണ്ടും. മുന്നാരാക്കുന്ന നമ്പ്രാക്ക് നന്നായി പരിമിതമായിരുന്നവൈന്നതിനു

സംസ്കാരമില്ല. അനിക്ക പരിചയം ഉണ്ടാവുന്നതു അനന്തരാ അനിക്ക നാതിനു വിരോധമില്ലൊരു യുദ്ധഹർത്ഥതിൽ അഭ്യേഷം പറയുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ ആട്ടത്തിൽ മദ്രാസക്കുസവും കാണ്ണാൻശാഖാവും തുടർന്നു. ഇതിനും പുരുഷേ സ്ത്രീകൾക്കു തുള്ളുക്കമ വിൽക്കി,

‘ചീയതെ ബാലിഗ്രാമി സുക്കാരുഃതിനാ തുഷി
നശാലേഖുംവകരിനാ വച്ചതുമുഖപേക്ഷതേ’

എന്ന മദ്രാസക്കുസവും അഭ്യേഷം ഉല്ലരിച്ചിട്ട്
ഒരു അഭ്യേഷത്തിനു മദ്രാസക്കുസവു
മായാളി നല്ല പരിചയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. റവിന്റെ
കണ്ണറ തുതിയുമായി നമ്പ്രാക്ക് പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു
വോ എന്നവേണ്ടിച്ചു പറച്ചാൻ മാർഗ്ഗം കാണ്ണനില്ല. എ
ക്കിലും റവിന്റെക്കനേക്കരിച്ചു മഴുവു നാം ഉംഗിച്ചതോ
വിശ്രസിച്ചതോ ആര്യ സംഗതികളിൽ അധികം അബ്യ
ശുഭരം തട്ടിയിട്ടില്ലകിൽ സാജാതീയനായ ദൈവങ്ങൾ
കിവിത്തെപ്പറ്റാറി നമ്പ്രാക്ക് അറിവും വാത്സല്യവും ഉണ്ടാ
യിരുന്നിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ബാഹ്യമായി കിളിപ്പാട്ടി
നെ നമ്പ്രാരോട് സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രബലമായി
ഒരു രേഖയും കാണ്ണനില്ല. ആന്തരമായി നോക്കുന്നതിലും
ഈ ചുമ്പരംഭവതാസ്ത്രത്തിനുപരമായി അഭ്യേഷത്തിനു പതി
വും കിഞ്ചിക്കരിപ്പിംഭവവസ്ത്രങ്ങളും വിലപാട്ടിനാമ
ക്കതിയോ അബ്യലപ്പും തുജ്ജസ്തു നിയോ നിർണ്ണയക്കം
മായ വേറും വല്ല മദ്രക്കേം കാണ്ണാൻില്ല. എന്നു
തന്നെയുമല്ല, ഫലിതവിശ്രസിതവും ചമല്ലാരംപ്പ്
കിതവും ആര്യ നമ്പ്രാരോടെ കവിതാരീതിയും

ചാണക്രമുത്തിലെ ഇഴന്തര ഓഷ്യാഗതിയും തക്കിൽ മവ്റത്തായ അന്തരവും കമ്മാനണ്ട്⁹. ഇതിനു നമ്പ്രാർക്കു വേണ്ടി വാദിക്കുന്നവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള സമാധാനം ഈ നമ്പ്രാങ്കെ ബാല്പ്രകവിതകളിൽ ദന്നായിരിക്കുന്നും ദിനാക്കനും അങ്ങെന്നും അവക്കുലാപ്പും തുണ്ണുനെക്കു റിച്ചും സൃതിക്കുമററും അവക്കാരഭിപ്പുന്നും കവിതാ മുന്നും വളരെ കറ്റത്തിരിക്കുന്നും ഉള്ള എന്നാം സമു തിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായത്തിനു ആധാരമായി ചാണക്രമുത്തിലെ അന്ത്രപാദങ്ങൾ അഭിപ്രാദങ്ങളുകും ദന്നായിരിക്കുന്ന സംഗ്രഹി സമരണിയമാകുന്നു. പ്രക്ഷീ തിക്കിവിവ്രാമം ദേവനേയും മറ്റൊ വിട്ടകൂട്ടത്തിരിക്കു ണ്ണതു¹⁰ എല്ലാകാണ്ഡായിരിക്കാം? കവിതയുണ്ടാക്കി സാമാ ന്റു കീത്തിസന്ധാരിക്കാത്തിനു ഒരുപാശ ഓഷ്യാന്തരീകരണത്തിൽ മുഖകവിക്കും കഴിയുന്നതും ദേഖിച്ചിരിക്കു ണ്ണും എന്നാനേതാനാവുന്ന ഒരു മോഹത്തിന്റെ ഫച്ചു യിരിക്കാം പ്രസ്തുത ദേവസ്ഥൂതിയിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപക്ഷീ എന്ന തോന്നും. നമ്പ്രാർക്കും അംഗുലമായി കല്പിക്കാവുന്ന പില സംഗ്രഹിക്കരിക്കുന്നതും¹¹. അവ യിൽനൊമ്പാമതായി ചാണക്രമുത്തിന്റെ നീംന്റെയും പാദവത്രത്തിന്റെയും ആരംഭസാദിശ്വരത്തെ ഗണിക്കാം. ‘പാലേം തതമാഴിലുകും ശാരിക്കത്തേണി നീ’ ഇത്രാഭിപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു. ‘പാദവരാഗംകൊണ്ട് പാട്ടകൾ പാട്ടനൊന്നു പാദവൾന്തിനിക്കിളി പ്രസ്തുക്കിളിമാനിക്കുമേ’ ഇത്രാഭി പാദവത്രാരംഭം. നൂലാവരിയം കിളിപ്പാട്ടും നമ്പ്രാങ്കെ വികതതനും എന്നതിനു എന്നിക്കു സംശയം തോന്നാം

ചീണ്ട. അതിനും ആരംഭത്തിച്ചവന്നതുപോലെ ചാണക്കു
സുത്രത്തിനും ആദിയിലും ‘അത്യീനമസ്’നുിയാവസ്ഥ
നിർദ്ദേശവാചി തന്മുഖം’ എന്ന പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ
വച്ചു വസ്തുനിർദ്ദേശവാത്ത സപ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി
ഡോനാം.

‘എക്കിലേഡസ്മുക്കകലമാല്പികേ പറക്കടോ
മംഗലനായുജ്ജിവ ചാണക്കുന്നതുവൻ കമ്പ’
എന്നും,

‘ശാരികപ്പെട്ടതലെ ചൊല്ലുടോ ചൊല്ലുടോ
ചാഞ്ചലുസന്നന്ന നല്കുന്ന കമ്പാന്തം’

എന്നും ഉള്ള ഭാഗങ്ങൾ ധാരാളം സാമ്പ്രദായിക്ക്. ‘ഗണ
പതിഗ്രാവാനം’ ഇത്രാബോ മൺിപ്പുചാളാഡ്രോക്കം
ചോല ഇതിലും,

‘വദിച്ച ധനനാമന്ന തന്നും വാണിയേയും
തന്നുട മുജനാമനാശയും വദിച്ചമാ’

എന്നും ‘ഈശപരസ്യ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു’ ഗണിനീ
യമാണ്. പിന്നും പദ്മനാഭാരംഭത്തിൽ ‘ആമൻ
സുന്ദരസ്’പതി’ മുതലായവാക്കു കുട്ടിത്തിൽ ചാണക്കു
നെയും വിടാവത ചേരുന്നിട്ടുന്നതും നേഃട്ടചെയ്യുന്നതുകു
താണും. കവിതായ അഭ്യന്തരമാകി പരിഞ്ഞാധിച്ചാൽ
നാല്പാടുകു പിന്നിട്ടുള്ളതിക്കൂടി ഉള്ളശിച്ചു കാണുന്ന
മഹിതവിലാസം, മനോധർമ്മക്ഷുമം മുതലായവയുടെ
ചീല അങ്കരങ്ങൾ ഇതിലും കാണുന്നുണ്ട്.

കാളി ദാ സ ക്ര

ഭാരതവണ്ണയത്തിലെ പുരാതന മാധാത്മ്യത്തിന്റെ സ്ഥാരകസ്ഥംഭങ്ങളുായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടെങ്ങവയുടെ ക്രമത്തിൽ അംഗപ്രതി ലഭാന്ത സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കണവയാക്കണ കാളിഭാസക്തികൾ ആന്ത്രജാതാട പരിപ്പൂരത്തി നിർവ്വഹിച്ചുപെട്ടു ശാശ്വതാവുമായ ഒരു ഫലമായിട്ടും, ഇന്ത്രൻ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു സംഖ്യാതിരുത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അവ സ്ഥാക്കിട്ടെങ്കെ പ്രതിനിധിയായിട്ടും, ചരിത്രത്തിനു പ്രസ്തു യെത്തുനാ കാബംതുടങ്ങി. ലോകചരിത്രത്തിൽ കാണുന്ന കവികളിടെ ക്രമത്തിൽ മുപ്പുംധാരക്കു കുറവായിരുന്ന കാളിഭാസനു എഴുക്കു പ്രത്യക്ഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയിലും സകല സ്വാഭാവികഭാഷകളിലും അംഗ ധത്തിന്റെ തുടികൾ ഭാഷാന്തരീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടിരിക്കുന്ന എന്നാജ്ഞതിന്റെപുരുഷ പ.എ.ത്ര ഭാഷകളായ ഇന്ത്യീഷ് ജംമൻ, മ്രണ്ണ്, ഡാംണ്, ഇരംബിയൻ മതലായ വകിലേയും അവ, സമക്രമങ്ങളെപ്പറ്റിരിക്കുന്ന കവിതാവി മിലിന്തിനും ഇത്തമാറ, പ്രസരം സില്പിക്കണമെങ്കിൽ കവിയുടെ ഭോഗ്യത ഏതു മഹത്തരമായിരിക്കുന്നുമെന്ന ആഭ്യന്തരിക്കും ഇരു സംശയം ഒരു നിപുണവും സാക്ഷിയാക്കണ, ഇതിനുംപൊക്കെ, ഈ നാഡ്യാസാമ്രാജ്യം ആസകലവും

പാദ്യാത്മകങ്ങളിൽ അവിടവിന്തെയും സംസ്ഥാനത്താശ കല്പസിച്ചു് നിനിത്തബലികളായ അനേകംപേരും അദ്ദേഹ തനിന്റെ കാവൃസ്തവികതകളെ കണ്ടിരിത്തു ആസ്ത്രി ചുവരുന്നു. ഒഴുവുകൾ അന്റെ ജന്മത്രിയായ ഇൻഡ്യ തിൽ ഉള്ള തിനേക്കാരും ആദ്ധ്യാത്മിക്കും കാളിഭാസനും അന്തരം ക്ഷേമിക്കുന്നില്ലോ എന്നുകൂടി സംശയി ക്ഷേമിയിരിക്കുന്നു. എത്തദ്ദേശീയശാഖ പൊതുജനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൂലഭിയക്കതിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ വ്യാവ്യാക്രിക്കന്നതിൽ വിസ്മയപരതയുണ്ടായി. ദേവീവര പ്രസാദത്തെ അതിനു മെതുവായി കൈതുന്നു. സ്വപ്നശ്രീ യാന കവികളിൽ വ്യാവ്യാതാക്കന്നായും അദ്ദേഹത്തിനെ ക്രോഡ്ഡിക്കുന്നതിൽ ലേശവും ലുബു് യു കാണിക്കുന്നില്ല.

എ. പുരാക്കവീനാംഗണനാഡു സംഗ്രഹ

കനിഷ്ഠികാധിപ്പിത കാളിഭാസഃ

അഭ്രാവിതത്തുല്പകവേരണാവി-

ദനാമിക്കാസാത്മകനാമദ്യയാ,

ഒ. കാവൃഷ്മാലഃ കവികാളിഭാസഃ

ഓഗോമാസഃ കവികലഹഞ്ചഃ

കാളിഭാസോ വിലാസഃ

എ. ‘കവിതാ കാളിഭാസസ്ത്രഃ

തത്ര ശാക്തനൂം മതം,

ഓ. ഉപമാ കാളിഭാസസ്യ
ഭാരതവർത്തമഗ്രഹവം,
നൃ. * ദീപതിഖാകാളിഭാസഃ,

ഇങ്ങനെയുജ്ജി പ്രശ്നംസകളെ എല്ലാം ഇവിടെ സമാഹരിക്കുന്നതിനും അവയുടെ കുടുതൽ ഗൗമാത്രമേ തന്ത്രം മായിട്ടിള്ളി.

പാശ്ചാത്യമാണം കാളിഭാസനപ്പറിയുജ്ജി ശ്വഹം നന്തരിൽ ഒഴുംതാനന്ന പിന്നോക്കേണ്ടു. ജോൺസ്, വിൽസൻ, ചേസി, ലാസൻ, വില്പ്രസ്, ഫോഷ മുതൽപ്പേരും സാധിത്രക്രബാവല്ലിക്കായ ‘ഗേട്ടയും’ കാവുസികൾ രോമണിയായ ‘എഞ്ചുല്ലഗ്രാം’ തന്ത്രചിന്തകനായ ‘ഹംഡോ റിട്ട്’, ‘ഓർട്ടോഫ്രൈറ്റിനും’ വളരെ ഉന്നതമായ സ്ഥാനം കവികൾത്തിൽക്കളിക്കുന്നു. ശാകന്തളിത്തപ്പറി ഗേട്ടയുടെ പ്രശ്നപ്രശ്നത്രക്രമിവിടെ എടുത്തു ചരിയേണ്ട കാഞ്ചിപ്പിന്നത വിധിയിൽത്തെ അന്തരു ആസിലുമാകുന്നു. ‘ശാകന്തളിക്കിട്ടുവരുന്ന കാളിഭാസൻ’ അന്നാരക്തജ്ഞനങ്ങളിൽ എന്തെന്തിൽ പ്രത്യേകിയുടെ വിലാസങ്ങളും വർണ്ണിക്കുന്നതിനും അതിവിഭഗ്രംഭനായ രോഹാകുന്നു. ഇതു മഹാകവി ആസിലുമായ വിക്രമാഭിത്ര സദസ്സിനെ അലക്കരിച്ചിരുന്നതു

* അതു രംഗം ഇന്തുക്കതിന്നും അഞ്ചൽനിലും
‘സത്യാവിജ്ഞിപിചരിശ്വരം അനുഭവം
അംഗം വ്യതികരണയപതിംവരംസാ
നാഞ്ചാരംബംട്ട് ഇവപ്പേരേ
വിവശ്വന്നകാവം സന്ദമിപാദഃ’
എന്ന ശ്ലോകത്തെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടിട്ടുതാക്കു.

கொள்கூடு 'வெந்ஜிள்' 'மொரை' என கவிகளிட ஸம்காலிக்காக்கான விகாரணப்பேசு முகாறிப்பிகளைதிடுத்தி அங்குத்தயூங், ஸக்லுமைக்கிடுவது ஸழுல்லியூங் ஸ்தலஜாதி கூடுதலுத்திடு கவிகளிட முடித்திடு அங்குமத்தின் உத் தீவிழுமாய செய்யாதெத்த ஸ்வாதித்து கொட்டக்களை கூற. பெருமையும் லாஸ்கேர் அலிப்பாயவும் அதும் வீரமாக்கான. அநேகம் பார்வை 'ாரதவளையாமல் துங்கமெய்யலத்திடு காலிமாஸ்கை அதுறுத்திப்புமாய நக்குமையிருத்தனை கூடுதலை. அநேகம் ஒருவையை அந்மிக்கொடுத்து முவருமாயி ஹாருபோயைக்கிடுத்து ஸவ்தறுஸ்தறுத்தயூங், பின்கால ஜெஹிலெக்கொடுத்து போலெ ஸம்புத்தமாயத்திடுவது அதிகாக்கலை அது முலிக்காதெத்தயூங், ஸாரத்துறுமாய தேநத்திக்கர வகுவ யூதெத்தயூங், மதோமறமாயிரிக்கொன அதுக்கைவிச்சை கோடுகொள்கூடு வர்ணுவிச்சையைப்பேசு அந்தை அநைஸ்ரித்து ஹாரு யூதயத்திடிடுத்து அதுக்கை சுற்றுவக்கொலூங், ஸப்புத்து க்கிடுகை வெஷித்துருங், பூலிபூத்துமாய தாந்தர உத் பாத காஶக்கி, விச்சையைக்கிடுகை ஸுவபுப்பமாய விச்சைக்கான, ஹுவகொள்கூடுத்தாந்தர உத்துக்கைத்திடுகை பநித்துள்ளமாய கிற்புமெனத்திடுங், அநேகமத்திடுகை ரவுருக்கிடுகை அங்குத்துருங், முத்துருக்கைத்துக்கை அதாக்குத, ஸக்லுமைக்கிடு யை ஸழுல்லி ஹுவயைலுமாக்கான. ஹுர ஸ்திரை அந்மிக்கொடுத்து முயாகமாயி அநேகமத்திடுகை தீதிக்கைய ரோகாதூங், விஞ்சுமோய்த்தீருங் ஏதுந காக்கை ஹுரு ஹுவயைக் கைவிக்கை ஸம்புவுவும் முபூலருமாய தாந்தர உக்குக்கிடுகை

ചോദനയെ അല്ലൂചത യാതൊന്നിനേന്തും അന്തസ്വിച്ചിക്കണം, എക്കേൽപ്പോൾ ക്രിസ്തുമും 710-നിന്തിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വേദത്തിൽ മുന്നൽപേക്ക് ദിന്നിവാമോധിഡാന്നിയും ചില സംഗതികളിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളവും അശ്ലേഷം സപ്താഗ്രഹങ്ങിയിൽനാബുന്നും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു” അന്ന് പാശ്ചാത്യപാശ്ചാത്യമാശക്കട അഭിപ്രായങ്ങൾ വിസ്തൃതമാക്കാനുള്ളിട്ടുണ്ട് ഇവിടെ വിച്ചേരക്കുള്ളിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പുകാരമുഖ്യ സ്ഥാപനികളും കാളിപ്പാസൻ പാരുമീഭവിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനത്തികളായ ശാക്രാന്തി, വിഞ്ഞ മോർത്ത്യൂൾഡിയം, മാളവിക്കാഗ്നിമിത്രം എന്ന നാടകങ്ങളിലും, രഘുവംശം, കമാരസംഭവം, മേഘസംഭവം, ജ്ഞാതസം മാരം എന്ന കാവ്യങ്ങളിലും മുലമാക്കിട്ടാകുന്നു. എക്കേൽപ്പോൾ 1785-ാം സംബത്സരത്തിൽ കുട്ടക്കൊച്ചിയിൽ ജയ്യംജിയായിരുന്ന സർ വില്പ്പംജാൻസ് സ് മശനാഹരമായ തവന്റെ ശാക്രാന്തിഭാഷാത്തരീകരണാക്കണം കാളിപ്പാസനെ, പാശ്ചാത്യസാഹിത്യരസികമാക്കും പരിചിതനാക്കി തീരീത്ത്. 1897-ൽ പ്രമാശർവ്വിത്സൻ തന്റെ തുതിയായ “മിസ്റ്റിയേറൻഡ്” എന്നതിൽ ശാക്രാന്തിഭാന്തിന്റെ കുടുംബപരിപാലനത്തോടു കൂടി തോന്നുന്ന വിഞ്ഞമോർത്ത്യൂൾ നാടകത്തെ ഭാഷാനാരീകരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് സംസ്കൃതത്തിലും തീരീകൃത ഭാഷയിൽ ഒരു താജിജ്ജഥയും മറ്റൊരുതീർത്ത് 1833-ൽ പുർണ്ണിൻ എന്ന പട്ടണത്തിൽ പ്രസില്ലിക്കിക്കുപുട്ട അഭിക്ഷണം. ഏൻസൽ എന്ന ആരം ആ സംബത്സരത്തിൽത്തന്നെ അതിനെ ജന്മമാർക്കുന്ന ഭാഷയിലേക്കു താഴ്ചമാക്കുന്നു. വോളിൻഡൻ എന്ന വിജ്ഞാൻ 1846-ൽ

ചീറോങ്ങോം ബർലീൻവച്ചു വേരെയും നന്ന പ്രസിദ്ധി കുറിച്ചിരിക്കുന്നതായ്! തെളിയുന്നു. 1846-ൽ സംസ്കൃതം മുലം “മാനിയർ വില്പ്പം” എന്ന പണ്ഡിതന്മാർ അസാധിതമാകി “മഹംട്ട് ഹാർഡ്” എന്ന പട്ടണ തതിൽ വച്ചു പ്രസിദ്ധികരിക്കപ്പെട്ടു. 1857-ൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ കൗതുക എന്ന അഴിം തംജി ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

മേലുണ്ടെങ്കാബും 1832-ൽ ഇംഗ്ലീഷ് തജ്ജമ യോട്ടുടി പ്രധാനർ വിശ്വസനാഞ്ഞതനെ പ്രസിദ്ധി കരിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിനെ ഇംഗ്ലീഷിൽവച്ചു പ്രമുഖർ ജാൻ റബ്ബം. ഒരു മനനിക്കിൽ ത്രുംഗാരതിലകവ്യാവ്യാന തേതാട്ടുടി മി. റിക്കഡ്യൻമീച്ച് ഫർ എന്ന അഴിം, പിന്നീട് ഡാക്ടർ മാക്സ് മുംതുറം പ്രസിദ്ധികരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലീനാമവ്യാവ്യാനതേതാട്ടുടി കാണിച്ചതലായ ദേശങ്ങളിൽ വച്ചു മുത്രയോഹ്നാവരും പ്രസിദ്ധികൾ ചീട്ടിളിതിനില്ലെന്ന കമ പറയണമെന്നില്ലപ്പോ.

ജൂതുസംഘാരം 1840-ൽ ഡോളൻ എന്ന അരളാർ ലിപ്പസ്റ്റ്രീല വച്ചു ഭാഷാന്തരങ്ങതാട്ടുടി ദ്രുശ്യാധിത മായി എന്നും ത്രുതവോധമെന്ന ചന്ദ്രപ്പൂണ്ഡ്രഗമം പാരിസ് പട്ടണത്തിൽ വച്ചു ലാൻസറോ ഷുബന്നാരാ ഇംഗ്ലീഷ് 1855-ൽ പ്രസിദ്ധികരിക്കപ്പെട്ടു എന്നും കാണുന്നു.

രഘുവംശകാവ്യം ലത്തീൻ ഭാഷയിലേക്കും ഏ. ട്രിഫ്. ക്ലൗസിലും എന്നൊരാളാൽ ഭാഷാന്തരീകരിക്ക ചെപ്പെട്ടു. പാരിസ് നഗരിചിൽവച്ചു 1832-ലും, ഗ്രീക്കഭാഷയിലേക്കും കിപ്പൂരംഡോവിനാൽ തംജിമവച്ചുപ്പെട്ടു

അതന്നും നഗരത്തിൽ വച്ച് 1849-ലും പ്രസിദ്ധീകൃത മായി. ഇതിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കും തന്റെ ചെയ്യുമ്പുടിട്ടുണ്ട് മി. സ്റ്റോൺസിലർത്തെന്ന കമാറസംഉ വത്തിന്റെ അടുത്തിലെ ഒരു സർവ്വക്കാരുളും സാഹസ്രത തത്തിലും ലത്തീൻഭാഷയിലും പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. മുത്തെന്ന മി. “ഗ്രിഫിത്ത്” എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലേക്കും തജ്ജമചെയ്യിട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

കാഴിഭാസത്തിന്കളിൽ എന്ന വേണ്ട പരശ്രമമാണെന്ന സാഹിത്യരണ്ടും വച്ച് “അനന്തരാധമായ അനുഭവങ്ങൾ നൃാക്കമായി ചരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശാക്തമൂന്നാടകക്കത്തിന്റെ ഫോട്ടോ എടുപ്പാണ് എത്രയോ ജാതിക്കാർ ആമിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാക്തമൂന്നം വായിപ്പാണ് മാത്രമായി സംശ്രൂതം അല്പം സിച്ചിച്ചു “പ്രസി” അതിനെ പ്രശ്നാശയിലാക്കി. ശാതിനു മുമ്പുതെന്ന ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ഇത് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ നേരിലെയികൊക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഫാർ സ്റ്റു, മെർസൺ, ബെട്ടിലിംഗ്, എൻഡേൽസ്, ലിസ്റ്റലും ബൈഡർസ് ജൂവർ എറ്റു ട്രൗംഗും ട്രൗംഗും ദാക്ക എല്ലാത്തിനു ജർമ്മൻഭാഷയിൽ തജ്ജമകൾ സ്ഥാപിച്ചിയുന്നു. ശാക്തമൂന്നത്തിന്റെ തജ്ജമയും ബൈഡർസും ജൂവർസും ദാക്കും എല്ലാഭ്യം ഇതു പ്രശ്നാശയിൽ മാത്രവികാശിമിത്തം, നേരിലും ഇവയും നാശിക്കുന്നതല്ല.

കാഴിഭാസത്തിന്റെയാ എന്ന വിലരായ സംശയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാത്രവികാശിമിത്തം, നേരിലും ഇവയും

യുറോപ്പിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിട്ടണ്ട്. ഈ വയിൽ മാളവികാശിക്കിത്തനാടകമം ‘എ. വീബർ’ എന്ന ആളും ജർമൻ ഭാഷയിലേക്കെ ഭാഷാന്തരീകൃതവുമാകന്നു.

ഈ പ്രകാരം കിഴ്ചപട്ടായിരുന്ന തെററിലുമീല്ലുണ്ടാണ് ഈ കില്ലാത്തവിധത്തിലുമാണ് പാദ്യാത്മാർ നാട്ടുനടക്കവി സാർവ്വദേശമനേപ്പറിയുകളും പ്രംസകെ പ്രംബനണിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യയിൽ കാളിഭാസത്തികരക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പതിപ്പുകൾ, തർജ്ജമകൾ ഇവരെ കണക്കുകൊടുന്നതു സുകരമല്ല. കാളിഭാസത്തികരക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങൾ വൂബ്രാതാക്ഷത്തു് വളരെയുണ്ട്. മല്ലിനാമൻ, എഹാദ്രി, ചാരിത്രവല്ലനൻ, സുമതിവിജയൻ, വല്ലഭൻ, യമ്മാമര, വിജയഗണി, ദിനകരമിത്രൻ, പ്രജനാകരൻ, സന്താനഗണാസ്താമി, കാത്രുഘോമൻ, മരഗാവിദവാചല്ലുതി, രക്ഷൻ, വരുംഖവൻ, ശ്രീനിവാസൻ, രാമവാച്ചന്റെ, റംഗനാമൻ, ഇവൻ കാളിഭാസവൂബ്രാതാക്ഷ കൂൽ ഏതാനംപേരും മാത്രമാകന്നു. കേരളഭാഷയിലും അല്ലവാം ജ്ഞാനസംശാരം * ഇവരെയാഴിക്കെയുണ്ടു് മല്ല കാളിഭാസത്തികരം രജ്ജമനച്ചയുപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടുള്ളതു് ഭാഷാഭാരിപ്രവിന്നന്മാക്കുന്ന ആദ്യപാസപ്രഭമായിരിക്കുന്നു. ലോകപ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ശാക്തത്തിനും എമ്മുട്ടു ഭാഷയിൽ രണ്ടാമതെന്നു തർജ്ജമകുടി ഇതാ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരം ഇതുമാത്രം വികിഴ്ചനായിരിക്കുന്ന കവിയുടെ കാലാഭികാർത്തങ്ങളെപ്പറി ഒരു ദിനം ചെയ്യ

* ആദ്യത ലേവനം 1081 മീറ്റുന്നതിൽ പ്രഖ്യാപിപ്പെട്ടതിനാണ്.

നാതിനു് ഉചിതമായിരിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ കാളിഭാസ ജീവചരിത്രത്തപ്പറി നാമക്ക അറിവില്ലാത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടനെ അതു ദക്ഷയിൽ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളുായ പ്രമാണങ്ങളുടേയും രേഖകളുടേയും മാരിപ്പും സൗചിപ്പിക്കുമ്പെട്ടുന്നു. അനുലമായി ഇതിൽ ഉപഘന്തിക്കാൻമുംകൂടാകനു കാഞ്ചിപ്പറിയും പദ്ധതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടും ഡാവോദാവുജി, എസ്.പി. പണ്ഡിറ്റ് മഹത്ത്വപേജുടെ പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും തെടിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ളവയാകനു.

എത്തേണ്ണീയകാളിലാസവ്യാവ്യാതാക്കളിൽ പ്രമാണമാനും മല്ലീനാമാദ്ദനത്തെന്നു കിട്ടുണ്ടതാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന മല്ലീനാമാദ്ദനാ അദ്ദേഹം തന്നെ വ്യാവ്യാതമെഴുതുന്നതിൽ ഡാസ്റ്റ് പഠനക്കുള്ളായി കയറ്റിയിരുന്നു ഒക്സിംസവരനാമപ്രഭതികളുായ മുൻപ്പുവ്യാവ്യാതാക്കളോ തങ്ങളുടെ വ്യാവ്യാക്കങ്ങൾക്കു വിഷയിവെച്ചു കാബിയുടെ ജീവചരിത്രത്തപ്പറി വ്യാസനകരമായ മറന്നുത്തുരെയും ധരിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലുണ്ടനു.

“സ്ഥാനാദിന്മാത്രാസനനിപ്പിഷ്ടാക്കുന്നുതോടിഓംമുവഃ വം ദിഓംനാഗാനാം പദ്മിപരിധരം

സ്ഥാവരംസ്ഥാവലപാന്ന”

എന്ന മേഘസദ്വാഗ്രഹം കാലിപ്പിത്ത വ്യാവ്യാനിക്കുന്നതിൽ ‘നിപുജ്ഞം’ ദിംബം നാഗനാം കാളിഭാസസമകാലീനമാരായിരുന്നവും മല്ലീനാമൻ പരാതതുകാണുന്നണ്ടും. എന്നാൽ ഈ വ്യാവ്യാനാം സ്പീകാന്തുമല്ലുന്ന പരയുന്നവാം അനേകം പേരും ഉണ്ടും. ഇതുമാത്രമേ

മല്ലീനാമകയ്ക്കിനും കാളിഭാസമന്മുറി നാം അറിയുന്നതും. അതിപുകാരം സുംശ്രഹസ്യമിന്തുമാണെന്നുണ്ട്.

കാളിഭാസനും, തുന്നഡ്രൈവിലെ ‘ചേക്കാസ് പീയർ’ എന്ന നാമധേയത്വം റസിക്കിഡോമണിയായ സർ വില്യും ജോൺ.സ് കല്പിച്ചതും നനിലധികം റിയൽത്തിൽ ദ്രോജി ചീരിക്കേണ്ടതും. റണ്ടുകവികളുടെയും ജീവചരിത്രം അജ്ഞാനാത്മായമായി രിക്ഷനും പുനരും നാമങ്ങൾതന്നെ സാമാന്യാധികമായ വാദങ്ങൾക്കു വിഷയിലെവിച്ചിരിക്കുന്നു. കാളിഭാസമന്മുറി സാധാരണ അറിവുള്ള സംഗതികളും ഒരു വാക്കുത്തിലക്കാനുള്ള ക്രയുള്ളതും. അദ്ദേഹം ഉള്ളജ്ഞയിനിയിൽ വികുംഘാഭിത്രസദ്ധീക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന വിച്ചപസിച്ചുപാരുന്നതും അദ്ദേഹത്തെ പ്രാഥാണ്യത്വാനുഭൂതിക്കുടിസ്പീക്കർ ക്രമെന്നു തൊന്തരിപ്പിലും. എങ്കിലും ത്രംഖക്ഷാഖിപ്രായവും അദ്ദേഹത്തെ വികുംഘാഭിത്രസദസ്യനാക്കിത്തനെ കല്പിക്കുന്നു.

“വാലും മീകിപ്പുഭരേണരാമഗ്രഹപതി
വ്യാസേന യർമ്മാതമദ്ദോ,
വിവ്യാതികിലകാളിഭാസകവിനാ
ആവിക്രമാക്കാഗ്രഹപദഃ”

എന്ന പ്രസിലബ്രോകാല്സംതനെന്ന കാൻക്. വികുംഘാഭിത്രസദസ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നവരത്നങ്ങളിൽ ഒരു നായിരുന്ന കാളിഭാസനും എന്നും, താഴെ വരുന്ന ദ്രോക്കം കൊണ്ടു കാണാവുന്നതാണും.

“യന്ത്രീക്ഷപണകാമരങ്ങ
വേതാളിട്ടുലടക്കപ്പറ്റം കാളിഭാസം
വ്യാദിവരാഹമിമിരോ രൂപത്രസ്സഭാവം
രത്നാനിവൈച്ചരജഹിനവവിക്രമസ്മു”

ഈതിൽ പറയച്ചുട്ടിരിക്കുന്ന ധനപത്രി ഒരു വൈപ്പനം, അമരസിംഹൻ പ്രസിദ്ധ നിഘണ്ഡുകാരനം, വരാഹമിമിരൻ ജുന്തിഷിയും, വാങ്ഘിഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനം കാളിഭാസൻ കവിയുമാകുന്നു. ഇവിടെ എന്നാമത്തെ ഒവും ചുമ്രം വിക്രംബിത്രുൻ എന്ന രാജാവിനെ കുറിച്ചാകുന്നു. ഈ നാമധ്യേയത്തോടുകൂടി ഇന്നും ഉജ്ജയിനിയിൽ തന്നെയും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുമുണ്ട്. ഇതിൽ ഏതു വിക്രമാദി ത്രംഗൻ സഭസ്സിലുണ്ടോ കാളിഭാസൻ വത്തിച്ചിരിക്കുന്നതും? വിക്രമാദിത്രംഗനിൽവച്ചും അതിപ്രസിദ്ധനായിട്ടുള്ളതും? സിതിയൻസും? അല്ലെങ്കിൽ ശങ്കഹാരര ചുല്ലത്തിൽ തോക്കിച്ചു വെങ്കുമ്പുവാബുമ്പത്തിന് 57-കൊല്ലുംമുമ്പിൽ വിക്രമാദിത്രസംവത്സരം സ്ഥാപിച്ചുവൻ എന്ന വിശ്വസിക്കുപ്പട്ടിരിക്കുന്ന മഹാരാജാവാകുന്നു. സർ വില്യുംജോൺസും, ഈ വിക്രമാദിത്രംഗൻ സഭസ്സിൽതന്നെയാണോ കാളിഭാസൻ ശോഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും അഭിപ്രായചുപ്പട്ടിനും. പേരു ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തോട് ദേശജിക്കുന്ന തായ ഈ കാലത്തുനെന്നയായിരിക്കുന്ന കാളിഭാസൻ വത്തിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അഭ്യേഖം ഫോറസ്സും, വവർജ്ജിൽ, എന്ന കവികളുടെ സമകാലികനായിരുന്നു സിലവിക്കുന്നു. ഓജപ്പുബന്ധം, ഏനിഞ്ചുക്കബ്ബാരി, എന്ന കുതികളുടെ

പ്രാഥാസ്ന്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിൽ കുസ്താബ്ദം 11-ാം ശതവർഷത്തിൽ മഹാരാജാവ്‌ന്റെയേഴ്സം രാജ്യത്താരം ചെയ്തിരുന്ന വിക്രമരാജാവധിങ്ങൻ കാളിഭാസന്റെ സംരക്ഷകൻ എന്ന് മി. വെൻലി അറഞ്ഞാനിക്കൊ. ഒക്കെ ണ്ണൽ വിച്ചമോട്ടം മി. ജൈകിംസ് "പ്രിസ്റ്റ്‌സ്റ്റു", അവരെ അറഞ്ഞാസന്നിച്ചു. തണ്ടൻസ് "വാർട്ട്" എന്നുമീൽസേററാണും കാളിഭാസന്റെ 5-ാംശത്തെവർഷത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതാകി നിശ്ചയകിക്കൊ. ഗ്രജറാറ്റ്, മാർവ്, ഉക്കിണാപമം, മത വായ ലിക്കകളിൽ മുഖ്യാന്തര സൗമാദരംപുതു നായ തോജാൻ റബ്ബുക്കിൽ ദാവനായിരുന്ന കാളിഭാസന്റെ എന്ന ഭോജപ്രഭാഗ്യം എന്ന കൃതിച്ചയ ശാന്നസരിച്ചു് വിച്ചപാഠിച്ചുപോകുന്നു. ഉള്ളക്കിടിയിൽ അരങ്ങേ കാലാജമായം അര നേകവിക്രമാഭിത്രനായം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നം, അതിൽ അന്ത്യനായരാജേൻ കുസ്താബ്ദം 11-ാം ശതവർഷത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നവെന്നും തെളിയുന്നു. മുമ്പുവരുത്തെ രണ്ടാം പ്രായങ്ങളേയും സാധ്യമുന്നോവച്ചു് പരിപാലിക്കണമെ കീൽ, നവരത്നസദസ്യനായ വിക്രമൻ ഭോജനാനന്തരി പ്രശ്നഭാഡായിരുന്നവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനിരിക്കൊ. രാജ്യ ത്രാവിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്ന ശിഖാലിവിതങ്ങൾ കൂടും മറ്റും സമ്മതമുള്ളും എന്ന രാജാവിനോ കവിക്കൂടി സ്ഥാപന്നുവാചി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ രാജാവിന്റെ സമ്മാനിക്കാനിരിക്കുന്നും, അതായതു കുസ്താബ്ദം രണ്ടാംശത്തെവർഷത്തിന്റെ ഉത്തരവാർല്ലാനിലായിരിക്കുന്നും കാളിഭാസന്റെ വർത്തിച്ചിരുന്നതെന്നു് പ്രമഹം പാസന്റെ ഉറയപിക്കൊ. മൊക്കസദ്ധാഷ്ടാ എന്ന ആദി കാളിഭാസന്റെ കൃതികളും പ്രാഥുരാജയിലേക്കു തന്നെ ആജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

“സത്പരേകവനിതാസദ്യാവിസൻ
ഡാവനീമനവഴോക്രസന്തതിം
ഒവല്ലയന്ത്ര പരിഞ്ചാവിനം ഗദം
നപ്രിച്ചള ചവായ മത്യഗാത്”

ഈപ്പറന രഘുവാഡാവസാനത്തിൽ, മരിച്ചതായി വന്നിച്ചിരിക്കുന്ന അഗ്നിവർണ്ണന്റെ കാലങ്ങൾ ജനിച്ച രജാവിന്റെ രജുദേഹംകാലത്തു കാളിഭാസൻ ജീവിച്ചി അന്നതായി ടി ഫോഷേ വിചാരിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫേതു, രഘുവംഗത്തിൽ അഗ്നിവർണ്ണന്റെ ശ്രേഷ്ഠായി യാതാരു രജാവിന്റെയും പേരുകാണുന്നില്ല എന്നതായിരിക്കും. അഗ്നിവർണ്ണസുഖന്റെ കാലത്തും കാളിഭാസൻ ജീവിച്ചിരുന്ന എക്കാൽ ആ രജാവിനു പുറതി വല്ലതെങ്കിലും രഘുവംഗത്തിൽ പറയാതിരിക്കു മായിക്കുന്നോ? ആകയാൽ ഫോഷേയുടെ അഭിപ്രായം വളരെ സ്പീകാച്ചും താഴെ ദാനന്നില്ല. കാളിഭാസന്റെ കാലത്തെപുറതി വണ്ണിതമായി രംഭിപ്രായവും ഫുമി സർ വിഞ്ചസനില്ലെങ്കിലും, വിക്രമാഭിത്രാബ്ദാവക നായ വിക്രമാഭിത്രുന്റെ കാലത്തിൽതന്നെന്നായിരുന്നു കാളിഭാസന്നമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ശരവമായി ചിവ ശങ്കരം ഉജ്ജിവുംപാലു തൊന്തരുണ്ട്. ‘ആസ’ാഥി’രാ സ്ഥാനം എന്ന ഗ്രന്മത്തിൽ ധിന്മാസാധിത്രും ഉജ്ജി കാലം മഴവും തോജ പ്രമാണങ്ങായും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്യമാരായിരുന്ന നവരത്നങ്ങളും നാമദയയങ്ങൾ നാഡിക്കുന്നതല്ലെന്നും, ഇതു നാമദയയമുള്ള മുന്നു രാജക്കമം കമാരിൽ ആരേയാണു ഇവിടെ പാമർഹിച്ചിരിക്കുന്നു

കത്തനോ വണ്ണിതമായി പറയാൻ പാടില്ലെങ്കിലും അവ രണ്ടാവൽക്കരിപ്പും വിദ്യാഭ്രാത്സാഹകമാരായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞതിട്ടും ‘കേണൽട്ടാധി’ ഇപ്പുകാരകമഴച്ചിയിരിക്കുന്നു. നോമത്തെ ദോജൻറ കാലം ദിനുകമാറ്റിത്രവർഷം 631-0 (ക്രിസ്തുവർഷം 575) രണ്ടാമത്തെവൻ്റെകാലം അഞ്ചേവർഷം 721-0 അന്തുവൻ്റെ കാലം 1100-0 ആകുന്നു.

ഡാ. ആവോദാക്കാജിയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഇവ കരിക്കാണുള്ളതിനും നല്ല വക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. ജൈനമാരുടെ ചില തൃതികൾ പ്രകാരം ക്രിസ്തുവർഷം മൂന്നാംത്തെ വർഷം സമീച്ചിച്ച ഒരു മുദ്രാഭോജൻ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മാനതുംഗസ്തി എന്നു രഹചാര്യമാണെന്നും കാണുന്നില്ലെന്നില്ല. മുന്നാൻ, ഇതിൽ എന്തോ ഒരു തന്ത്രിപററിക്കിട്ടണമുള്ളതും ആത്മക്ഷ്യമാകുന്നു. എന്നുകൊണ്ടോരു, ചില ജൈനപ്രാഥാനികമാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മാനതുംഗൻ ബാണം വൻ്റെയും, മയ്യരവൻ്റെയും സമകാലികനായിരുന്നു കാണുന്നു. ഇവർ രണ്ടും എഴാംഗതവർഷാരംഭത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണുള്ളതിനു തന്റെവുമുള്ളു. മർഖചരിത്തത്തിൽ ബാണാൻ, താൻ മർഖവല്ലനവൻറെ രാജാനിയെ സമർപ്പിച്ചുതു വന്നിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ന് മർഖവല്ലനക്കില്ലാഭിത്രം മൃബവൻശാഓും എന്ന ബൗദ്ധമിഷണറിയെ സത്ത്‌കരിച്ചു കുന്നുജിലെ തിലാഭിത്രം തന്നെ എന്നാൽ വേണ്ടതെല്ലാഭ്യകരം ഉജ്ജീവിതിക്കു ദോജമാരുടെ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു മനു പറഞ്ഞതു അഭിപ്രായവുംതുംസത്തിനു ആവകാശമുണ്ടെന്ന ഫോകുസ്.

വിക്രമാദിത്രൈനൈപ്പറി വിക്രമാദിത്രം, സിംഹാസൻപാത്രിംഡി, വേതാളിപ്പദ്മവിംഡി മതലായ കുടികളിലുണ്ട് കമകരം എല്ലാം നോക്കിയാൽ വിക്രമാദിത്രാശുഖാപകൾ എന്ന പാഡ്യന ആ മഹാരാജാവും ദീരംഭാരനമായ ഒരു വീംഗാധിത്രനൈന കാണ്ണനുണ്ടും അംഗദമം ഒരു വലിയ വിദ്രൂശപ്രാശാമക നായിത്രനൈനുണ്ടും തെളിയുന്നില്ല. എന്ന തന്നെയുമല്ല, അംഗദമത്രിനും സിംഹസനസ്ഥി എത്രനാശ ചെജുനാചായും ശാഖാശായിയന്നതായും ചെജുന്തുടികരം പറയുന്ന ഭാവമുണ്ടു്. * കമാസരിത് സാഹരതിലും കാശാശബ്ദിരാജാവായ നരവാമന്ദരതനൈനാട് വിക്രമാദിത്രൈനൈപ്പറിക്കണ്ടപുന്ന് പറത്രു കേരംപ്പുക്കന്നും ചിവ കമകരം കാണ്ണാണുണ്ടു്. നാസിക്കിലെ ഒരു റിലാലിവിന്റു കൊരം നാഞ്ചാൻ, നഹൃഷൻ, ജഗമജയൻ, യയാതി, ബലരാഖൻ മത്രക്കപ്പങ്ങുടെ കുട്ടത്രിൽ ക്ഷണാനിയിയായ ഒരു വിക്രമാദിത്രൈനൈപ്പറിയും പ്രസ്താവം കാണ്ണാണുണ്ടു്. ഇം വിക്രമാദിത്രാശം എല്ലാം നോവാഞ്ചും ഒരു തരവുമില്ല. വിക്രമാദിത്രകമകരം എല്ലാംകൂടി വച്ചു നോക്കേം കാൽപ്പവം റഹിനേരു കഴപ്പുമുണ്ടുനൈനും സമമായി ക്രതനൈനയാണും ഉംഗിംഡായിട്ടുണ്ടു്.

ചെജുന്തീര്യാകരമാരിൽ അന്ത്രനായ വല്ലമായ നേര നിർബന്ധം കുഴിത്രെ 470—സംവത്സരത്രിനുമുകളിൽ

* കണ്ണാർ യുദ്ധങ്ങിൽ വിജയിക്കാനിന്തിന്റെ വിക്രമാദിത്രാശം കേവലും കമാപുരക്കന്നുകുന്ന എന്ന വാദനുണ്ട് ആധുനിക പരിത്രവണ്ണിതമരങ്ങുടെ വാദങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നു.

അവന്തിപ്പെട്ടതു വിശാലയിൽ വിക്രമാദിത്രൻ വാണിജ നാതായി ശ്രീഭേദവത്തിയായ വിക്രമപരിത്തിൽ കാണുന്നു. എന്നാൽ, അതിന്റെ കത്താവു കാളിഭാസനക്ക് രിച്ച് മുകനായി തന്നെ കാണപ്പെട്ടുന്നു. ജ്ഞാതിപ്പിഡാ ഭാഗമെന്ന ജൈത്രിജ്ഞഗ്രന്ഥത്തിലഘൂര്ജാ മുഖാന്തര നാവരതങ്ങൾ എകകാലത്രു വിക്രമാദിത്രസഭ്യനിന്നു അലക്കരിച്ചിരുന്നതായി എങ്കിലും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥ കാളിഭാസത്തിയാണെന്നു അതിൽ ദ്രുജ്ജ മായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “ജ്ഞാതിപിഡാഭരണത്തിന്റെ ഇഷ്യത്തിരണ്ടാം അശ്വാധാരത്തിൽ തന്ത്കത്താവു പറയുന്ന ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ ചുഡക്കം അക്കന്ന ഇവിടെ തുടങ്ങുന്നതു”. “ഞാൻ ഇന്തി സദനോഷ സദവാദകനായ വിക്രമധാരാജാവിനെ വണ്ണിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. മാർവാ ഡിപ്പ ശ്രീവിക്രമൻ വാണിജനാഘൂര്ജാണും” ഞാനിതു “എഴുതിത്തിന്നുന്നതു”. ശങ്ക, വരണ്യമി, മൺി, അംഗ്രൂദത്തൻ, ജിഷ്ഠാ, ഗ്രിഹ്യാചനൻ, മഹി, ഘടകപ്രാർഥൻ, അമര സിംഹൻ മുത്തുപ്പേരായ കവികൾ അഭ്യേഷത്തിന്റെ സഭ്യനിന്നു അലക്കരിച്ചിരുന്നു. സത്രത്രിത്രസനവരാഹമാമാരലുട്ടതികളും ഞാനം ജൈതിജികമാരാക്കുന്നു. ധനപത്രാർക്കുപണകാലികൾ നാവരതങ്ങൾ എന്ന വിളി അപ്പെട്ടുന്നവരാക്കുന്നു. വിക്രമൻ സർപ്പോൺകർഷ്ണാ പത്തിക്കുംബാം അഭ്യേഷത്തിന്റെ കീഴിൽ എണ്ണുടെ മാണ്യലഭികൾഡാജാക്കുമാണണായിരുന്നു. അഭ്യേഷത്തിന്റെ മഹാസഭ്യം “പതിനാം വാഗ്മിക്കളായ പണഡിതമാരാ ആം പത്രു ജൈതിജികമാരാലും, ആരു വൈദ്യമാരാലും

പതിനുറ വേദപാംക്രമാരാലും അവംതമായിരുന്നു. അംഗ്രേഷ്യർമ്മൻറ സെസന്റുമോ പതിനെട്ടുഽയാജന വിസംതുമായിരുന്നു. ശകപ്രമാണികളെ തോൽച്ചിത്തു സ്പസംവത്സരങ്ങൾ അംഗ്രേഷ്യം കലിയുഗത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു. വളരെ ധർമ്മിശ്ശനമായിരുന്നു അംഗ്രേഷ്യം. ദ്രാവിഡ ബാട്ടഗ്രാമികളിലെ നാട്വാഴികളും അംഗ്രേഷ്യം തോൽപ്പിച്ചവനും മഹാകാളിക്ഷേത്രത്താട്ടക്കിയ ഉള്ളായനിയുടെ രക്ഷിതാവും തു. കാവുത്രഭരഞ്ച നിന്മിച്ചു ശ്രേഷ്ഠം ഗ്രൂതികമ്മവാദവിഴയമായി സംനേക തുതികൾ തൊന്ത്രഭാക്കി. അതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠം കാളിഭാസനായ ഘൃക്കയ്ക്കിനും ജ്ഞാതിൻവിഭാദാഖാമെന്നു പേജുള്ള തുജ്ജുത്തിപ്പഗ്രഹംമുക്തംപെട്ടിച്ചു. കലിയിൽ മുവായിരത്തി ശ്രദ്ധപത്രിയെട്ട് വത്സരങ്ങൾക്കു ദേഹം തൊന്തിയു തുടങ്ങി; കാത്തികമാസത്തിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു.” എവരക്കുറ പൂരാണങ്ങളുമുണ്ട് ഭാവിക്കുന്ന തും ഗ്രന്മത്തിൽ തും വുകതമായി മെയ്യിരിക്കുന്ന തും പ്രസ്താവം കാളിഭാസ കാലത്തെ കരിച്ചുള്ള സകല സംഗ്രഹങ്ങൾക്കും അമർച്ച വരുത്തി ഭർപ്പുവയ്ക്കരിക്കുക്കും ശ്രദ്ധാഭാസം പാടി ശ്രാതവിധത്തിൽ വ്രവസ്ഥവരുത്തുന്നതിനു മതിയാക്കു എഞ്ചാണ്. പക്ഷേ, തും ഗ്രന്മത്തെ ശ്രദ്ധാഭായി സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നോരും തും കരിപ്പുത്രകർത്താവായ കാളിഭാസന്റെ തുതിയല്ലെന്നു തെളിയുന്നതാക്കാനും. അതു നാംശങ്ങളും കണ്ണച്ചിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിൽ പറയുന്ന കൗരാലം ശകവർഷത്തിൽനിന്നും (ക്രിസ്തുവിശുദ്ധം 78) 445 കു ചു ശ്രേഷ്ഠപ്പിനെ ശ്രദ്ധാഭ്രക്കാണ്ടു മരിക്കുന്നും എന്നു.

കന്ന. ഇതുകൊണ്ടുതന്ന അസൂത ഗ്രാമം വികുമാൻ തുവർഷ്ണത്തിൽ എക്കേലോ എഴുപ്പംതാബുദ്ധപരം കഴിഞ്ഞെ നിമ്മിച്ചിരിക്കണമെന്നു വന്നാകുട്ടന്. എന്ന തന്നെയു ദിപ്പ, ഇതു ഒ ചു ഒരു മതസ്ഥമാണെന്നു തുടർയാണെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. മുഹമ്മദ്പിരുവൻറെ പിതാവായ ജില്ല ആടി വികുമാടിത്രു സഭസ്യനായിരുന്നു കാണുന്നതു കൊണ്ടിം.

‘ആവശ്യവംഗതിലാകേ, ആവൃദ്ധ്യവേ
 ത്രംപയകരുപാത്,
 പദ്മാഗത്’ സംയുക്തത, വർഷയഥതൈപ്പ
 വൈദിരതീതൈ
 മുഹമ്മദ്സിലാന്തി, സംഖ്യനഗണിതജ്ഞ
 ഗ്രാളവിത് ഫീംത്രു,
 തിംഗത് വർഷേണകുഴക്കാ, ജില്ലസുതമുഹ-
 മിപ്പേന’

എന്നതുകാണ്ടു ജില്ലവിന്റെ കാലം നിർണ്ണയി ക്കാവുന്നതാകയാലും ജ്യോതിപ്പിഡാരേണം വികുമാൻിത്രു വർഷസ്ഥാപകവൻറെ കാലത്തു നിമ്മിച്ച എന്ന പറയു ണ്ണതിന്നതീരെ അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ ഷ്യാക്കന്. ജ്യോതിപ്പിഡാരേണം കാളിലാസൻ എഴുപ്പതാൻ ഇടയാളതിനെ പുറി തെളിവായി റാജരാക്കപ്പെട്ടുകണ്ണമെന്നാജ്ഞ ഉദ്ദേശ തന്ത്രാട്കൂടിയോ എന്ന തോന്ത്രമാറ്റ പില ജുർത്തിഡികൾ ഒരു കൈട്ടുക്കൂട്ടയെയും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതായി കാണുന്നതെന്നും. വികുമാൻിത്രു ഒരിക്കൽ എവിടെയായി നാനുശോകന തിനായി രാജിപ്പിക്കിരിക്കു സുമാർത്തമനിത്രു പുറപ്പെട്ടു കണ്ണമെന്ന വിചാരിച്ചു രാജധാനിയിലെ ഗണിതജ്ഞനും

മാരെ അനേപശിച്ചതിൽ ആവരയും കാണാതിരുന്നതു കൊണ്ട് കാളിലാസൻ ജോതിപ്പിലാഭരണമുഖങ്ങൾക്കിരെ നാഞ്ച മേലുടി കമ്മ. പ്രധാന വാദത്തിനു ശ്രദ്ധാർമായി കരതിയിരിക്കുന്ന ഭർബ്ലുലമായ ഇതു കമ്മ, പ്രധാന വാദത്തെന്ന് അനുസ്ഥിവാരംഞ്ഞുമായി പോകുന്നോടു നില്ക്കുമോ എന്ന ചോദിക്കേണ്ടതില്ലപ്പോ. വരാധമിധിരൻ വിഞ്ഞുമാ ചിത്രസംസ്കാരിക്കുന്നവെന്നും, ജോതിപ്പിലാഭരണം ഘറയുണ്ട്. എന്നാൽ, അതു നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടാണ് പോകുന്ന വരാധമിധിരകാഡംകൊണ്ട് ഇതും ജോതിപ്പിലാഭരണകർത്തൃത്പത്തിനെന്ന് അഭാസംപത്തപത്പത്ത വലപ്പെട്ടുണ്ട്. ഇതും പേരെങ്കിൽ റഫ്റ്റ് വാഗ്ദാനതിനെന്ന് മാവുകയിൽ മി. എഫ്. പി. പണ്ഡിരൻ എം. എ. ജോതിപ്പിലാഭരണത്തിലെ വ്യക്തരണവിഅല്ലങ്ങളായ ഒരു യോഗക്കൂദായും മറ്റൊം ശൈവരിച്ചു ചെയ്തിരിക്കുന്ന നിരുപണവും തെളിവായി ധാരാക്കാവുന്നതാകനു.

കാളിലാസന്നെന്ന പേരുള്ളതായി കാണുന്ന വെരുക്കു കുവി ശത്രുചരാഭവഗ്രന്ഥത്തിനെന്ന് കരതാവാകുന്നു. ഇതു ഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയം സ്വപരകുമാനസരിച്ചു യുല്യാത്മാഭികരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധകാലനിർണ്ണയമാകുന്നു. അതിലെ അഭിമവും അന്തിമവുമായ ദ്രോക്ഷങ്ങളാണിവ.

1. നന്ത്യാ സുരാഖ്യം ശിരോമണിരത്ത്-നന്ത്യംമി ചിത്രീതുംഘ്രിയുഗളും ധരിമാദിപ്പോം ശ്രീകാളിലാസന്നക്കഃ സ്വപരാസ്ത്രസാരം വർക്ക്ഷ്വാനുമം പ്രബലഗ്രൂപ്താദിവാവ്യം

2. അസീത് കരുപവംഗങ്ങാക്കതനയാളിത്-
 യിവാസീഡ്പിജി
 ശ്രദ്ധസ്ഥാത്തവിച്ചാരാരച്ചതും
 ശ്രീഭാരട്ടി സുഖി
 തന്നുപുത്രാധരിഭക്തിനിമ്മഖതന
 ജ്ഞാതിർദ്ധിഭാമഗ്രിണി
 ശാന്തം ശത്രുപരാഭവാവുമകരായ
 ശ്രീകാളിഭാസഃ കവി

ഇതിലെ അഭിയിലജ്ജ വിശ്വസ്തിയും ഭാഷാരിതി
 ആം മറ്റൊ കാണ്ട് ഈ കാളിഭാസൻ ശാക്കന്തള കർത്താ
 വാകാൻ ഇടയില്ലെന്ന വിഭ്രാന്താർ അഞ്ചാനിക്കണം.
 സാക്ഷാത് കാളിഭാസൻറെ കവിതകളിൽ പ്രാരംഭ
 തീരു കാണുന്നതും മിക്കവാറും ശിവസ്ത്രിയാണ്. ഉദാ
 മരണങ്ങൾക്ക് ശാക്കന്തളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതെന്ന മതിയാ
 കം. ഇതിനുള്ള കാണ്ണാ ഉള്ളജ്യിനിതിൽ ഇപ്പോഴും
 ആരാധിക്കപ്പെട്ടവയെന്നാണിവപ്രതിജ്ഞതനന്നായായിരിക്കാം.

കാളിഭാസകാലവനിന്നെന്നുംതെന്ന അവർജ്ജുഭായ
 മുൻമാന്ത്രമാകന്ന വിക്രാഡിത്രകാലവ്യവസ്ഥ. ഇതിനെ
 പുറതോ കേണ്ടവിശ്വേഷാർധം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.
 'വിക്രിമാഡിത്രൻ ഉത്തം ചിത്രതിന്റെ ശേഷം 477 വർഷ
 ആരക്കഴിഞ്ഞ ശിലാഡിത്രൻ ഓല്ലുക്കിൽ ഭോജനം രാജ്ഞി
 ദിംബചെയ്യുമെന്ന ശത്രുജയമാഹാത്മാത്രത്തിൽ നാം കാണു
 ണു.' ശത്രുജയമാഹാത്മാരുമെന്നതു ഒരു ജൈനത്തുതി
 യാകനു. അതു ശത്രുജയമെന്ന പഠ്യത്തിന്റെ
 വർഷീനയായി വല്ലിരാജാവായ ശിലാഡിത്രത്തിന്റെ ആവ

മുപ്പകാരം ധനേപദ്രവ്യാർ എന്ന ആളിനാൽ രഹിത
മായ ഒരു തൃതിയാകനം. അസ്ത്രതമായ ഭാഗം മുലത്തിൽ
ഈപ്പകാരമാകന്നു.

‘അസ്ത്രിനിർബ്ബാണതോവക്ഷേഷഃ—

ശ്രീഭിഃ സാഖിംഷ്ടമാശവകഃ
ധർമ്മവിപ്പാവകഃ ശക്തഃ
പദ്മാദരാവിഷ്ട്രതിഃ

തതഃ ശവത്തശ്വത്രംഭി—

ശടംശ്ചകിവത്സബരം ദിവനാ
പദ്മ-ചുത്പാരീംഗതാപി—
വിക്രമാശക്ഷാജയീമിമാം

സിലം സദനാച്ചദദശേ. റാ—

ഗസീക്രത്രജിനോക്തവതം

അസീമതംസംവത്സരം ലുഡ്പാ—

സപീയമാവിഷ്ട്രിഷ്ട്രതി’

ഇതിങ്ങനിന്നു വർഖമാനവർഷം അബ്ലൂകിൽ മഹാ
വീരഭർജ്ജമനനതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ 477 വത്സരം
കഴിഞ്ഞാണ് വിക്രമാശിത്രവർഷം പ്രതിപ്പാച്ചിക്കപ്പെട്ടു
തന്നെ വ്യക്തമാകന്നു. ഇതുതന്നെ ശ്രദ്ധതാംബര
ജൈനമാരാട്ട ചില രൂതികളിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്.
കേണങ്ങിയിൽപ്പോയും, ചാരിഷ്യും വീശനേയും വിക്രമ
നേയും തെററിലുണ്ട് 470 സംവത്സരത്തെ കണക്കു
പിണകിയിരിക്കുന്നു.

“நிமுக்காபஷ்டி ஸப்தாராவ
அனுதீக்குமுறவதுழைத்தீஂ
வச்சுமாக்காவலிவாலிதேரா
தாதாயந்மதுவதிதீதுதீ”

~~நிமுக்காபஷ்டி~~ சிடி எடுத்துயமாமாதூர் தனை பராஜி
நாள்தேரா.

விஞ்ஞாலிதீந் அவையாதைவந்தீந் உலை
யிகியித் ஜிவித்தினைவென வழைக்கப்பகுதி
நாஜதநாயினையிலெ புண்டுப்பகுதி சூலூர் தயாஜித்தி
கணது விஞ்ஞமமென புஷ்டுந் விஞ்சுந் தானிப்பாய
பூந்தே. ஏக்கிலுமத்தேம் பராஜி, காரைமிருங்கே
தீந் மாதுநாதைவென மூந்மாதை வாசித்து விஞ்ஞாலி
தீந் அவையாதைவந்தீந் ஜிவித்தினதாயி
தோன்றை. ஹூ விஞ்ஞாலிப்பார் நாவந்தீந் நாஜர் தே
ஷ்டாயும் 541-ந் ரெதித்தாயும் தெழியூன். பகேஸ்,
எடுத்துயமாமாதூர்புகாரம் 447-ந் திலாலிதீராஜாவு
யினைவென காணான். ஹவிட கேள்ளல்வித் தோ
யின்ற அவைலுமாய அதையார்த்த ஸபீகரித்துதீந்
ஏக் குஷம் புஷ்டுந் விஞ்சுந் திலாலிதீராமாந் தமதித்
ஒரு காஷ்டுவுஞ்சொக்கிதீத்திரிக்கை. விஞ்ஞாலிதீந்,
திலாலிதீந், புஷ்டுந் ஹத்துநி ஹங்கூந் பரித
தீந்தை நாமாயதைப்பாலை வாசிப்பித்துக்கைதீந் அஸி
லித்தைக்கிட்டுக்கொயானை விடப்பால்கைத் தீந் அக்கு
தீந்தை நாக்கை வாஸநிக்கொ.

